

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/41 • 26 Ekim 2007 • 50 YKr

Şovenist histeriye ve faşist kudurganlığa karşı devrimci direniş!..

Sendika ajaları ve kontra güçler "STK" kılığında
savaş çığırtkanlığı yapıyor!

Hedeflerinde sadece Kürt halkı değil,
işçi ve emekçiler de var!

Sermaye sınıfı ve sendika
bürokrasisi Telekom grevini
bozmak için harekete geçti!

Türkiye Cumhuriyeti ve
Ortadoğu

Haluk Gerger

Uluslararası tekellerin kârı uğruna
Kaz Dağları feda ediliyor...
Kapitalizm insanı ve doğayı
hiç sayıyor!

Özel savaşta yeni
aşama...

M. Can Yüce

Kardeş Kürt halkıyla devrimci dayanışma!

İÇİNDEKİLER

Sendika ağaları ve kontra güçler “STK” kılığında savaş çıkırtkanlığı yapıyor!	
Hedeflerinde sadece Kürt halkı değil, işçi ve emekçiler de var!... ..	3-4
Şovenist histeriye ve faşist kudurganlığa karşı devrimci direniş!..	
Kürt halkıyla devrimci dayanışma!	5
Düşman Kürt halkı değil, sermaye düzeni ve devletin kendisidir!..	
Sermaye düzeni ve devletine karşı emekçilerin birliği!	6
Şuursuzlaştırma seferberliğine karşı mücadeleyle!	7
Tezkere karşıtı eylemlerden.....	8
Felakete doğru uygun adım	9
Sermaye saldırıyor,	
İMF daha fazlasını istiyor!.....	10
“Türk” Telekom ve grev hakkı.	11
Sermaye sınıfı ve sendika bürokrasisi Telekom grevini boğmak için harekete geçti!	12
Telekom işçileriyle grev süreci üzerine konuştuk.....	13
Telekom greviyle dayanışma eylemlerinden..	14-15
Türkiye Cumhuriyeti ve Ortadoğu (Orta sayfa)	16-19
“Küreselleşme”, sendikasızlaştırma ve yoksullaştırma/3	20-21
Sosyalist Kamu Emekçileri’nden çağrı	22
TİB-DER: “Ölümler durdurulsun, ücretler ödensin!”	23
İşçi ve emekçi eylemlerinden...	24
Uluslararası tekellerin kârı uğruna Kaz Dağları feda ediliyor...	25
Rusya-İran işbirliği pekiyor...	26
Sürgünden dönen Benazir Butto’ya suikast girişimi...	27
Dünyadan...	28
Dünyayı yağmalayanlar yoksullukla mücadele edemezler!.....	29
Özel savaşta yeni aşama.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/41 26 Ekim 2007
Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Meclisten tezkere kararının çıkmasının ardından birçok kentte faşist saldırganlık hat safhaya ulaştı. Devlet güdümlü ve destekli faşist gruplar sokağa salındı. Başta DTP olmak üzere birçok devrimci ve ilerici kurum basıldı, tahrip edildi. Öylesine ki devrimci ve ilerici güçler adete etkisizleştirilerek teslim alınmak istendi. Toplumda muhalif tek bir ses dahi boğulmaya çalışıldı. Ancak sermaye devleti ve düzen güçleri elbirliğiyle önünü açtıkları bu gerici-faşist dalganın yaratabileceği olası tehlike ve riskleri şimdilik göze alamadıkları için bir parça kontrol altına alma ihtiyacı duyular. Kuşkusuz gelişmeler yeni bir ihtiyaç dayattığında, bu gerici-faşist saldırı dalgasının önünü yeniden açmaktan kaçınmayacaklardır.

Ne yazık ki, ilerici ve devrimci güçler, dizginlerinden boşalan bu faşist-şovenist saldırganlığa karşı birleşik ve ortak bir tutum sergileyemediler. Yer yer ortaya konulan tepkiler ise zayıf, etkisiz ve dağınık kaldı. Açık ki devrimci ve ilerici güçlerin bu zayıf tablosu sermaye devletini ve ortaya saldıkları gerici-faşist güruhu cesaretlendirdi, daha da pervasızca hareket etmelerine yolaçtı.

Bu son gelişmelerin de gösterdiği gibi düzenin işçi ve emekçileri şovenist bir histeri dalgasında boğma konusunda bir başarı sağladığı açıktır. Yaratılan gerici-şovenist dalga işçi ve emekçilerin ruhunun derinliklerine kadar sirayet etmiş durumdadır. Halklara düşmanlık temelinde yaratılan bu havayı dağıtmak devrimci sınıf mücadelesinin geleceği bakımından yaşamsal ve o ölçüde de güncel bir görevdir.

Tüm devrimci ve ilerici güçler bir an önce bu saldırganlığa karşı harekete geçmek zorundadırlar. Ankara’da 3 Kasım günü KESK, TMMOB ve TTB’nin çağrısı ve çok sayıda kitle örgütünün katılımıyla gerçekleştirilecek olan “Özgür, Demokratik ve Eşitlikçi bir Türkiye” mitingi, eylemin amacı ve içeriğinden bağımsız olarak, bu saldırganlığa işçi ve emekçiler, ilerici ve devrimci güçler cephesinde verilmiş tok ve güçlü bir yanıt olmalıdır. Tüm ilerici ve devrimci güçler “İşçilerin birliği ve halkların kardeşliği!” şiarı ile mitinge katılmalı, faşis saldırganlığa ve şovenist histeriye boyun eğmeyeceğini göstermelidir.

Tersane İşçileri Birliği, iki haftadır ertelemek zorun

kaldığı Taksim/Galatasaray eyleminin ikincisini 28 Ekim günü saat 13.00’te gerçekleştirecek. Böyle bir dönemde işçi ve emekçiler cephesinden yükseltilecek her eylem ve gösteri toplumu saran gerici-faşist dalganın kırılmasında önemli bir imkana da işaret ediyor. Tersane işçileri eylemlerini kendi haklı ve meşru taleplerini dile getirmekle sınırlamamalı, tersine, sınıf kitlesini de kuşatan ve boğan bu ağır havanın dağıtılabılmesinin yolunun işçilerin birliği, halkların kardeşliğinden geçtiğini gösterebilmelidir. Tersane işçilerinin eylemi böylesi bir temelde örgütlenmelidir. Ancak o zaman haklı ve meşru taleplerinin sınıf ve emekçi kitlelerinin daha güçlü desteğini alabileceğini bilince çıkarmalıdır.

Liseli gençliğinin sesi *Liselilerin Sesi Dergisi*’nin Ekim 2007 tarihli 18. sayısı çıktı. Okurlarımız *Liselilerin Sesi Dergisi*’ni Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan temin edebilirler...

H. Fırat
**Seçimler
ve sol hareket**

H. Fırat
**Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm**

Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

CMYK

Sendika ağaları ve kontra güçler “STK” kılığında savaş çığırtkanlığı yapıyor!

Hedeflerinde sadece Kürt halkı değil, işçi ve emekçiler de var!

Peşpeşe yaşanan silahlı çatışmaların ardından ülkede savaş koşulları egemen hale getirildi. Hedef, “sınır ötesi operasyonu” adı altında PKK’nin askeri varlığı ve bölgedeki Kürt yönetimi. Bu amaçla çıkarılan tezkere ile savaş hali fiili bir durum da kazanmış bulunuyor. Askeri birlikler dağları taşları bombalıyor, bir savaş düzeninde hareket ederek yer yer sınır aşırı askeri saldırı düzenliyorlar. Bu askeri hareketlilik beraberinde yeni çatışmaları ve ölümleri getiriyor. Dökülen her damla kan ise, düzen tarafından şovenizm zehrine malzeme yapılıyor. Topluma zerk edilen şovenizm zehriyle yığınlar bu askeri saldırganlığın ateşli destekçileri haline getiriliyorlar. Dağlarda ordu eliyle yürütülen savaş bu biçimde ülke sathına yayılıyor. Özellikle toplumun lümpen kesimlerinden örgütlenen çetelerin başını çektiği saldırılarla başta Kürt halkı olmak üzere ilerici ve devrimci kişi ve kurumlar hedef alınıyor.

Bu şekilde cereyan eden savaş hali, bizzat devletin yönetici çekirdeği tarafından yönetiliyor. Devletin tezgahladığı bu atmosferde medya savaş koşullarını oluşturmak amacıyla gerekli toplumsal seferberliğin örgütlenmesi için etkin bir çalışma yürütüyor. Medya bu haliyle 4. kuvvet olma sıfatına uygun davranıyor. Düzenin 4. kuvveti medya ile birlikte savaş cephesinin en dinamik güçlerinden bir diğeri ise kendilerine “STK” sıfatını yakıştıran güçlerdir. Bu güçler sergiledikleri pratik nedeniyle düzenin saldırı kuvvetleri içerisinde 5. kuvvet olarak adlandırılmayı hak ediyorlar. “Sivil toplum kuruluşu” iddiasıyla hareket eden bu 5. kuvvet, mevcut savaş haline toplum ölçeğinde yürütülen bir seferberlik kampanyasıyla taban kazandırmak üzere savaş çığırtkanlığı yapıyor, destek kampanyaları örgütüyorlar. Savaş ve saldırganlığın en hararetli destekçileri, azılı birer Kürt düşmanı olarak hareket ediyor.

Savaş ve saldırganlık siyasetine bu denli batmışken hala da “STK” olma iddiasında bulunan bu güçlerin, mevcut durumda bu iddialarını çok daha vurgulu biçimde yapmaları nedensiz değil elbette. Çünkü, savaş ve saldırganlığın siyasi amaçlarını gözlerden saklamak, ikincisi ezilen kardeş halkların kanını dökmek üzere harekete geçmiş olan savaş makinesinin üzerini örtmek ihtiyacı var. Çünkü, hiçbir savaş toplumsal bir tabana oturtulmadan, toplumun en azından belli bir kesiminin hararetli desteğini almaksızın yürütülemez. Hele hele bir iç savaş hiç yürütülemez. İşte bu “STK”lar bu hedefler doğrultusunda hareket etmektedirler.

Aralarında kimler yok ki! Emekli askerlerin başında olduğu ordu uzantısı dernekler ile aynı çizgide bulunan çeşitli kontra örgütlenmeler bu süreçte de son derece aktif şekilde çalışıyorlar. Onlarla yarışan diğeri bir “STK” ise MHP’li sivil faşistlerin merkezinde olduğu örgütlenmelerdir. Bu örgütlenmeler özellikle semtlerdeki lümpen gürhunun çeşitli saldırı eylemlerine katılımını sağlıyor ve bu eylemlerde başı çekiyorlar. Sağ ve sol etiketli çeşitli düzen partileri ve dernek adı altında örgütlü güçler de bunlardan aşağı kalmıyorlar. Diğeri taraftan tüm bunlar içerisinde özel bir yer tutan ve kendilerini bir platform zemininde ifade eden “STK”lar da var. Bu “STK”lar içerisinde ise, bizi özellikle bir takım işçi ve memur sendikasının varlığı

İşçi ve emekçiler şunu iyi bilmelidirler ki, Kürt halkına yönelik azgın şoven histerisine eşlik eden dizginsiz saldırganlık ve savaş kampanyası en çok kendilerini vuracaktır. Çünkü savaş ve saldırganlığa konu edilen sorunların kaynağında, sermaye düzeninin Kürt halkına yönelik on yılları bulan inkar ve imha siyaseti bulunmaktadır. Kürt halkına yönelik inkar politikasını sürdürmek için yürütülen bu imha siyasetinin parçası olmak, işçi sınıfının parçalanmasına ve kurulu düzenin sağlamlaşmasına hizmet etmektedir. Dolayısıyla Kürt halkının köleliği, esasta işçi sınıfının köleliğinin katmerlenmesi anlamına gelmektedir.

Oysa işçi sınıfı, “eşitlik-özgürlük ve gönüllü birlik” temelinde bir kardeşlik siyasetini benimser ve böylelikle düzene karşı saf tutarsa, bu sadece kardeşçe yaşanan özgür bir ülkenin temelini atmaz, beraberinde bu sömürü düzeninin sonunu da getirir. Aksi halde, kan emici burjuvaların ve onların yordakçısı sendika ağalarının ve sivil faşist güçlerin oyununa gelinirse kölelik, sefalet ve acıların sonu gelmeyecektir. Çünkü başka bir halk ezen bir halk asla özgür olamayacaktır!

ilgilendiriyor. Çünkü, işçi-emekçilerin ve halkların köleliği üzerine kurulu olan bu düzenin bekası uğruna, emekçi halkların birbirine kırdırılması çerçevesinde yürüyen savaş ve saldırganlık politikasına göğüs germek işçi ve emekçilerin bağımsız bir politik tutumla düzene karşı çıkmalarına bağlıdır. Bundan dolayı, işçi ve emekçilerin sermaye devletin savaşına yedeklenmesine karşı çıkmak ve bulundukları konumu bu yolda kullanan sendika bürokratlarına karşı mücadele etmek zorunludur.

“STK” kılığına girerek savaş ve saldırganlık siyasetinin kudurgan aktörleri olarak davranan bu sendika bürokratlarının başında, Türk-İş ve Hak-İş bürokratları geliyor. Bu ağa takımı, şoven kampanyanın başından itibaren faal olarak çalışmaktadır. Kirli savaşa maddi destek sağlama kampanyalarına katılmalarının yanı sıra, sahip oldukları konumu şoven propagandanın güçlendirilmesi gibi kirli işlerde kullanmaktadırlar. Bu amaçla yaptıkları açıklama ve çağrılara tamamen kirli bir savaş dili hakimdir. Dahası, bu ağa takımı hükümeti saldırganlıkta gerekli kararlılığı göstermemekle suçlamakta ve onu kirli bir savaş konusunda cesaretlendirmeyi kendilerine görev saymaktadır.

Sendika ağaları tüm bunlarla da yetinmemekte, bu pratiklerini sermaye örgütleriyle yanyana gelerek taçlandırmaktadır. Bu amaçla, TÜSİAD, TİSK, TOBB, TZOB gibi sermaye örgütleriyle bir araya gelen Türk-İş ve Hak-İş ağaları “*Gereken yapılsın, beklentiler karşılansın*” talebini öne çıkaran bir ortak açıklamaya imza attılar. Kendilerini alanlarında en büyük “sivil toplum kuruluşları” olarak tanımladıkları açıklamalarında, “*Teröre ve destekçilerine en ağır darbenin vurulması için ne gerekiyorsa yapılmalı ve milletimizin beklentilerine cevap verilmelidir. Tüm dünya ülkelerinde teröre karşı oluşan müşterek tavrın PKK terörüne karşı gösterilmemesi ve bu çifte standart milletimizde büyük bir hayal kırıklığı*

yaratmıştır” demektedirler.

Üyelerinin hakları söz konusu olduğunda alabildiğine titrek ve “barışçıl” olan sendika ağalarının, konu Kürt halkına düşmanlık ve kirli bir savaş olunca böylesine kararlı ve saldırgan kesilmesi boşuna değil elbette. Zira onların varlığının sürmesi, burjuvazinin kölelik düzenine ve devletine hizmetten geçmektedir. Bundan dolayı da, bu savaşçılıklarını işçi kanı emen burjuvazinin örgütleriyle birlikte icra etmelerinde şaşılacak bir yan yoktur. Çünkü tepesine çöreklandıkları sendikalarda işçi sınıfına ihanet etmekte, burjuvaziyle aynı yağma ve talan gemisinde yüzmektedirler.

Fakat, şoven kudurganlık ve savaş çizgisinde bu biraraya gelişin bugün hedefinde Kürt halkı olsa da, hiç kuşku duyulmasın ki bu kirli birlikteliğin en ağır faturasını işçi sınıfı ödeyecektir. Bu ağır faturada, kardeş bir halkın kırımında rol almanın onursuzluğunun yanısıra, saldırganlığın maddi faturası da yine işçi ve emekçilere kesilecektir. Fakat ödenecek meblağ sadece saldırganlık siyasetinin ortaya çıkardığı bir sonuç olmayacaktır. Burjuvazinin kârlarını katlamak üzere hazırlanan sosyal yıkım politikaları da savaşın faturası olarak emekçi halka ödettirilecektir. Zaten burjuva örgütleriyle sendika ağalarının bugünkü yanyana gelişlerinin sırrı da buradadır. Şovenizm, burjuvazi ve uşaklarına işçi-emekçileri teslim almak için önemli bir fırsat yaratmıştır, onlar da bu fırsatı kullanmak üzere sahne almışlardır. Bu sahnede onlar yanyana dururken işçi sınıfı Türk-Kürt ekseninde bölünecek ve parçalanacaktır. Hiç kuşku olmasın ki, hemen yakında işçilerin taktığı isimle “beşli çete” ESK (Ekonomik Sosyal Konsey) toplanacak ve başta sosyal güvenlik saldırısı olmak üzere bir takım saldırı kararlarının altına imza atacaktır.

Burada Kamu-Sen ve Memur-Sen’den bahsetmeyi gerekli görmüyoruz. Zira “sendikacı” kimliği taşıyan bu bürokrat takımı gerçekte devletin kamu emekçileri hareketinin mücadelecı birikiminin önünü almak üzere

görevlendirdiği memurlardan ibarettir. Bugün sahip oldukları gücü de büyük ölçüde bu memurluğun gereklerini getirirken kudurgan bir şovenizmi KESK’e karşı başarıyla kullanmalarına borçlular. Dolayısıyla bugün de bu aynı devlet memurları, şoven kudurganlıkta sınır tanımadıkları gibi, Türk-İş ve Hak-İş ağalarıyla birlikte aynı nedenlerden ötürü burjuvaziyle el ele vermektedirler.

Bu arada, tarihiyle, kimliğiyle ve hala da taşıdığı değerleriyle bu sendika ağalarından ayrı bir yerde duran DİSK’in başındaki yönetimin tavrına da değinmek gereklidir. Belirtmek gerekir ki, DİSK yönetimi Türk-İş ve Hak-İş’te yuvalanan çetenin şoven histerisine ve saldırgan siyasetine ortak olmamıştır. Açıklamalarında mevcut durumun emperyalistlere hizmet ettiğine vurgu yapmış ve genel olarak şiddeti kınamış ve barışa vurgu yapmıştır. Bu kadarı, düzenin saldırganlık ve savaş politikasının amaçlarını gözlerden uzak tuttuğu ölçüde sorunlu olarak görülebilir. Fakat yine de mevcut siyasal-toplumsal koşullar itibariyle yine de anlamlı ve ileri bir tutum olarak sahiplenilebilir de. Ancak, DİSK yönetiminin önceki pratiklerinde olduğu gibi bu tutum, siyasi koşulların basıncı karşısında bir zorunlu geri çekilmeden ibaret değildir. Öyle ki, düzene yaranmak uğruna daha önce şoven bir konuma geçerek düzenle aynı telden çalan DİSK yönetimi, barış ve kardeşlik üzerine kurulu açıklamalarının yanında saldırganlık ve savaş cephesiyle dirsek temasını da bırakmamaktadır. Örneğin DİSK Başkanı Süleyman Çelebi’nin bir TV kanalının düzenlediği destek kampanyası için aynı kanaldaki bir programa katılarak söyledikleri son derece çarpıcıdır. DİSK’in web sitesinde özeti sunulan bu konuşmasında Çelebi, *“DİSK olarak yıllardır yaşanan her acının üzüntüsüyle bu acının durdurulmasını talep ettik. Teröre karşı durduk. Bu noktada gösterilen dayanışma da çok önemli ve anlamlıdır. Bu dayanışma vicdani bir sorumluluktur. Üyelerimizin dayanışma duyguları güçlüdür. Ve DİSK üyeleri bu dayanışma duygusu ile davranacaktır”* demektedir.

Açıktır ki, DİSK yönetimi DİSK’in taşıdığı ilerici birikimin basıncından dolayı Türk-İş ve Hak-İş ağaları gibi açıktan kin ve nefret kusmamakla birlikte, son kertede onlarla aynı noktada buluşmaktadır. Çünkü düzenin basıncını çok daha ağır biçimde hissetmektedirler. DİSK yönetiminin bu tutumu, onun ESK’den çekilmiş olmakla birlikte “sosyal diyalog” adı altında sermaye ile işbirliğinin inceltilmiş bir varyasyonunun liderliğini yapması biçimindeki tutumuyla ortaktır. Aynı anlayışa ve konuma dayanmaktadır. Belirtmek gerekir ki, bu tutum şovenizmi ve savaşı bayrak edinmiş olan Türk-İş ve Hak-İş’in ağa takımının tutumlarından çok daha tehlikelidir. Çünkü, bu DİSK yönetimine toplumun ve asıl olarak da işçi sınıfının ilerici birikimini kirletme imkanı vermektedir.

İşçi ve emekçiler şunu iyi bilmelidirler ki, Kürt halkına yönelik azgın şoven histerisine eşlik eden dizginsiz saldırganlık ve savaş kampanyası en çok kendilerini vuracaktır. Çünkü savaş ve saldırganlığa konu edilen sorunların kaynağında, sermaye düzeninin Kürt halkına yönelik on yılları bulan inkar ve imha siyaseti bulunmaktadır. Kürt halkına yönelik inkar politikasını sürdürmek için yürütülen bu imha siyasetinin parçası olmak, işçi sınıfının parçalanmasına ve kurulu düzenin sağlamlaşmasına hizmet etmektedir. Dolayısıyla Kürt halkının köleliği, esasta işçi sınıfının köleliğinin katmerlenmesi anlamına gelmektedir.

Oysa işçi sınıfı, “eşitlik-özgürlük ve gönüllü birlik” temelinde bir kardeşlik siyasetini benimser ve böylelikle düzene karşı saf tutarsa, bu sadece kardeşçe yaşanan özgür bir ülkenin temelini atmaz, beraberinde bu sömürü düzeninin sonunu da getirir. Aksi halde, kan emici burjuvaların ve onların yordakçısı sendika ağalarının ve sivil faşist güçlerin oyununa gelinirse kölelik, sefalet ve acıların sonu gelmeyecektir. Çünkü başka bir halki ezen bir halk asla özgür olamayacaktır!

İşçi sınıfı işte bundan dolayı “İşçilerin birliği ve halkların kardeşliği!” şiarı doğrultusunda davranmalıdırlar. Bu nedenle işçi sınıfının ilerici-öncü güçleri gerek bu çerçevedeki gelişmelere, gerekse de burjuvazinin safında savaş kıskırtıcılığı ve Kürt düşmanlığı yapan sendika ağalarına karşı harekete geçmek durumundadır. Bu amaç doğrultusunda, cesaretle ve azimle işçi sınıfını aydınlatmak ve kendi sınıf çıkarlarının ne olduğunu ısrarla anlatmak, savaş çığırtkanlığı yapanların maskelerini indirmek öncelikli görevdir.

Tırmandırılan şovenizm kampanyasına Türk-İş de katıldı!

Ermeni tasarısı ve Irak tezkeresi üzerinden yükseltlen şovenizm dalgası önüne geleni bir yana savuruyor. Sermaye piyasasının en düşük beyaz ekran ünlüleri para toplama yarışına giriyor. Sermaye sendikacılığının en düşük örneği Türk-İş de bu kampanyaya dahil olmakta gecikmiyor.

Ama Türk-İş’in serencamı bellidir. O, selin sürüklediği ahmaklar kategorisinde yer almıyor. Türk-İş’in başındaki hain bürokratlar bu tür işlere bilinçli ve gönüllü biçimde soyunuyorlar. Bu, ’80 darbesini destekleme -ve tabii darbe tarafından desteklenme- olayında da böyleydi, Marmara depreminde mücadeleyi durdurarak sermaye devletine mezarda emeklilik yasasını çıkarma fırsatı yaratırken de... Yıllar geçiyor, yöneticiler değişiyor, ancak Türk-İş’in ihanetçi tavrında zerre kadar değişiklik olmuyor. Zira ihanet Türk-İş’te kurumsal bir hal almıştır. Bu geleneğe uyacağı şüpheli olanlar yönetime getirilmez.

Türk-İş, ekran ahmaklarının açtığı kampanyaya sadece para yatırmakla da kalmamış, bir de açıklama yapma ihtiyacı duymuş. Açıklamayı ayrıca okumaya bile gerek yok, çünkü devletlilerin ağzından “terör” ve “vatanın bölünmezliği” üzerine ne

çıkiyorsa, Türk-İş’in açıklamasında da aynısı bulunuyor. Bu da Türk-İş’in sermaye düzeni ve devletiyle tam bir “birlik ve beraberlik” içinde olduğunu gösteriyor.

“Terörü lanetlemek” kendi başına bir anlam ifade etmiyor. Bunu hangi koşullarda yaptığınız, kimlerle ağız birliği halinde tekrarladığınız, lanetinizin asıl içeriğini ve anlamını ortaya koyuyor. Türk-İş de, tam “Irak’a sefer” yaygaraları arasında, bir şoven histeri dalgasının ortasında bunu yapmakla, işçi ve emekçi kitlelerin zehirlenmesi, bu zehirle “bölünüp parçalanması” amacına hizmet etmiş oluyor.

“Türk milletinin bölünmez bütünlüğü” üzerine yaygara koparanlarla elele, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri bölmeye, birbirine düşman hale getirmeye, mücadele gücünü sıfırlamaya çalışıyor.

Ancak çabaları boşuna!.. Türkiye işçi sınıfı “bölünmez bir bütündür.” Türk, Kürt, Laz, Çerkez... Tüm milliyetlerden işçi ve emekçiler, ırkçı-şoven kampanyaya rağmen “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarını terketmeyecek, günü geldiğinde bu şiar altında yükseltecekleri mücadeleyle, bu işçi ve emekçi düşmanlarına, bu halk düşmanlarına gereken yanıtı verecektir.

Türk-İş bürokratlarından şoven kudurganlığa destek!

Sermaye devleti ordusuyla, hükümetiyle, medyasıyla sınır ötesi operasyon için savaş tamtamları çalarken, sendikalar da sermayenin gerici söylemlerinin sözcülüğü yapmaya başladı. İşçi sınıfını şovenist histeri dalgasını yükseltmeye çağırdı.

Türk-İş Genel Başkanı Salih 22 Ekim günü medya aracılığıyla sınır ötesi operasyona ilişkin görüşlerini açıkladı.

Türk-İş 23 Ekim günü de alanlara çıkarak sınır ötesi operasyon için düğmeye basılmasını isteyen bir yürüyüş gerçekleştirdi. Saat 12.00’de Galatasaray Lisesi önünde “PKK terörünü lanetlemek” için biraraya gelen Türk-İş’e bağlı bazı İstanbul şubeleri düzeninin estirdiği gerici-şoven histeri dalgasının destekçisi oldular.

Türk bayraklarıyla İstiklal’de toplanan sendika bürokratları işçilerin haklı talepleri için yapılan eylemleri aşan bir katılım gerçekleştirdiler. İşçi sınıfının büyük bedeller ödeyerek sınıf mücadelesine armağan ettiği 1 Mayıslar’a göstermelik kortejlerle katılan Türk-İş “teröre lanet” yürüyüşüne 2 bin işçinin katılımını sağladı. İşçi sınıfının ekonomik ve sosyal haklarının

her geçen gün tırpanlanmasına karşı kollarını kıpırdatmayan sendika ağaları, bu yürüyüşte ön saflarda yerlerini aldılar. Özellikle sınıf cephesindeki eylemlerde görmeye alışkın olmadığımız Tes-İş, Tarım-İş ve Demiryol-İş gibi gerici sendikalar yürüyüşte başı çekti.

Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak Taksim Tramvay Durağı’nda kitleye seslendi. Büyükkucak’ın konuşmasının içeriği MGK toplantılarından çıkan hükümet ve ordu üst düzey kurmaylarının basına yaptığı açıklamalardan farksızdı. Konuşma boyunca PKK düşman ilan edildi ve ABD’nin “PKK terörüne karşı tepki vermemesi” eleştirildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Şovenist histeriye ve faşist kudurganlığa karşı devrimci direniş!..

Kürt halkıyla devrimci dayanışma!

Son yılların en şiddetli faşist kudurganlık örneklerinden, en iğrenç şovenizm histerilerinden biriyle karşı karşıyayız. Şovenizm dalgası ve faşist kudurganlık, özellikle toplumun ezilen, sömürülen katmanlarını etkilemeyi, onları harekete geçirmeyi hedefliyor. Günlerdir kendinden geçmiş bir tarzda hareket eden düzen medyasında, bu hedefe hangi ölçüde ulaşıldığını gösteren görüntülerden geçilmiyor. İş öylesine çığından çıkmış bulunuyor ki, hükümet ile bazı sermaye sözcülerinin yanısıra kirli savaşın başı genelkurmay başkanı bile, tasmaları çözülen faşist güruha “itidal” çağırısı yapmak durumunda kalabiliyorlar.

Şemdinli’den baba-oğul Kaymazlar’a, Dersimli köylülerden Beytüşşebap’taki koruculara uzanan kirli savaş yöntemleri, sermaye devletine bugün hükmeden kirli savaş anlayışına, generallerinin, hükümetinin vb.’nin niteliğine fazlasıyla ışık tutuyor. Ya da yıllardır düzen muhalefeti görevini yüklenen partilerin neredeyse hepsinin, düzen medyasının, sendika ağlarının, “STK”ların en temel muhalefet gündeminin Kürtler’e daha acımasız davranma isteği ile şekillenmesi, düzenin topyekûn kirli savaş seferberliğinden bağımsız bir durum değil.

Dolayısıyla, faşist kudurganlığa ve şovenizm histerisine karşı düzenin topyekûn kirli savaş seferberliğinin teşhiri büyük bir önem kazanmış bulunuyor. Zira burjuva medya başta olmak üzere kirli savaş kuvvetleri, işçi ve emekçilerin kulaklarını sağır, gözlerini kör etmekte epeyce başarılı oldukları için, kimse PKK’nin Gabar, Beytüşşebap ve son olarak da Dağlica olaylarıyla ilgili açıklamalarını duymak istemiyor. Beytüşşebap’ta minibüste taranan korucularla iyi ilişkileri olduğunu, olayı Türk kontrgerillasının yaptığıını ısrarla açıklamasına, hatta olayı inceleyen resmi yetkililerin bile bulguları PKK ile ilişkilendirmekte zorlanmalarına rağmen, olay PKK’nin üzerine yıkıldı. Gabar ve Dağlica çatışmalarında ise, saldırı halinde olanın ordu kuvvetleri olduğu bir olasılık olarak bile dikkate alınmıyor. Oysa HPG bu son olayın, savaş tezkeresi çerçevesinde prova sayılabilecek, sınır ötesine de taşan büyük bir TSK saldırısı sırasında yaşandığını ifade etmektedir.

Nitekim “Sonbahar” operasyonu yürütüyor olmakla övünen, elinde tezkerayla savaş çıkırtkanlığı yapan, bizzat kirli savaş Genelkurmayıdır. Kirli savaş sözcülerinin, “PKK’nin Türkiye’yi Irak batağına çekmeye, ABD ile karşı karşıya getirmeye çalıştığı” biçimindeki analizi, Türkiye’deki psikolojik ortamın etkisiyle sıradan insanın bilincini kolayca etkileyebilir. Fakat tablo bütünlüklü incelendiğinde, PKK’nin böyle hesapları olsa bile, bu zaman diliminin PKK için fazlasıyla elverişsiz olduğu kolayca görülebilecektir.

Psikolojik harbin ustası kesilmiş kirli savaş kurmayları, Kürt hareketinin sıkça gündeme gelen yanlış pratiklerinin yardımıyla da oluşturulmuş olan psikolojik-toplumsal atmosferde, bunların geniş kitleler tarafından pek de dikkate alınmayacağını hesap ediyorlar. Nitekim yanlışladıkları ortaya çıkıyor. Kürt halkına karşı yürüttükleri kirli savaş çoktandır topyekûn seferberliğe dönüştürmek istedikleri halde çok bir sonuç alamamışlardı. Şimdi ise daha ilk olay ve tezkerenin çıkmasından beri başlatılan kampanya sayesinde epeyce yol aldılar.

Kürt halkını ezip tüketmek sevdasını döne döne

tekrarlayan, “büyüklüğü, yenilmezliği, gücüyle” böbürlenlen, bir grup silahlı Kürt gücü gördüğü yerde onbinlerce asker, uçak, tank, top yığan Türk sermaye devleti, şovenizm kampanyasında her zamanki gibi öncelikle “terör” ve “şehit” demagojisine yaslandı. Kirli savaş üniforması ile dağlarda “PKK’li avı”na çıkarılan askerler, evlerinde öldürülmüşler gibi bir hava estiriliyor. Kimisinin (hatta Kürt bir askerin bile) ailesinin yaşadığı sefalet ve elbette bu sefaletin kaynağı olan düzenin bekası için öldükleri gerçeği özel bir tarzda gizlenerek, bu demagojinin malzemesi yapılabiliyor. Her zamanki gibi “yavuz hırsız” tavrından milim sapmamayı da ihmal etmiyorlar. Fakat bu kez şehit edebiyatında dahi kantarın topuzu fazla kaçırıldığı için, “Hakkari’nin Dağlica bölgesinde meydana gelen terörist saldırılarla ilgili olarak; kamu düzenini ve halkın moral değerlerini olumsuz etkileyen, güvenlik güçlerine dönük zaaf imajı yayan, toplumsal psikolojiyi olumsuz etkileyen radyo ve televizyon yayınları”na yasak getirmek ihtiyacı duydular.

Herşey bir yana, ortada bir tarafın en geri çizgide bile olsa haklı bir konumda yürüttüğü bir silahlı mücadele, diğer tarafın ise 80 küsur yıllık haksızlığın sürdürücüsü olmakla kalmayıp, her türlü insani sınırı aşarak, evrensel savaş hukukuna hiçbir zaman uymayarak yürüttüğü haksız ve kirli bir savaş var. Kirli savaşın şeffleri ve piyonları, Kürt hareketine “terörist” etiketini yapıştırmakta güçlük çekmedikleri için, kendilerinin her türlü canavarca kudurganlığını doğal sayıyorlar ve bunu Türkiye halklarına da

benimsetmeye çalışıyorlar. Öylesine bir arsızlık sergileniyor ki, sermaye hükümetinin başbakanı, tüm insanlıkla alay edercesine, “Terör konusunda Türkiye nefsi müdafaa noktasında. Bu noktada hukuk geçersiz kalır” diyebiliyor.

Halihazırda estirilen gerici-şoven rüzgarın, demagojinin ve dezenformasyonun yarattığı toplumsal kirlenmeye karşı, kirli savaşın teşhiri, gerçeklerin yaygın ve güçlü bir ajitasyon ve propagandaya konu edilmesi, her zamankinden daha büyük bir önem taşımaktadır. Bu yapılmadan, Türkiye’nin işçi ve emekçilerine sermaye iktidarının çözümsüzlüğü nedeniyle Türk, Kürt ve diğer halkları sürüklediği yıkım da anlatılamaz. Keza tezkerenin ne anlama geldiği dahil, ABD emperyalizminin ve onun Türkiye ile bölgedeki diğer uşak devletlerinin halklara reva gördükleri gelecek de gündem dışı kalır. Bugün, bir yandan şovenizmin zehirlediği Türk işçi ve emekçilerini bu zehrin ve faşist kudurganlığın etkisinden kurtarmanın, diğer yandan hoyratça rencide edilmenin Kürt halkında yaratacağı “geri” eğilimleri önleyebilmenin, kardeşlik duygularını diri tutmanın ilk adımı budur.

Daha zayıf ve etkisiz bir konuma sürüklenmemek ve kirli savaş seferberliğini bozabilmek, tam bu adımların gücüne ve etkisine bağlıdır. Estirilen gerici rüzgarlara göğüs gererek Kürt halkıyla devrimci dayanışmanın örülmesi ve halklar arası kardeşleşmenin güçlendirilmesi sorumluluğu, her zamankinden daha yakıcı bir şekilde tüm ilerici-devrimci güçlerin omuzlarında duruyor.

Kirli savaşın faturası emekçilere!

Sermaye iktidarı tarafından sistemli ve bilinçli bir şekilde tırmandırılan şovenizm egemenlerin çıkarlarına hizmet ediyor. Zira sermaye sınıfı bu gerici ve boğucu atmosferi arkasına alarak “milli birlik ve beraberlik” argümanıya işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını sorunsuzca hayata geçirmeye hazırlanıyor. Sermaye devleti uzun bir dönemdir sınıfın birleşik tepkisini bertaraf etmek için saldırılarını parçalı bir şekilde uygulamaya sokmaya başlamıştı. Fiili uygulamalarla emekçileri alıştırmaya başladığı saldırılara ardından yasal kılıf giydirmek, sermaye iktidarının son dönemde izlediği taktikler arasında.

“Yeni” hükümet programında da yeralan, kıdem tazminatından sosyal güvenlik haklarının gaspına, personel rejiminden özelleştirmelere kadar sınıfı cepheden vuracak saldırılar meclise gelmeyi ve onaylanmayı bekliyor. Bu saldırılar biraz geciktiği için TUSİAD patronları her fırsatta hükümeti uyararak açıklamalar yapmak durumunda kaldılar.

İMF-TUSİAD saldırı programını hayata geçirmek için hazırlık yapan sermaye hükümeti, bir yandan devlet eliyle tırmandırılan şovenist histeri dalgasını arkasına alırken, diğer yandan medya tarafından yükseltelen faşist-şovenist histeri dalgayla emekçi kitlelerin bilinci bulandırmaya çalışıyor.

Devlet Bakanı Mehmet Şimşek’in yaptığı açıklama bunun son örneği oldu. Şimşek, “Milli güvenlik için her türlü kaynağı güvenlik güçlerimize sunacağız. Sonucuna da katlanırsınız. İş, milli güvenliğe geldiği zaman Türk ekonomisi

güçlü bir noktadadır, bunu kaldırır” sözleriyle, aslında kardeş Kürt halkını katletmeye hazırlanan devletin kirli savaşının faturasını yine işçi ve emekçilerin sırtına yıkacağını anlatıyordu.

Hazine’den sorumlu devlet bakanı Mehmet Şimşek, olası bir sınır ötesi operasyonun Türk ekonomisine etkisine ilişkin sorulara karşılık, “Önemli olan Türkiye’nin milli güvenliğidir. Bu konu için gerekli her türlü kaynağı güvenlik güçlerimize sunacağız. Hiç kimsenin hiçbir kaygısı olmasın” dedi. Türk ekonomisinden kasıtlarının sermayenin kârı olduğu açıktır. Zira bugüne kadar ülkedeki işçi ve emekçileri derinden etkileyen olaylardan kârlı çıkan hep sömürücü asalak sınıf olmuştur.

17 Ağustos depremi gibi her türlü felaketin faturasını işçi ve emekçilere kesen sermaye sınıfı bu sefer de kirli savaş çıkırtkanlığı eşliğinde hem işçi sınıfı ve halklar arasında düşmanlık tohumları ekiyor, hem de uzun dönemdir arzuladığı saldırıları yarattığı bu gerici ortamdan faydalanarak hayata geçirmek istiyor.

Sermaye iktidarı özetle zam, zulüm, işkence ile bu süreçten bir kez daha kârlı çıkmanın yolunu dölüyor. Kirli savaşın işçi ve emekçilere faturası daha da düşürülen ücretler, artan çalışma saatleri, ağır çalışma koşulları, sigortasızlık, özce kölelik koşullarının ağırlaştırılması şeklinde olacaktır.

Bu kapsamlı saldırıları püskürtmenin yolu, işçi ve emekçileri “İşçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarıyla düzene karşı taraflaştırmaktan geçiyor.

Düşman Kürt halkı değil, sermaye düzeni ve devletin kendisidir!..

Sermaye düzeni ve devletine karşı emekçilerin birliği!

Hakkâri'deki son çatışmadan sonra “sınır ötesi” korusu sesini daha bir yükseltti ve sermaye devletinin zirvesinden “*Türkiye, Irak’ın toprak bütünlüğüne saygılı olmakla birlikte, teröre yardım ve yataklık yapılmasına müsamaha göstermeyecek ve hakkını, hukukunu, bölünmez bütünlüğü ile vatandaşlarını korumak için gereken bedel ne ise ödemekten kaçınmayacaktır*” tavrı çıktı. Ayrıca zirvede “duyarlı vatandaş”a dönük “haklı tepkisini gösterirken, sağduyusunu koruyacağı”na olan “inanç” dile getirilirken, “vatandaş tepkisi” sınır içi harekate başlamıştı bile.

DTP’nin Ankara’da bulunan genel merkezine Balgat Ülkü Ocakları’ndan geldikleri belirlenen 6 araçlık konvoy 3 kez saldırı girişiminde bulundu. Genel merkez binasına “Kökünüzü kazıyacağız” şeklinde ağır hakaretlerle tehdit telefonları edildi. Ayrıca DTP Genel Merkezi’nin önüne araçla gelen bir kişi, havaya ateş açarak, DTP ve Barzani aleyhine slogan attı. Burada, ‘Şehitler ölmez vatan bölünmez’ pankartını yere açan ve yaklaşık bir saat eylem yapan saldırgan, DTP, Mesud Barzani ve Kürtler aleyhine slogan attı.

İstanbul Fatih DTP ilçe örgütüne giren ülkücü faşistler, binanın çatı katına ulaşarak buradaki eşyaları ateşe verdi. Türk bayraklı kalabalık bir faşist grup, Bahçelievler DTP ilçe binasının da camlarını kırdı. DTP Zeytinburnu ilçe binasına “kimliği belirsiz” bir kişi tarafından pompalı tüfekle saldırı düzenlendi.

Kocaeli DTP il binası önüne bomba süsü verilmiş bir paket bırakıldı. Bina girişinde bulunan DTP Kocaeli il örgütü levhası da yok edildi.

Antalya’nın Manavgat ilçesinde DTP binası da ülkücü faşistler tarafından ateşe verildi, bina kullanılamaz hale geldi.

DTP Gaziantep il binası, “kimliği belirsiz” kişiler tarafından taşlandı. Binanın kapısına da “MHP” yazıldı. Taşlı saldırının, polislerin önceki akşam il binası çevresinde yoğun güvenlik önlemi almasına rağmen gerçekleşmesi ise dikkat çekti.

Mersin’de SDP il binası taşlı saldırıya uğradı. İzmir’de çeşitli il ve ilçelerdeki gösterilerde zaman zaman havaya ateş açıldı. Bir grup faşist Kordon’daki kafe ve barların önünde oturanlara, “Böyle bir günde niye eğleniyorsunuz” şeklinde müdahalede bulundu. DTP ilçe binalarına da saldırılar düzenlendi. DTP Buca ilçe örgütünün camları kırılırken, Gaziemir ilçe örgütü ise kurşunlandı.

İzmir’den Mardin’e sefer yapan iki yolcu otobüsü Afyon çıkışında kalabalık ülkücü bir grup tarafından taşlandı. Saldırı noktasında bulunan jandarma ise, yaşananlara sessiz kaldı.

Ege Üniversitesi’nde yürüyüş yapmak isteyen faşistler ile ilerici-devrimci öğrenciler arasında kavga çıktı. Bir öğrenci bıçakla bacağından yaralandı. Çevik kuvvet ekipleri eşliğinde üniversiteden çıkarılan faşist grup, yürüyüş boyunca Kürtler’e yönelik küfür ve hakaretlerde bulundu.

ADD üyesi öğrencilerin yaptığı çağrı üzerine Çukurova Üniversitesi’nin Balcalı Kampüsü Kültür Merkezi önünde bir araya gelen demek üyesi ve ülkücü kalabalık, Kürtler’e hakaret içeren sloganlarla yürüyüşe geçti. Faşistler, R-1 dersliğine doğru yürüyüşe geçerek buradaki öğrencilere saldırdı. Saldırıya karşılık veren öğrencilere kampüse gelen çevik kuvvet ekipleri de mermi ve gaz bombası ile müdahalede bulundu. Müdahalede atılan plastik mermiler sonucu 4 öğrenci yaralandı. Çanakkale’nin Biga ilçesinde çarşıda araçlarla gezen ülkücü faşistler, yoldan geçen Ekin Demirkan adlı üniversite öğrencisine saldırdı. Demirkan, kendisini gören ülkücü grubun “Bu da Kürttür!” diyerek kendisine saldırdıklarını belirtti. Demirkan, can güvenlikleri

olmadığı için arkadaşlarıyla birlikte okula gidemediklerini belirtti.

Bursa’nın Kemalpaşa ilçesinde bir kahvehaneye silahlı saldırıda bulunan faşistler, üç kişiyi yaraladılar. Yoğunluklu olarak Kürt esnafının bulunduğu Muhacir Pazarı’na giren bir başka faşist grup ise, pazar yerini talan etti. Faşist gruplar, geç saatlere kadar tekbir ve sloganlarla çevre sakinlerine gergin anlar yaşattı.

Malatya’da otogarda Vanlı oldukları öğrenilen 3 kişiyi tekme tokat döven ülkücü faşistler, akşam saatlerinde sokaklara döküldü. DTP il örgütünü taşıyan 300 kişi, mahalle mahalle gezip “Meclis’te PKK istemiyoruz” sloganlarını attı. DTP binasını taşıyan grup daha sonra bozkurt işaretleriyle, polis eskortuyla yürüyüşe geçti.

DTP Ayvalık ilçe binası, faşistler tarafından atılan molotof kokteylleriyle yakıldı. Çıkan yangında DTP Ayvalık ilçe Başkanlığı bürosu ile bitişiğinde bulunan Ayvalık Muhtarlar Derneği ve Afrikalılar Derneği’ne ait bürolar da yandı.

Eskişehir’de faşistler, önce DTP Eskişehir il başkanı Hamza Abay’ın işyerini sordu. Grup daha sonra Kürt kökenli Mehmet Yılmaz’ın işyerine taşlı saldırıda bulundu.

Aydın’da DTP ilçe binalarının faşistler tarafından taciz edildiğini belirten il başkanı Osman Dağtekin, faşistlerin sürekli küfürler ve sloganlarla yürüyüş yaptığını aktardı.

Mersin’de Kürtler’in yoğun yaşadığı Güneş Mahallesi’nde de faşistler konvoylarla gezerek Kürt halkına küfür ederek sloganlar attılar.

Adıyaman’da faşistler, ellerinde MHP bayrakları ile Gölbasi Caddesi’nde yürüyüş yaptıktan sonra DTP Adıyaman il binasına taşlı saldırıda bulundu.

Elazığ’da önceki gün yürüyüş düzenleyen ülkücüler, DTP binası ve Fırat Kültür Merkezi’ne gitmek istedi vb., vb...

Tüm bu faşist saldırıları, linç girişimlerini, küfür ve hakaretleri saymaya sayfamızın yetmez. Zira son günlerde yoğunlaşan ırkçı-şoven saldırının basına yansıyan oldukça sınırlı örnekleri burada sözkonusu olan. Kısacası, “terör”ü bahane ederek sokaklara dökülen devlet destekli ülkücü faşistler, azgın bir terör estiriyorlar. İlerici, devrimci kurumlar, Kürtler ve DTP binaları hedefe çakılıyor. 25 yıllık savaşta dahi görülmemiş bir Kürt-Türk çatışması kışkırtılıyor. Böylece geçtiğimiz aylarda topyekûn mücadele çağrısı yapan Büyükanıt’ın amacına ulaştığı görülüyor. Türkiye bir kez daha büyük bir şovenizm ve katliam kışkırtıcılığının girdabına çekiliyor. “Sınır ötesi operasyon” planlarının önemli bir hedefinin de “sınır içi operasyon” olduğu anlaşıyor.

Sermaye iktidarı, Güney Kürdistan’a yönelik “sınır ötesi operasyon” için tezkere çıkarttı. Tezkerenin nasıl kullanılacağını önümüzdeki dönemde göreceğiz. Güney Kürdistan’a sınırlı bir hava hareketi ya da ABD emperyalizmi ile anlaşılarak sınırlı askeri bir operasyon, ya da askeri olarak belli bir bölgenin işgal edilmesi vb. olasılıklar dahilindedir.

Sermaye düzeni bir kez daha açmazlarını şovenizmi tırmandırarak, kafatasçılığı meşrulaştırarak çözmenin hesabı içerisinde. Genelkurmay muhtıralarından bu yana, seçim meydanları, meclis kürsüsü vb. her türlü arena bu kirli hesaplar doğrultusunda toplumu terörize etmenin bir aracına dönüştürülmüş durumda. Her türlü araç kullanılarak şovenizm alabildiğince körükleniyor. Her türlü toplumsal muhalefet baskı altına alınmak isteniyor. Toplumun insanlık bilinci, kardeşlik ve dayanışma duyguları hedef alınıyor!

Şovenizm zehiriyle gözler kör edilmek, bilinçler

bulandırılmak isteniyor. “Sınır ötesi hareket”tan en büyük zararı görecektir olan işçiler ve emekçilerdir. Kirli bir savaşta ölecek, sakat kalacak olan yoksulların çocuklarıdır. Olası bir savaş durumunda işçiler, emekçiler, daha fazla ücret almayacaklar. Sendikası, sigortasız çalışma, işsizlik son bulmayacak. Baskı, sömürü bitmeyecek tersine daha da artacaktır.

Kapitalist sistem ulusal baskı ve eşitsizlikler üzerine kuruludur. Sermaye iktidarı altında bu topraklar adeta bir halklar hapishanesine dönüşmüştür. Kürdü’yle, Lazı’yla, Ermenisi’yle, Rumu’yla, Çerkezi’yle, Arabı’yla, Gürcüsü’yle, Romanı’yla bu toprakların zenginliğini oluşturan çeşitli halkların ulusal kimlikleri, dilleri ve kültürel değerleri yok sayılmıştır. Irkçılık, inkarcılık, halklara düşmanlık ve şovenizm, sermaye düzeninin ve devletin harcı olmuş, halklar insanlık dışı baskı ve zorbalıklara maruz kalmıştır. Kardeş Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik istemi her seferinde kanlı katliamlarla bastırılmıştır. Sermaye düzeninin 80 küsur yıllık politikası imha, inkar ve asimilasyon olmuştur. Bugün de bu politika, Kürt ulusu ve diğer ulusal azınlıklar üzerinde sürmektedir. Asıl bu politikalar, Kürt ve Türk gençlerinin ölümüne yol açmakta, Kürt ve Türk analarının gözyaşlarını birbirine karıştırmaktadır.

Bugün Güney Kürdistan’da adı konmamış bir Kürt devleti vardır. Türk sermaye devleti Kürtler’in bu oluşumdan etkilenmelerinden, Güney’deki yapılanmanın çekim merkezi olmasından oldukça rahatsızdır. Türk sermaye devleti, yanı başında bir Kürt devleti istememektedir.

Türk sermaye devleti, Güney’deki Kürt devletini ortadan kaldıramadığı koşullarda, hiç olmazsa bu oluşumu zayıflatmak, bu çerçevede Kerkük’ün statüsünün belirleneceği referandumu engellemek istemektedir. “Sınır ötesi hareket”ın önemli hedeflerinden biri budur. Yanısıra Güney Kürdistan’da bulunan PKK’nin silahlı güçlerini imha etmeye çalışmak başka bir amaçtır. İşte “terörizme karşı mücadele”nin altında bu gerçekler yatmaktadır!

Şu gerçeğin altı özellikle çizilmelidir ki, düşman başka uluslardan işçiler, emekçiler değildir. Düşman, Irak Bölgesel Kürt Yönetimi de değildir. Zira, her ulus gibi Kürt ulusunun da ayrılma hakkı da dahil olmak üzere kendi kaderini tayin hakkı, Kürtler’in de istedikleri biçimde yaşama hakları vardır.

Düşman, işçileri ve emekçileri ulusal, dinsel temelde bölen, birbirine düşman eden sermaye düzeni ve onun bekçisi devlettir. Düşman, on milyonlarca işçiyi emekçiyi sefalete, açlığa, işsizliğe mahkûm edenlerdir, ülkeyi İMF direktifleriyle yönetip yoksulluğumuzu katmerleştirenlerdir. Düşman, ülke kaynaklarını emperyalistlere peşkeş çekenlerdir, bu ülkeyi Amerika’nın çiftliğine dönüştürenlerdir, işçi sınıfını ve emekçileri ağır sömürüye ve kölece çalışma koşullarına mahkûm edenlerdir. Düşman, demokratik hak ve özgürlüklerimize azgınca saldıranlar, insanca yaşam mücadelemizi coplarla, işkencelerle, tutuklamalarla bastırmaya çalışanlar, ülkeyi hapishaneye ve hapishaneleri kan gölüne çevirenlerdir. Düşman, Susurlukçuları, hortumcuları, resmi ve sivil çeteleri el birliğiyle aklayanlar, üniversite kapılarını milyonlarca gencin yüzüne kapatanlar, sağlığı, eğitimi paralı hale getirenlerdir.

Bu düşman içeridedir! Kardeş Kürt halkına karşı değil, asıl bu düşmana karşı birleşmeliyiz! Kürt halkından ve tüm öteki milliyetlerden emekçi kardeşlerimizle omuz omuza kenetlenerek, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı devrimci sınıf savaşını yükseltmeliyiz!

Şuursuzlaştırma seferberliğine karşı mücadeleye!

Topluma zerkedilen şovenizm zehri damarlarda dolaşmaya başladı. Türk devletinin 80 küsur yıllık tarihi boyunca hüküm süren inkar ve imha siyasetinin simgesi olmuş bayrağını eline kapam adeta sokaklarda Kürt avına çıkıyor. Düzen güçleri kendi açmazlarını aşmak için sınıksız kenetlendi. Şimdi düzen güçleri bu güdümlü şoven histeri atmosferini yönetmeye çalışıyor.

Bir haftanın bilançosu mu? Türkiye Kürdistanı’nın büyük bir bölümünü dışta bırakırsak, pek çok ilde “teröre lanet mitingleri” adı altında gerçekleşen Kürt halkına saldırı gösterileri... Yağmalanan, kurşunlanan, molotoflanan, kundaklanmaya çalışılan DTP binaları ve devrimci, demokrat kurumlar... Kürt olduğu, Kürt’e benzediği, Kürtçe bir şarkının ezgisini mırıldandığı için lince maruz kalanlar... Ve dört bir yandan şuursuzca yükselen savaş çılgınlıkları...

Milli şuursuzlaştırma seferberliği

Şu an yaşanmakta olan en yalın ifadesiyle bir “milli şuursuzlaştırma seferberliği”dir! Bu seferberlik gücünü, yılları bulan “milli şuursuzlaştırma politikaları”ndan almaktadır. İlköğretim sıralarından başlayarak lise yıllarını bulan süre zarfında eğitim müfredatı aracılığıyla öğretilenler, bugün uygulamaya geçirilmektedir... Tanımı muğlak ama etrafı düşmanlarla çevrili bir vatan, asla vatandaşlarına hıyanet etmeyecek olan devlet baba ve bütün kanunları çiğneyebilmenin, bütün toplumsal değerleri yok etmenin teorisi: “her şey vatan için!” söylemi... Bu sözün uygulamadaki karşılığı ise, burjuvazi tarafından kendi egemenliği adına, toprak parçası olmanın çok ötesinde anamlar yüklenmiş “vatan”ı savunmak için her yolun mübah olduğudur.

Özellikle burjuvazinin medyası eliyle yükseltilen gerici şoven kampanyanın bugün ulaştığı düzeyi kavramak, şuursuzlaşmanın düzeyini de açığa çıkartacaktır.

Bir hafta içerisinde Türkiye genelinde onbinlerce insan sokağa çıktı. Ancak asker ölümlerinin yarattığı hassasiyetin sermaye düzeni tarafından bilinçli bir biçimde kaşınması sonucu oluşan bu sokak-vatandaş ilişkisi başından beri vatandaşın şuursuzluğunun dışavurumuydu. Bu şuursuzluk hali kendini en çok sokağa dökülen “vatandaş”ın taleplerinde açığa çıkartıyordu. “Vatandaş”ın arka arkaya attığı bütün sloganlar altalta konulduğunda ortaya bir “savaş talebi” çıkıyordu. “Vatandaş” Abdullah Öcalan’ın ipte sallanan bedenini, Kürt gerillalarının kafatasını ve en nihayetinde Kürt halkının dizginlerinden boşalan bir histeri ile inkarı eşliğinde “tek millet, tek bayrak, tek dil”in gururunu istiyordu.

Sokağa dökülen “vatandaş”, evinde ışıkları açıp kapamaya hazırlanan, siyah giyinen ve/veya siyah kurdale takan, bu atmosfer içerisinde Kürt halkı için katliam ve zulüm talep etmiş olurken, kendisi için de açlık ve sefaletin derinleşmesini istemiş oluyordu... Bu bir şuursuzluk hali... Çünkü vatandaş kendisi için talep ettiği açlık ve sefaleti vatan için istiyor, vatan denilen şeyse bir avuç sömürücünün çiftliğine tekabül ediyordu.

Ortada bir şuursuzluk hali olduğu için geçtiğimiz hafta kimi Kürt gençleri İstiklal Caddesi’nde kovalandılar, Malatya’da bir otobüs garında kimi Kürtler PKK’li diye linç saldırısına maruz kaldılar, bir hemşire zafer işareti yaptı diye 500’ü aşkın kişinin

saldırısına uğradı...

Ortada bir şuursuzluk hali olduğu için “eğitimci” sıfatı taşıyan kimi kadınlar askerlik şubesi önünde “beni de askere alın” diyerek sıraya girdiler, bu şuursuzluk hali işçi sınıfının bir kesimini sendika ağası düzen yardakçılarının peşinde sokağa çıkardı...

Ancak, Güney Kürdistan’a girilse de girilme de, Kürt halkı yeni katliamlardan geçirilse de geçirilme de, sokağa çıkan “vatandaş” bu şuursuzluğunun bedelini çok ağır ödeyecek. Zira sermaye düzeni onlardan aldığı güçle saldırılarını daha da derinleştirecek!

Şuursuzluğun tetikçileri görev başında!

Sermaye düzeninin farklı klikleri kan ve katliam hazırlığı üzerinde ortaklaşmışken, toplumu hazırlamak, toplumu bu politikalar ekseninde sermaye düzenine yedeklemek görevi ise bir kez daha burjuva medyaya verildi. *Hürriyet* gazetesi başta olmak üzere, *Milliyet*, *Vatan*, *Sabah* gibi sermayenin bir dizi sesi attıkları manşetleriyle, haber başlıkları ve içerikleriyle, köşe yazıları ile savaş çığırtkanlığında en önemli rolü oynuyorlar.

Sermaye basınında hemen her gün Kuzey Irak’a operasyon yeniden yeniden gerekçelendirilirken, her türlü sağduyulu yaklaşım “bölücülük”le suçlanıyor. Savaşın karşısında duran, kafasında soru işareti olduğunu söyleyen herkes bir anda “vatan haini” ilan ediliyor.

Bütün bir hafta boyunca yaşanan şuursuzluğun düşünsel mimarlarından Ertuğrul Özkök’ün kaleminden dökülenler soysuzlaşmanın en tiksinti verici örneğini oluşturuyor:

“Geldiğimiz nokta şudur. Artık kimse bizden o dağdaki katil sürüsünün ‘ateşkes’ masalını ciddiye almamızı beklemesin. Kandil Dağı’nın süprüntüleri bizim muhatabımız değildir. Onlarla tek ilişkimiz, kallesliklerinin hesabını sormaktan ibaret olacaktır. Artık kimse bizden, onun bunun ‘Serinkanlı olun’, ‘Aman Irak’a girmeyin’ tavsiyelerine kulak vermemizi de beklemesin. O tavsiyeler de artık tavsadı, çoktan çöp tenekesine atıldı.” (*Hürriyet*, 24 Ekim ‘07).

“Dün sabahattan itibaren çok sayıda insandan aynı mesajı aldım.

Artık söz, Türk F-16’larına doğru gitmektedir.

Dost düşman bunu çok iyi bilmelidir.” (*Hürriyet*, 23 Ekim ‘07)

“Amacımız, oradaki ‘Kürt rüyasını’, ‘Türk kabusuna’ çevirmektir.” (*Hürriyet*, 22 Ekim ‘07)

Bu sözlerle sergilenen tam bir ırkçı faşist kudurganlıktır.

Şuursuzluğa soldan omuz vermek...

Uzun bir dönemdir beslenen şovenizm canavarının uyanarak bütün bir toplumun bilincini ezdiği şu günler, kurumların ve siyasal yapıların her birinin tablosunun anlaşılması açısından da turnusol işlevi görüyor. Gündemin bütün yakıcılığı ile kendini dayattığı ilk günlerde özellikle solun reformist kanadı açısından verilen sınavın başarısızlıkla sonuçlandığını söylemek zorundayız. Örneğin TKP’nin ortaya koyduğu tutum, anti-Amerikancılık adına Kürt halkının haklı ve meşru taleplerinin görmezden gelinmesi oldu. ÖDP adına Ufuk Uras imzası ile yayımlanan “kaygılıyız” başlıklı bildiri ise, devlet terörünün bütün bir toplumun bilincini dumura uğratarak dizginlerinden boşaldığı şu günlerde, PKK’yi silah bırakmaya çağıran ve siyasal çözümün önünü tıkamakla suçlayan bir minvalde kaleme alınmıştı. TMMOB, TTB vb. demokratik kitle örgütleri ve başka kimi çevrelerce de silahların durması çağrısı yineleni. Hatta “sınır ötesini tetikleyen provokasyon” tanımlamalarına rastlanan açıklamalar dahi yapıldı.

Bu tam bir aymazlık tablosudur. Niyet ne olursa olsun, içinden geçtiğimiz süreçte Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesine vurgu yapmayan, Türk sermaye devletinin inkar ve imha politikalarını teşhir etmeyen, “devlet terörü”, “kirli savaş” tanımlamalarına yer vermeyen her türlü açıklama toplumu şuursuzlaştırma kampanyalarına soldan omuz vermektir. Kendi başına “sınır ötesi operasyona hayır” demek mesele değildir. Bu operasyon tartışmalarının gerisinde yatan gerçekleri bütün açıklığı ile ortaya koymamak, tabelaları değiştirmenin zamanının geldiğinin göstergesidir.

Şuursuzluğa karşı “halkların kardeşliği”nde direnmek!

Ağır bir süreçten geçiyoruz. Kuşkusuz bunun bedelleri de ağır olacaktır. Bu şoven toplumsal histeri atmosferi dağıtılamazsa, bu coğrafyanın Kürt ve Türk işçi ve emekçilerini önümüzdeki süreçte derin bir açlık ve sefalet, yıkım ve gözyaşı bekleyecek demektir.

Bu tablo karşısında, devrimci, demokrat, ilerici tüm kurumlar tereddütsüz bir biçimde “halkların kardeşliği” şiarını haykırmak sorumluluğu ile karşı karşıyadır.

Türk işçi ve emekçileri şovenist histeri dalgasına kapılmamak için direnmek zorundadır! Çünkü bu dalgadan kıyıya vuracak olan cesetler kendisiyle birlikte aynı fabrikada ömür çürüten Kürt işçi ve emekçilerine ait olacaktır. Ve kendisini fabrikaya zincirleyen sermaye sınıfı bu kirli savaştan ceplerini daha çok doldurarak çıkacaktır!

Türk işçi ve emekçileri, şovenist histeri dalgasına kapılmamak için direnmek zorundadır! Çünkü bu dalganın sonucunda kıyıya vuracak olan cesetler bir halkın inkar ve imhasının sonucu olmakla kalmayacak, Türk halkının onursuzlaştırılmasının da belgesi olacaktır.

Türk işçi ve emekçileri katil değildir, olamaz, olmamalı! Türk işçi ve emekçileri emeklerinin hoyratça sömürüsü üzerinden geçinen kan emici sermaye sınıfının kuklası hiç değildir, olmamalıdır!

Bu nedenle Türk işçi ve emekçileri onuru için de kirli savaşın karşısına çıkmalıdır, çıkmak zorundadır!

Tezkere karşıtı eylemlerden...

“Yaşasın halkların kardeşliği!”

İstanbul: “Tezkere iptal edilsin!”

BDSP, Alınteri, DTP, Limter-İş Sendikası, Eğitim-Sen 3, 4 ve 8 No’lu şubeler, EMEP, EHP, ESP, Konut İşçileri Sendikası, Kaldıraç, Mücadele Birliği, Odak, Partizan, PSAKD, PDD, Sine-Sen Genel Merkezi, SDP, Tekstil-Sen, Teori ve Politika dergisi, TÖP, SES Anadolu Yakası Şubesi ve Devrimci Hareket 20 Ekim günü saat 14.00’te tezkerenin iptal edilmesi talebiyle eylem gerçekleştirdiler. Eyleme Basın-İş, Dev Sağlık-İş ve Köz destek verdi.

“Tezkere iptal edilsin! Yaşasın halkların kardeşliği ve birlikte mücadelesi!” pankartının açıldığı eylemde ilk konuşmayı Ceren Uysal yaptı. Ardından Eğitim-Sen 3 Nolu Şube Başkanı Dursun Yıldız, Tekstil-Sen Genel Sekreteri Beycan Taşkiran ve Eren Keskin birer konuşma yaptılar.

Konuşmaların ardından basın metni okundu. Her gün yeni saldırılarla ırkçı dalganın her yere yayılarak sınır ötesi operasyonun meşrulaştırıldığı, bir yandan savaş çılgınlıkları atılırken bir yandan ise toplumsal muhalefet üzerindeki faşist baskıların artarak devam ettiği, polise tanınan geniş yetkilerle sokak ortasında insanların vurulduğu vurgulandı. Operasyonların durdurulması, Güney Kürdistan’dan Türk ordusunun çekilmesi istemiyle konuşma sonlandırıldı.

Eylem boyunca “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Tezkere iptal edilsin!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Biji biratiya gelan!”, “Yaşasın halkların birleşik mücadelesi!” ve “İrkçılığa/şovenizme hayır!” sloganları atıldı. Eyleme 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Okmeydanı: “Operasyonlar durdurulsun!”

19 Ekim akşamı Okmeydanı Dikilitaş Parkı’nda biraraya gelen Okmeydanı Demokrasi Platformu bileşenleri “Operasyonlar durdurulsun!” talebiyle yürüyüş gerçekleştirdi.

Saat 19.30’da Dikilitaş Parkı’nda toplanan kitle “Operasyonlar durdurulsun!/ Okmeydanı Demokrasi Platformu” pankartı açarak Şark Kahvesi’ne yürüdü. “Türk, Kürt, Ermeni... Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Yaşasın devrimci

dayanışma!”, “Operasyonlar durdurulsun!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Kürt halkı yalnız değildir!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!” sloganlarının atıldığı yürüyüşte; “Artık yeter!”, “Kürt halkı yalnız değildir!”, “Biji biratiya gelan!”, “Katil ABD, işbirlikçi AKP!” dövizleri taşındı.

Şark Kahvesi’nde çevik kuvvetin tacizi altında gerçekleştirilen açıklamada yükselen şoven dalgayla beraber devrimci kurum ve şahıslara saldırıların arttığı ifade edildi.

Okmeydanı Halkevi, DHP, EMEP, ÖDP, Partizan, ESP, DTP, SODAP, Yaşam Derneği, YDİ Çağrı, İşçi Evi Derneği, SDP bileşenlerinden oluşan Okmeydanı Demokrasi Platformu’nun eylemine HÖC ve Köz de destek vererek katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ankara’da “Tezkereye hayır!”

Kürt halkına karşı saldırganlığı tırmandıracak savaş tezkeresinin onaylanmasının ardından BDSP, DHP, EHP, ESP, HÖC, Kaldıraç, Odak ve Partizan tarafından bir eylem gerçekleştirildi. 17 Ekim günü Yüksel Caddesi’nde yapılan eylemde “Tezkereye hayır! Devlet terörüne son! Yaşasın halkların kardeşliği!” şiarlı pankart açıldı. Basın açıklamasında tezkereye, operasyonlara, devlet saldırganlığına son verilmesi istendi. Özgürlük, eşitlik ve kardeşlik için mücadele çağrısı yapıldı.

Eylemde sıklıkla “Tezkereye hayır!”, “Devlet terörüne son!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji bratiye gelan!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı. Eyleme 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Eskişehir: “Tezkere geri çekilsin!”

Sınır ötesi operasyona onay veren tezkereyi protesto etmek amacıyla 20 Ekim günü Eskişehir’de kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Adalar Migros önünde sloganlarla başlayan eylemde “Operasyona hayır!” pankartı açıldı.

Basın açıklamasında son dönemde şovenizmin

tırmandırıldığı ifade edildi. DTP’ye yönelik saldırılara değinildi. Tezkerenin kabul edilmesiyle başta Kürt halkı olmak üzere, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırının yoğunlaşacağı, ırkçı-şoven saldırıların artacağı vurgulandı. Açıklama Kürt ve Türk halklarının birlikte mücadelesini yükseltme çağrısıyla sona erdi.

BDSP, DGH, DPG, EHP, ESP, Eskişehir Gençlik Derneği, EMEP, Mücadele Birliği, ODAK, ÖDP, SDP, TKP ve İHD’nin örgütlediği, DTP ve Öğrenci Kolektifleri’nin destek verdiği eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Eylemde “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Tezkere geri çekilsin!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Biji biratiya gelan!” ve “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Eskişehir

ODTÜ: Tezkereye hayır!

Hafta başında ODTÜ öğrencileri olarak bir eylem örgütlemeye karar verdik. Yürütülen çalışmalara birçok öğrenci dahil oldu. Asılan afişlerle, dağıtılan bildirilerle, yurt ve kantin ziyaretleri ile tüm okulda tezkere karşıtı bir muhalefet örgütlendi.

18 Ekim günü Hazırlık E binasının önünden başlayan yürüyüşte “Halkların Kardeşliği İçin TEZKEREYE HAYIR!/ODTÜ Öğrencileri” pankartı açıldı. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylemde “Tezkereye hayır!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Kahrolsun MGK, MİT, CIA, kontrgerilla!” sloganları atıldı. İnşaat Mühendisliği’ne kadar yüründükten sonra yemekhanenin içine girilerek basın açıklamasına çağrı yapıldı. Yemekhanenin önünde okunan basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Burjuva medyanın, her koldan savaş çıkırtkanlığı yaptığı, sınırötesi operasyonu gerekçelendirdiği bir toplumsal atmosferde, ODTÜ’den böylesi bir ses çıkması kuşkusuz anlamlıdır. Ancak süreci ilerletmek, forumlar ve panellerle muhalefeti daha da kitleselleştirmek ve sürecin politik anlamını tartışmak şarttır. Bu yüzden ODTÜ Öğrencileri önümüzdeki haftalarda bu gündemli başka etkinlikler de gerçekleştirecektir.

ODTÜ Ekim Gençliği

Felakete doğru uygun adım

Haluk Gerger

“Sınır ötesi hareket” hezeyanı, bir yanıyla, psikolojik savaş operasyonu. Ankara Ulus’taki patlamayla gelişen pek çok acemi kışkırtmanın tepe noktası. “Çılgın Türkler” diye diye toplumu çıldırtmanın bir yöntemi ve bu bakımdan başarılı da.

Operasyonun, elbette, genel olarak Kürtlere yönelik bir perspektif bozma amacı da var, ABD’ye “diplomatik baskı” boyutu da.

Kampanya, aynı zamanda, içerideki iktidar kavgasının da bir parçası. Seçimler, iki’li iktidar yapısını temelden değiştirmede, sadece Çankaya Tepesi bir tarafın elinden ötekine geçti. Şimdi, mevzi kaybedenler, yeni bir hamle yapıyor ve Hükümeti köşeye kısırmaya çalışıyorlar. Sözkonusu soruna farklı bakmayan ve farklı yaklaşımları olmayan Hükümet de aynı cendere içinde çırpınmayı yeğliyor sonunda. Gencecik emekçi çocukların ölümü üzerinden iktidarlar yıkıp iktidarlar kurmanın hesapları yapılıyor.

Bu arada, elbette, bu istikrarsızlık ve bunalım döneminde, “düdüklü tencereden buhari boşaltma” işlevi de düşünülüyor. Şovenizmin ve militarizmin kışkırtılması, her zaman, müflis düzen egemenlerinin elindeki bir koz olagelmıştır. Bugün de bu ucuz oyun sahneleniyor.

Ne var ki, bütün bu süreç içinde, “sınır ötesi hareket”ın dışallıkları yaratılıyor, nesnel ve öznel dinamikler harekete geçiriliyor, bunların kendi özerk yasaları da işlemeye başlıyor. Bir başka ifadeyle, tuzak kuranlar kurdukları tuzağa kendileri düşüyorlar. Bu hareketla istenilen sonucun elde edilemeyeceği gerçeği de anlamını, önemini yitiriyor.

Ayrıca unutmamak gerekir ki, stratejik hedef ne kadar büyük olursa, operasyonun boyutları da o denli geniş olmak zorunda. Türkiye’nin hedefinde, ayrıca, Irak’taki “Kürt Oluşumu”nun bulunduğu bir sır değil.

Böyle olunca da, “Türkiye, ABD’nin izni olmaksızın böyle bir hareket yapamaz” yönündeki

Açıktır ki, Kürt Sorunu’nun çözümü, en fazla, Türk emekçilerinin yaşamsal çıkarları bakımından, gereklidir. İçinde ya da dışarda, mazlum Kürt kardeşlerinin elini tuttuğu anda, Türk emekçileri, bütün uğursuz hesapları bozmuş, kışkırtmaları boşa çıkartmış ve kendi kurtuluşunun stratejisini de oluşturmuş olacaktır.

özünde doğru tesbit, tek başına yeterli olamıyor. Elbette, Amerika’ya çok yönlü bağımlı ve Sorun’un bütün boyutlarında güçsüz ve çaresiz Türkiye’nin kolay kolay böylesi bir harekate kalkışamayacağı ortada. Ne var ki, kışkırtmanın boyutları yönetici sınıfları da aşıyor. Perspektifler bozulunca; rasyonel düşünme yetisi sıfırlanınca; sınıfsal/örgütsel, hatta bireysel ihtiraslar ve iktidar kavgasının yıkıcılığı gözleri kör edince; bunalım içinde akıllar tutulunca; ve, hatta iç/dış planların devreye sokulmasının ortamı yaratılınca, artık herşey beklenmelidir.

Egemenler, özellikle de akıl almaz bir kışkırtıcılık sergileyen medya, artık bir “sıcak takip” operasyonunu devreden çıkartmışlardır çünkü, en başta, kamuoyunu onunla ve sonuçlarıyla tatmin etmek imkanını ortadan kaldırmışlardır. Bu durumda, kalıcı bir işgal hareketının sonuçları üzerinde durmak gerekmektedir.

Unutmamak gerekir ki, bu türden bir “dış hareket”, kaçınılmaz, ya da bilinçli olarak, bir iç bastırma operasyonu ile birlikte yürütülecektir. Bir başka ifadeyle, iç ve dış savaş birlikte ortaya çıkacak. Bundan elbette Türk ve Kürt emekçileri birlikte onulmaz zararlar görecekle. Belki sonunda, Türkiye

içinden asla çıkamayacağı bir batağa saplanıp kalınca, Kürtlerin en azından Irak’takileri, bir biçimde, Bosna ya da Kosova türünden, kendilerini “kurtarma”nın yolunu bulabileceklerdir ama Türk emekçi halkı uzun vadeli bir bunalıma kurban verilecektir.

Sistemantik kışkırtmalarla yaratılan şovenizm ve linç ortamında, iç bastırmanın bir iç savaşa dönüşmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktur. Halkların arasına böyle sokulan kamaların ne sonuçlar doğurduğunu, Yugoslavya örneği bize gösteriyor.

Zaten kırılğan ve her an yeni bir bunalım beklemekte olan ekonominin kaçınılmaz çöküşünün bütün yükünün de, sokaklarda intikam yürüyüşleri yaptırılan yoksul yığınların omuzlarına yükleneceği herhalde tartışma dışıdır. Politik/askeri bunalıma bir de ekonomik yıkıntı eklenirse, bunun rejim sorununa dönüşmesi beklenmelidir. Zaten iktidar kavgasının bir boyutu da bu değil midir?

Sadece bireyler intihar etmezler. Çıldırılmış ve değerleri/kuralları yitirmiş yönetici sınıfların da intihar ettikleri biliniyor. Emperyalist desteği kırılğanlaştıkça korkuya kapılan ve o ölçüde saldırganlaşan egemenler, giderek, daha büyük çuvaların içine düşebilecekleri maceralara da koşabilirler.

Bilindiği gibi, Ortadoğu’da ortaya çıkacak büyük kaostan, Kıyamet’le Mesih’in yeryüzüne döneceğine inanan Amerikalı Evanjelist köktendinciler medet ummaktadırlar. “Yaratılmak istenen Türk usulü kıyametten Türkiye’de kimler yarar ummaktadır” sorusuna yanıt için, “milliyetçi, liberal, sosyal-şoven söylemli” emperyalizm işbirlikçilerini iyi izlemek gerekmektedir.

İçinde bulunduğumuz ortamın temel özelliği şudur: Türkiye’nin bugünü ve geleceğinin tayininde, ülkenin halkı bir yana, egemen ve yönetici sınıflarının rolü dahi neredeyse kalmamıştır. Ülkenin yazgısı, sadece, bir bütün olarak Kürt karar vericilerin ve ABD emperyalizminin insafına kalmış durumdadır. Nesnel ve öznel olarak dost saflarda yer alan Kürtlerin, bilinçli bir biçimde, Türkiye’ye karşı ve ABD’nin yanına itilmesi, ya da işlevsizliğe mahkum edilmesi, giderek, emperyalizmi tek karar verici durumuna yükseltiyor. Türkiye’yi, aynen Yugoslavya’da yapıldığı gibi, karanlık tuzaklara çekmek isteyen emperyalizm ve onun içerideki “şoven söylemli” işbirlikçileri, Kürt ve Türk halkına düşmanlık yapıyorlar.

Açıktır ki, Kürt Sorunu’nun çözümü, en fazla, Türk emekçilerinin yaşamsal çıkarları bakımından, gereklidir. İçinde ya da dışarda, mazlum Kürt kardeşlerinin elini tuttuğu anda, Türk emekçileri, bütün uğursuz hesapları bozmuş, kışkırtmaları boşa çıkartmış ve kendi kurtuluşunun stratejisini de oluşturmuş olacaktır. Türk halkının kendi yazgısına sahip çıkmasının, emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin oyunlarını bozmasının, kurtuluşu Kürt emekçileriyle ortaklaşa kurmasının başka yolu yoktur.

Bu bakımdan, somut olarak diyebiliriz ki, Türkiye, Demokratik Toplum Partisi’ne, giderek, bütün Kürtlerin dostluğuna, hiç bu kadar muhtaç olmamıştı. Onlar bakımından da, Türk emekçilerinin ve onların politik temsilcilerinin güvenilir tek muhatap olduğu bir kez daha kanıtlanmaktadır. Bu ortamda ve tarafların konumlanışlarına bakınca, aralarındaki ittifak ilişkisinin zorlukları ortadadır ama başka çare de yoktur.

(Evrensel, 24 Ekim ‘07)

Sefaköy’de kardeşlik çağrısı!..

Sınır ötesi operasyon için tezkerenin mecliste kabul edildiği böylesi önemli bir süreçte toplumsal muhalefet susturulmaya çalışılıyor. Irkçı-şoven histeriden beslenenler de linç girişimlerine devam ediyorlar.

Geçtiğimiz 11 Ekim günü Sefaköy Bezirganbahçe’de faşistlerin genç, yaşlı demeden halka saldırması ve “Ya sev ya terk et!” sloganlarıyla mahallede yürüyüş düzenlemesi 20 Ekim günü akşam üzeri Sefaköy’de yapılan eylemle protesto edildi. İnönü Mahallesi Pazartesi Pazarı girişinde toplanan Sefaköy İşçi Kültür Evi, Sefaköy Halkevi, ÖDP ve DTP Küçükçekmece İlçe Örgütleri, İnönü Mahallesi Derneği (İM-DER), EHP gerçekleştirdikleri eylemde “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganını haykırdılar.

“Faşizme, şovenizme ve provokasyonlara karşı yaşasın halkların kardeşliği!” pankartının açıldığı eylemde yapılan ortak açıklamada şunlar söylendi, “Bizler bu mahallede Türkü, Kürdü, Lazı, Çerkezi, Ermenisi olarak on yıllardır kardeşçe yaşıyoruz. Aynı fabrikada, atölyede,

işletmede, alınteri dökerek emeğimizle geçiniyoruz, aynı koşullarda yaşıyoruz. Bizler demokrat, toplumsal olaylara duyarlılığı ile tanınan mahallemizde bu provokasyonlara alet olmayacağız! Mahallemizde, kafatasçı zihniyete yer yoktur ve asla olmayacaktır. Irkçılık batağında değil, birarada kardeşçe yaşamak istiyoruz.”

Eylem “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “Faşizme karşı omuz omuz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarıyla sona erdi.

Yaklaşık 70 kişinin katıldığı eyleme ESP ve Birleşik İşçi Derneği de destek verdi. Çevredeki insanların da ilgiyle izlediği eylemin ardından toplu bildiri dağıtımı yapıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sermaye saldırıyor, İMF daha fazlasını istiyor!

Ağır siyasal gündemin gölgesinde kalmakla birlikte, ekonomi cephesinde de önemli gelişmeler yaşanıyor. Hatırlanacağı gibi İMF heyeti, gözden geçirme görüşmeleri için haftalar önce Türkiye'ye gelmişti. Bu heyet ekonomiye ilişkin durumu gözden geçirdi, 2008 bütçesinin hazırlık çalışmalarına katıldı ve Türkiye'den ayrıldı. İMF heyetinin denetiminde hazırlanan 2008 bütçe yasa tasarısı ise geçtiğimiz hafta hükümet tarafından kamuoyuna açıklandı. Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın yaptığı açıklamaya göre, 2008 yılında bütçe giderlerinin 222.3 milyar YTL, gelirlerinin ise 204.5 milyar YTL olacağı öngörüldü.

Bütçenin yükü emekçinin sırtında

Daha planlama aşamasında dahi bütçenin 18 milyar YTL açık vermesi söz konusu. Yani gelirlerin giderleri karşılamayacağı, bütçede denkliğin sağlanabilmesi için ek olarak 18 milyar YTL'lik ek kaynağa ihtiyaç duyulacağı şimdiden ortada. Ek kaynak sağlamak için patronların değil işçi ve emekçilerin cebine göz dikileceği de herkesçe biliniyor.

Fakat bütçe yasa tasarısındaki ayrıntılara bakıldığında, hükümetin işçi ve emekçilerden çalmaya çalıştığı paranın 18 milyar YTL'nin kat kat üzerinde olduğu görülüyor. Nitekim tasarıya göre devlet, bütçeyi finanse etmek için 172 milyar YTL kadar bir vergi toplamayı hedefliyor. Bunun yüzde 70'ini ise KDV, ÖTV gibi esas olarak emekçilerin cebinden çıkan dolaylı vergiler oluşturuyor.

Bütçede aslan payı faiz ödemelerine

Son yıllarda bütçenin temel harcama kalemini borç ve faiz ödemeleri oluşturmaktadır. İşçi ve emekçilerden toplanan vergiler, ne yatırımlar için ne de toplumsal ihtiyaçların karşılanması için kullanılmaktadır. Bu gibi alanlara ayrılan kaynaklar göstermelik düzeylerde tutulmakta, bütçede toplanan paraların en büyük bölümü borç faiz ödemelerine ayrılmaktadır. Emekçilerden toplanan paralar, devlete yüksek faizle borç veren spekülörlerin, vurguncuların kasasına pompalanmaktadır. Ekonomik dengeler yüksek faize dayalı sıcak para girişine dayalı olduğu için de, yıllar geçse de bu durum değişmemektedir.

2008 yılı bütçe taslağı bu gerçeği bir kez daha gözler önüne sermektedir. Bütçe yasa tasarısını açıklayan Kemal Unakıtan'ın söylediğine göre, 2008 yılında bütçeden tam 56 milyar YTL faiz ödemeleri için ayrılacaktır. Bu da bütçe toplam gelirlerinin neredeyse yüzde 35'idir. Sayıları milyonlarla ifade edilen devlet personelinin tümüne bir yıl boyunca ödenecek ücretlerin toplamı için bütçeye 48 milyar YTL ödenek konulduğu düşünülecek olursa, faiz ödemelerine ayrılan 56 milyar YTL'nin ne ifade ettiği daha rahat anlaşılır.

Emekçiler büyüme hedefiyle aldatılıyor

Açıklanan bütçe yasa tasarısında 2008 yılı için Gayri Safi Milli Hasıla'nın (GSMH) 716 milyar YTL'nin üzerinde olacağı ifade ediliyor. Buna bağlı olarak da büyüme oranının yüzde 5.5 dolayında

gerçekleşeceği, kişi başına milli gelirin ise 6 bin 625 dolardan 7 bin dolara yükseleceği söyleniyor.

Elbette bu pembe tablo emekçiler için olumlu anlamda hiçbir şey ifade etmiyor. Çünkü sermaye ile işçi ve emekçiler arasındaki gelir uçurumu o kadar açılmış durumda ki, ortalama bir emekçinin yıllık kazancı 2000 dolar dolaylarında kalıyor. 400 YTL'lik maaşla en az 3-4 kişilik ailesini geçindirmek zorunda kalan asgari ücretlilerin durumu ise çok daha kötü. Dolayısıyla, 7 bin dolarlık rakam onlar için bir masaldan ibaret. 7 bin dolarlık kişi başına gelir masalıyla emekçileri uyutmaya çalışan hükümet diğer yandan kamu emekçilerine yüzde 2+2 oranında ücret artışını reva görerek gerçek yüzünü de bir bakıma sergilemiş oluyor.

Bütçe tasarısı ve İMF ile ilişkiler

Bilindiği üzere bütçe yasa tasarısı bu kez de İMF'nin yakın denetimi altında hazırlandı. İMF memurları bütçeye son şekli verilene kadar Türkiye'den ayrılmadılar. Hükümet bütçe taslağıyla ilgili birkaç konuda İMF'nin ortaya koyduğu politikaları esnetmeye niyetlendiği için de gözden geçirme görüşmeleri sonuçlandırılmadı. Fakat görüşmelerin ABD'de devam edeceği açıklanarak bu konu geçiştirildi. IMF Türkiye Masası Şefi Lorenzo Giorgianni görüşmelere Washington'da IMF ve Dünya Bankası'nın yıllık Guvernörler Kurulu toplantıları sırasında devam edileceğini bildirdi. Benzer açıklamalar hükümet cephesinden de yapıldı.

İMF ile hükümet arasında oluşan başlıca görüş farklılığı, bütçede yer alacak faiz dışı fazla miktarının oranı idi. Stand by gereği faiz dışı fazla oranının yüzde 6.5 olması gerekiyordu ve önceki yıllarda da bu oran geçerliydi. Doğal olarak hükümet 2008 yılında da yüzde 6.5'luk faiz dışı fazla oranının korunmasını istemekteydi. Ne var ki ekonomide son bir yıldır yaşanan gelişmeler yüzde 6.5'luk faiz dışı fazla yükünü taşıma işini oldukça zorlaştırmıştı. Zira her şeyden önce vergi gelirleri tahmin edilenin oldukça altında gerçekleşmişti. Seçim yatırımları ve harcamaları bütçe açıklarının büyümesine neden olmuştu. Ve nihayet Kürt halkına karşı tırmandırılan kirli savaş ve buna paralel olarak ordunun, diğer militarist aygıtların artan harcama gereksinimleri bütçeye yeni yükler getirmiş, bunlar için 2007 bütçesine ciddi miktarlarda ek ödenek konulması zorunlu hale gelmişti.

Tüm bu nedenlerden dolayı sıkışan ve ekonomi cephesinde bir parça rahatlatanın yollarını arayan hükümet bütçede faiz dışı fazla oranını bir puan aşağı çekmenin işine yarayacağını düşünüyordu. Stand by anlaşmasının 2008 Mayıs'ında bitecek olmasına da güvenerek İMF'ye nazını geçirebileceğini hesaplamış olmalı ki, bu isteğinde ısrarcı oldu. Neticede bütçe yasası taslağında faiz dışı fazla hükümetin istediği biçimde yüzde 5.5 olarak yer aldı.

İMF emretti, hükümet hizaya geldi!

Fakat hükümetin güvendiği dağlara bu kez karlar yağdı. Ne stand by anlaşmasının 2008 Mayıs ayında tamamlanacak olması, ne de Devlet Bakanı Mehmet

Şimşek'in ABD'de yaptığı görüşmeler İMF'yi ikna etmeye yeterli olmadı. Görüşmelerin sonuçlarını değerlendiren İMF İcra Direktörleri Kurulu, neticede faiz dışı fazlanın bütçe taslağında yüzde 5.5 olarak yer almasına kerhen onay verdi ancak kamu harcamalarındaki artışı gerekçe göstererek gözden geçirme görüşmelerini onaylamadı. Faiz dışı fazla hedefinin yüzde 5.5 olarak kalması ve gözden geçirmenin onaylanması karşılığında da 2008 bütçesinde "sıkışmayı sağlayacak" tedbirler alınmasını, buna ek olarak da sosyal yıkım saldırısının tamamlanmasını ve elektrik zammının uygulamaya konulmasını şart koştu.

İMF'nin bu kararı üzerine durumla ilgili bir açıklama yapan ekonomiden sorumlu bakan Mehmet Şimşek, sosyal yıkım yasasını meclisten geçireceklerini, elektrik zammı konusunda gerekli adımları atacaklarını, Halkbank'ın özelleştirilmesi konusunda da strateji belirleyeceklerini açıklamak durumunda kaldı.

Hükümet cephesinden yapılan bir başka açıklama da gözden geçirme görüşmelerinin tamamlanabilmesi için bir İMF heyetinin önümüzdeki günlerde tekrar Türkiye'ye geleceğine ilişkindi. Özetle İMF, gözden geçirme görüşmelerinin tamamlanması için bir takım ek tedbirlerin alınmasını istiyor. Özelleştirmelerden elektrik zammına, sosyal yıkım yasasının meclisten geçmesine kadar geniş bir alanı kapsayan bu ek tedbirlerin neler olacağı, işçi ve emekçilere çıkartılacak faturanın gerçek büyüklüğü İMF heyetinin yapacağı yeni ziyaretten sonra netlik kazanacak.

Gene de şimdiden bu konuda fikir veren bazı bilgiler söz konusu. Bunların ilki 2008 yılına dair özelleştirme planları. Hükümet özelleştirmelerin 2008 yılında da bütün hızıyla süreceğini, 11.8 milyar YTL'lik özelleştirme geliri beklediğini, söz konusu özelleştirme uygulamalarının ise elektrik dağıtım şebekeleri, şeker fabrikaları ve otoyolların satışı konularında yoğunlaşacağını açıklamış bulunuyor.

Bir diğeri, adeta yılan hikayesine dönen elektrik zammı konusu. Yakın zaman önce yapılan bir bakanlar kurulu toplantısında bu konunun gündeme geldiği, elektriğe sanayide yüzde 10, konutlarda ise yüzde 15 civarında zam düşünüldüğü basına yansımıştı. İMF'nin bu konunun üzerine düşmesiyle elektrik zammı konusunda hükümetin yakın zamanda adım atacağı, bunun da emekçilere ciddi bir yük getireceği görülüyor.

Emekçilerin sırtına binen zam yükü elbette elektrikle sınırlı da değil. Büyük kentlerde kuraklık bahanesiyle su fiyatlarına fahiş oranlarda zamlar yapılıyor. Aynı şekilde türlü yöntemler kullanılarak toplu taşıma gibi hizmetlerin bedelleri de ciddi oranlarda arttırılıyor. Örneğin İstanbul'da İETT otobüslerinde aktarmalı hatlarda yüzde 50 dolayında örtülü bir zam uygulamasına birkaç gündür başlanmış bulunuyor. Bütün bunları bir arada düşündüğümüzde, emekçilerin sırtlandığı mali faturanın büyüdükçe büyüdüğü görülüyor.

İşçi ve emekçilerin tüm bu sömürü ve yıkım tablosuna karşı yapması gereken şey sermayenin masallarına sırtını dönmekten, kendi gerçek taleplerine sahip çıkmaktan ve örgütlü mücadeleyi yükseltmekten başka bir şey değil.

“Türk” Telekom ve grev hakkı

Yüksel Akkaya

Grevlerin dibe vurduğu, greve çıkmanın neredeyse tarihsel bir olay olmaya yüz tuttuğu bir zaman diliminde etkili sektörlerden biri olan haberleşme alanında “Türk” Telekom’da grev başladı. Stratejik açıdan önemli bir sektör olduğu kadar işçi sayısı açısından da önemli sayılacak bir düzeyde işçinin greve katılmış olması bu grevi önemli kılıyor. Üstelik, böylesi bir grev, özelleştirilmiş bir eski kamu kurumunda gerçekleştirildiği için daha büyük anlam taşıyor.

Emekli olmaya yaşı yaklaşmış işçiden yeni işe giren işçiye kadar grevle tanışmamış, grev deneyimi olmayan bir yerde greve gidilmesi önemli olmaktan başka şeyler de ifade eder. Bu nedenle, “Türk” Telekom grevi dibe doğru seyreden grev hareketlerinde bir kırılma noktası olabilir, işçi sınıfına unuttukları bir mücadele aracının ne kadar etkili olacağını göstererek güven verebilir. Böyle olduğu için de bu grev sadece “Türk” Telekom işçisinin grevi değil, aynı zamanda işçi sınıfının grev hakkını hatırlatan bir grevdir.

Bu kadar stratejik ve önemli bir işlev üstlenecek olan bu greve karşı sermaye cephesinin tavrı da kuşkusuz sert olacaktır. Dolayısı ile, olağanüstü haller devreye girmedikçe, sendika yönetimi içten pazarlıklarla grevi etkisiz hale getirmedikçe, “Türk” Telekom grevi ilerleyen günlerde daha sert mücadeleler şeklinde seyredecektir.

Sermaye cephesinin, halkla ilişkiler, basın büroları aracılığı ile grevci işçiler ile haberleşme hizmetinden yararlananları karşı karşıya getirmeye çalışacaktır. Bunu sağlamada en büyük desteği medyadan alacaktır. Reklam ve benzeri şantaj araçlarıyla kendisinden yana olan medyayı manipülasyonlarda kullanacaktır. Tıpkı,

grevin başlaması ile sabotaj haberlerinin grevin meşruluğunu tartışılır hale getirmesinde olduğu gibi. Yaklaşık yüz yıldır, sermaye cephesine hizmet eden halkla ilişkiler departmanlarının temel amaçlarından biri, bu tür eylemlerde halkı işçilerle karşı karşıya getirmektir. Bunun için her türlü karanlık oyuna başvurmaktan çekinmezler. J. Steinbeck’in Gazap Üzümleri romanı bu tür kirli eylemlerin destansı anlatımıdır ve bugün de bu kirli oyunların sürmesi değişen bir şey olmadığını göstermektedir. Bu durum, sendikayı, emekçileri grev süresince daha aktif olmaya davet ediyor. Yani işçiler, sendika, grev ile dayanışanlar kamuoyunun sermaye cephesince olumsuz yönlendirilmesine karşı da faaliyet yürütmeli, kirli oyunları boşa çıkarmalıdır. Bunun için de oldukça önemli bilgilendirme ağları oluşturulmalı, gelişmeler haberleşme hizmetinden yararlananlara iletilmelidir. Zira, internet ortamındaki gazetelerin ve haber sitelerinin haberlerine yapılan okuyucu yorumları, grevin nedenlerinin yeterince anlaşılmadığını göstermektedir. Asıl tehlike ise, kamuoyu desteğinden

yoksun sürececek uzun bir grevdir ki, bu grevci işçilerin tecrit edilmesi anlamına gelir.

Stratejik açıdan oldukça önemli bir sektörde başlayan bir grevin yönetimi, başarı için, önemli politikalara sahip olmayı gerektiriyor. Sendikacılığı unutmış bir bürokrat taifesince yürütülen ve yönetilen grevin başarıya ulaşabilmesi açısından en önemli şanssızlıklarından biri bu durumdur. Bu nedenle, sendika içindeki ileri işçilerin, yöneticilerin grev süresince daha aktif ve uyanık olması gerekmektedir. Militan bir sendikacılık yapmanın yanı sıra pasifize edilecek işçilere yönelik olarak iyi bir öncülük görevi de gösterebilmelidir bu ileri işçiler ve yöneticiler. Uzun sürmüş grevler, pasif bir ortamda grevi sürdürüyorlarsa, belli bir süreden sonra grevci işçilerde bir umutsuzluğa, güvensizliğe yol açmaktadır. Bu nedenle, grev süreci mümkün olduğunca aktif kılınmalı, grevci işçiler bir tatil havasında evlerinde, kahvelerde oturmamalıdır. Başta yaşadıkları sokaklar, mahalleler, semtler olmak üzere haklı grevlerinin nedenlerini oralarda yaşayanlarla paylaşmalı, onların desteğini sağlamalıdır. Sadece işyerlerinde izole olmayıp, kentin canlı merkezlerinde neden greve çıktıklarını, ne istediklerini anlatmalıdırlar.

“Türk” Telekom, sadece o işyerlerinde çalışan işçilerin grevi olmayıp, işçi sınıfının grev hakkını hatırlatan bir grev olduğu için kazanımlarla bitmek zorundadır. Zira, böylesi bir grevden kayıpla çıkmak, sadece bir grev yenilgisi olmayacaktır.

“Türk” Telekom grevi sadece grev hakkını savunan bir grev de değildir. Bu grev aynı zamanda sendika hakkını savunan bir grevdir. Zira, işverenin tek derdi ne ücretlerdir ne de esnek çalışma ve benzeridir. İşverenin asıl sorunu, öldürücü bir darbe olan sendikayı işyerinden silmek ya da çok etkisiz kılmaktır. Çalışanlar arasındaki ayrımcılık, işverenin zekice uyguladığı bir politikadır. Bugünden bakıldığında “Türk” Telekom çalışanlarının arasındaki bu yapay ayrımın çok hızlı olarak derinleştirildiğini görmek mümkündür. Bir yandan kapsam dışı çalışanların oranı artırılırken, diğer yandan sendikasız işçilere daha yüksek ücret ödenerek sendika bu işyerinde silinmeye çalışılmaktadır. Kuşkusuz, sendikanın olmadığı yerde, mevcut yasalara göre, toplu pazarlık hakkı ve grev hakkı da olmayacaktır. Böyle olduğu için, “Türk” Telekom grevi, aynı zamanda işçi sınıfının sendika hakkını savunan bir grevdir.

Özelleştirmelere felsefi anlamda karşı çıkmayıp, sorunu sadece iş güvencesi ile sınırlı gören işçiler çalışma yaşamında özelleştirmenin sonuçlarının ne olduğunu gördükleri gibi, özelleştirilmiş kurumlarda grevlerin daha sert ve çetin geçtiğini de yaşayarak öğrenmiş olmaktadır.

Genellikle, daha iyi ücret alınan yerlerde işçiler nedense verimliliklerinin, emeklerinin karşılığı olan daha yüksek ücreti istemekten utanıp, gönüllü vazgeçerlerdi. “Türk” Telekom grevi, bir bakıma bu utangaçlığı da kırmış olmaktadır. Böylece, yeniden istemesini öğrenmektedir. Bu grev buna yolaçtığı için de önemlidir.

Evet, “Türk” Telekom grevi kritik bir eşiktir, aşılması halinde umut ve güven saçacaktır. Böyle olduğu için de “Türk” Telekom grevi başarılı olmaya mahkumdur. Bu başarıya mahkumluk, beraberinde içten pazarlıklarla, grevin etkisiz bir şekilde sonlandırılması riskini de getirmektedir.

Ali Akcan’a “grev zor geliyor!”

Gazi Üniversitesi’nde “Türk Telekom’un özelleştirilmesi ve greve giden yol” konulu bir panel gerçekleştirildi. “Grev gözcüsü” önlükleri ile Telekom işçilerinin de katıldığı panelde öğrenciler, öğretim üyeleri de Telekom işçilerinin taleplerini içeren dövizler taşıdılar. Ayrıca etkinliğin gerçekleştirildiği salona “Bu işyerinde grev var!” pankartı asıldı.

Panele konuşmacı olarak katılan Haber-İş Genel Başkanı Ali Akcan, Kürdistan’da yaşanan çatışmaları gerekçe göstererek grevin bitirilebileceği açıklamalarında bulundu. Ali Akcan, “Ülkenin içinde bulunduğu koşullarda bu grev bize zor gelmektedir. Ancak bunu söylerken kimse bundan korktuğumuzu sanmasın. Türkiye normal bir güne dönüşene kadar, sonuna kadar, bedeli ne olursa olsun gitmeye hazırız” dedi. Akcan ayrıca

işçiler adına da konuşarak, ülkenin içinde bulunduğu koşullarda grevde olmanın Türk Telekom işçisinin yüreğini iki kere yaktığını söyledi.

Ali Akcan şovenizm zehirini yaymaya devam ediyor. Sermayenin oyunlarına alet olarak halkların birbirine kışkırtılmasını savunuyor. Halklar arasında kardeşliği savunması gerekirken, halklar arasına düşmanlık tohumları eken açıklamalarıyla işçi sınıfının bilincini bulandırıyor. Telekom patronuna karşı direnme gücü ve iradesi sergilemek yerine, ülkedeki şovenizm dalgasının arkasına gizlenmeye çalışıyor.

Ali Akcan’ın açıklamaları Telekom işçilerinin yeni bir ihanet tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu gösteriyor.

Sermaye sınıfı ve sendika bürokrasisi Telekom grevini boğmak için harekete geçti!

Türk Telekom'da 25 binin üzerinde işçinin emeğini ve onurunu savunmak için başlattığı grev 10. gününü geride bıraktı. Başlayan grev ile birlikte son yılların en geniş grev uygulaması da hayata geçmiş oldu. 81 ilde birden hayata geçen Telekom grevi, bu özelliği ile de Türkiye'deki sınıf mücadelesinin gidişatı açısından önemli bir yerde duruyor. Ancak taban örgütlülüğü zayıf olan, sermayenin yoğun saldırıları ile karşı karşıya kalan Telekom grevi, Telekom işçisinin daha öncesinden bir grev deneyimi olmaması ve grevin sendikal bürokrasinin denetiminde ilerlemesi nedeniyle de oldukça zor bir dönemden geçiyor.

Sermaye cephesinin saldırıları ve karalama kampanyası

Sermayenin grev korkusu biliniyor. En son THY'de yaşanan süreçte grev hakkına nasıl topyekûn saldırdıklarını görmüştük. Şimdi benzer bir süreç Telekom grevi üzerinden yaşanıyor. Hatırlanacağı üzere daha grevin ilk günü kesilen fiberoptik kablolar üzerinden grevci işçiler ve sendika "sabotaj" yapmakla suçlanmıştı. Sonrasında ise grevin ekonomik faturası üzerinden yaygara koparılmaya başlandı. Sermayenin klasik argümanlarından biri olan "ülke ekonomisi" zarar görüyor, "haberleşme sektörü güvenlik nedeniyle önemli" söylemleri devreye sokuldu.

Serbest Telekomünikasyon İşletmecileri Derneği (Telkoder) Başkanı Yusuf Ata Ariak, Türk Telekom şebeke hizmetlerinde ortaya çıkan aksaklıklardan, telefon ve internet erişimi hizmeti veren üye işletmeciler şirketlerin olumsuz etkilendiğini vurgulayarak, grevin etkisini kendi sınıf çıkarları doğrultusunda kullanmanın bir aracına dönüştürmeye çalıştı. Yine THY sürecinden hatırladığımız gibi, burjuva medya da bu kampanyada başrollerden birini oynuyor. Burjuva medya üzerinden kullanılan grev karalama yöntemleri sadece sermaye sözcülerinin söylemlerinin gerekçelendirilmesi ve savunulması üzerinden gerçekleşmiyor. Aynı zamanda yalan ve çarpıtmalarla emekçi kitlelerin bilinci bulandırılmaya çalışılıyor. TİS sürecinden greve başlama tarihine kadar her fırsatta "uzlaşya ve anlaşmaya" açık, bu işi masa başında çözmeye niyetli olduklarının mesajını veren sendika bürokratlarının açıklamalarına rağmen Haber-İş'in anlaşma masasında "iş yokuşa sürdüğü"nü ifade eden yayınlar yapıyorlar.

"Amacımız bağcıyı dövmek değil üzüm yemek" diyen sendikanın görüşme masasında ortaya koyduğu önerilerin hiçbir şirketin kabul edemeyeceği içerikte olduğunu iddia eden Telekom patronlarının yalanlarına çarşaf çarşaf yer veriyorlar. Telekom patronları Telekom'da kapsam içi çalışan personelin ücret ortalamasının piyasanın yüzde 59 üzerinde olduğu yalanlarından ücretlerin iyileştirilmesi konusunda sendikanın "sınırsız bütçe" istediği yalanlarına kadar bir dizi demagogik söylemle grevi karalamaya çalışıyorlar.

Saldırıların bir başka boyutunu ise grev kırıcılar yoluyla doğrudan grevin engellenmesi oluşturuyor. 24 saat çalışacak bir kriz masası oluşturan Telekom yönetimi, greve katılmayan işçilerin özverisi ile bu süreci aşacağını iddia ediyor. Günlerdir birçok santralde taşeronlar aracılığıyla grev kırıcılar devreye

sokulmaya çalışılıyor.

Sendika bürokrasisi iş başında!

Sermaye cephesinin topyekûn saldırısının ötesinde Telekom işçileri sendika bürokrasisinin saldırıları ile de karşı karşıya kalıyor. Sendika bürokrasisi Telekom grevi ile birlikte bir kez daha ihanetçi kimliğini gözler önüne seriyor.

Haber-İş yönetimi daha grev kararı ilk gündeme geldiğinde greve çıkmak konusundaki isteksizliğini göstermişti. Grev başladıktan sonra da kendilerinin "masa başında" anlaşmak için herşeyi yaptıklarını, Telekom yönetiminin dayatmaları nedeniyle greve çıkmak zorunda kaldıklarını döne döne dillendiriyorlar.

Ancak sendika bürokrasisi, bu isteksizliğinin ötesinde, Telekom işçilerine karşı ideolojik bir saldırı içerisinde. Bu saldırının bugün için iki temel boyutu bulunuyor. Bunlardan birincisini sınıf mücadelesinin yok sayılması oluşturuyor. Grevi emekçi kitlelere anlatmak amacıyla basılan bildirilere kadar yansıyor bu anlayış. Telekom işçilerinin sermayeye ve daha özelinde yabancı sermayeye saygısının olduğu, ancak aynı saygının "Türk emeği"ne karşı da gösterilmesi gerektiği ifade edilerek, sınıf uzlaşmacı bir tutum sergileniyor. Sendika bürokrasisi, grev gibi sınıf savaşımının bir biçimi olarak gündeme getirilen bir eylemi, sınıf uzlaşmasına çağrı yapmak için kullanıyor.

Saldırının ikinci boyutunu ise, Haber-İş Genel Başkanı Ali Akcan'ın şovenizm kusan söylemleri oluşturuyor. Ali Akcan, Kürdistan'da yaşanan çatışmalar nedeniyle grevi bitirmenin sinyallerini veriyor. Sınır ötesi bir operasyon olduğu taktirde hiçbir haberleşme sorunu yaşanmayacağını "garantisi"ni veren Akcan, "grevi kırarsak yine biz kırarız" diyerek şoven, ırkçı dalganın etkisini greve taşıyor. Böylece sermayenin "sınır içi" operasyonuna

destek vererek düzen güçlerinin yanında saf tutuyor. Toplumdaki tüm çatışmaların üzerinde olan sınıf çatışması ve mücadelesi bu anlayışla birlikte yerini "milli mücadele"ye bırakmış oluyor.

Telekom işçisinin ve bir bütün olarak işçi sınıfının bilincini dumura uğratmak için harekete geçen sendika bürokrasisi, grevin toplumsal bir gündem haline gelmesi ve sınıf dayanışmasını örnek için hiçbir çaba harcamıyor. "Teröre" karşı 2 bin işçiyi sokağa dökten Türk-İş bürokrasisi Telekom grevi ile dayanışmayı ise sendika yöneticilerinin temsili desteğine bırakıyor.

Görev sınıf bilinçli öncü işçilerde!

Her ne kadar farklı kanallardan yürüse de, sermaye cephesi ve sendika bürokrasisi Telekom grevini kuşatmak ve boğmak üzere harekete geçmiş durumda. Bu kuşatmayı yarmak ise sınıf bilincine ve taban dinamizmine dayalı bir anlayışla grev sürecini örgütlemekten ve sınıf dayanışmasını yükseltmekten geçiyor. Bu görev ise sınıf bilinçli işçilere ve devrimcilere düşüyor. Türk Telekom'un sınıf bilinçli öncü işçileri hızla kendi bulundukları alanlarda taban iradesini grev sürecine hakim hale getirmek için harekete geçmelidirler. Yine grevin kendi sınırlı çerçevesinde bırakılmasına engel olmak için ilerici sendikalar ve devrimciler üzerlerine düşen sorumluluğu daha kuvvetli bir şekilde yerine getirmelidir. İstanbul'da bir dizi sendika şubesinin 24 Ekim günü gerçekleştirdiği eylem ve bu eylemde yaptığı dayanışma grevi çağrısı bu açıdan oldukça anlamlıdır.

Tüm olumsuzluklara karşın Telekom işçilerinin hak alma ve onur mücadelesi olan bu grev toplam sınıf mücadelesi açısından ciddi olanaklar barındırmaktadır. Bu olanakları doğru değerlendirebilmek için, sermaye ve sendika bürokrasisi bu grevi boğmadan, hızla ve daha güçlü bir şekilde harekete geçilmelidir.

Anadolu Yakası’ndan Telekom işçileriyle grev süreci üzerine konuştuk...**“Gücümüz birliğimizdir!”**

Zafer Yolcu: Şu anda sendikamız çok keskin konuşsa da tabanda bir örgütlülük yok. Örgütlülüğü geliştirmek için taban örgütlülüklerinin yaratılması gerekiyor. Taban komitelerinin her işyerinde acilen geliştirilmesi lazım. Her işyerinde bizim 9 santralimiz var. Bu santrallerin önünde bütün işçi arkadaşlarımızı toplayıp grev çadırları kurmamız gerekiyor. Kurduğumuz çadırlarla emekten yana sendikaları, dostlarımızı ağırlayıp deneyimlerimizi paylaşmamız gerekiyor. Onlardan öğreneceğimiz çok şey var, çünkü Türk Telekom işçisinin grev konusunda tecrübesi yok fazla. Biz bu konuda işçi arkadaşlarımızı zorluyoruz. Dün Erenköy Santrali’nin önünde müdür benim pankartımı indirmeye çalışıyordu ama ben buna izin vermedim. Bu davranış öyle bir yankı yarattı ki, işçi arkadaşlarım benim davranışımı doğru buldular. Kısacası şunu söylüyorum; bizler en başta kendi gücümüze, birliğimize dayanarak bu mücadeleyi ileriye taşımayı düşünmeliyiz. Bizim birliğimiz diğer sendikaların bize destek vermesi, çekim merkezi oluşturmamız açısından önem taşıyor. Tıpkı Havayolu çalışanlarının toplu sözleşme sürecinde sermayeye geri adım attığı gibi Telekom işçisi de üretimden gelen gücünü kullanarak grev silahını işverene yöneltmelidir. Ama ilk önce örgütlülük diyorum. Ve bu süreçte tüm sendikaları, emekten yana olan herkesi Telekom işçisiyle dayanışma içinde olmaya çağırıyorum.

Tokay Yılmaz: 20 yıllık işçiyim. Biz haklarımızı verdiğimiz şanlı mücadeleler sonucunda kazandık. Bunun bilincinde olarak davranmak gerekiyor. Örneğin maden işçilerinin şanlı direnişleri ve ‘89 Bahar eylemlilikleriyle verilen mücadeleler sonucunda şu andaki haklarımızı kazanabildik. Onurlu bir gelecek, onurlu bir başkaldırı şimdiye kadar Telekom’da sergilenemedi. Telekom işçisi böyle direnişte ilk defa yer alıyor. Ve bu grevin başarıya ulaşması sınıf dayanışmasının güçlendirilmesine, diğer sendikaların, kitle örgütlerinin desteğine bağlıdır. Biz bu tecrübelerden faydalanmak zorundayız. Yoksa sendika ağlarının insafına bırakılmış bir grev süreci Telekom işçisinin başarıya ulaşmasını sağlamayacaktır. Artık Telekom işçisi ekmek mücadelesini pratik olarak yaşıyor ve bu süreç iyi değerlendirildiği taktirde kazanımlar artacaktır diyorum. Telekom işçisinin bu mücadeleyi başarıya ulaştırmasının tek yolu kendi özgücüne dayanarak dayanışmasını, örgütlülüğünü geliştirmesindedir.

Şerafettin Kılıç: Telekom işçisi olarak tüm arkadaşlar buradayız. İşverenin uzlaşmaz tutumuna karşı alanlardayız. Şimdiye kadar gözardı edilen haklarımızı almak için bu mücadeleyi başlattık. Reklam için Cem Yılmaz’a verilen ücretin sadece %5’ini istiyoruz. İşveren bu kadarını bile bize çok görüyor. Tüm kitle örgütlerini, kardeş sendikaları Telekom işçisiyle dayanışma içinde olmaya çağırıyorum. Ayrıca hizmet verdiğimiz tüm aboneleri de bu mücadelede yanımızda görmek istiyoruz.

Sabri Önal: Grevin bize birtakım sıkıntılar getireceğini iyi biliyoruz ama buna rağmen bunu göze aldık. Çünkü biz ekmeğimize sahip çıkmamız gerektiğinin bilincindeyiz. İşçi örgütü olarak bu kurumun birileri tarafından peşkeş çekildiğini biliyoruz. Çalışanlara, bu kurumu var eden insanlara iftiralar atılıyor. Satılmış basın kamuoyunu yanlış bilgilendirerek patron yanlısı davranıyor. Gerçeklik böyle değildir. Patronların işçi düşmanı, çalışan düşmanı, yoksul düşmanı oldukları bir kez daha açığa çıkmıştır. Biz ezilenler olarak, işçi sınıfı olarak ekmeğimize sahip çıkarak sonuna kadar mücadele edeceğiz. Bu haksızlığa karşı boş durmayacağımızı iyi bilsinler. Bu süreçte işçi kardeşlerimizi, sınıf kardeşlerimizi bizimle dayanışma içinde olmaya çağırıyoruz. Gücümüz birliğimizdir!

Kızıl Bayrak/İstanbul

Telekom işçileriyle grev süreci üzerine konuştuk...**“Ya hep beraber, ya hiçbirimiz!”**

- *Grev sürecine ilişkin ne düşünüyorsunuz, süreci nasıl görüyorsunuz?*

Ali Küçükoçkaya (Haber-İş 1 No’lu Şb. Sek.): Grevimizin 5. gününde demokratik kitle örgütleri, sendikalar, siyasi partiler, devrimci mücadele ve sınıf hareketine inanmış gazete ve dergilerden tüm dostlarımızla birlikte grevimizi devam ettirdik. Biz bu konuda başarılı olacağımıza inanıyoruz. Üyelerimiz de aynı inançla hareket ediyor. Özellikle İstanbul’da greve %100 katılım var. Bütün oyunlara, tehditlere rağmen işçi arkadaşlarımız işverenin oyununa gelmedi, sendikasının yanında bu kavgayı sürdürüyor.

Türkan Aladağ (Haber-İş Anadolu Yakası Acıbadem Telekom Müdürlüğü Bilişim Ağları bölümü teknisyeni): Toplu sözleşme görüşmelerimiz 1 Mart itibariyle başladı ve 8 ay boyunca yürütüldü. Bu 8 ay boyunca elimizden gelen fedakarlığı sendika olarak gösterdik. Ancak olmazsa olmaz maddelerimiz vardı. Bunun en başında da “eşit işe eşit ücret” talebi yer alıyordu. Örneğin ben teknikerim ve yüksekokul mezunuyum. Ben 1300 YTL maaş alıyorum, benim durumumdaki teknik bir eleman ise 2200 YTL maaş alıyor. Aradaki bu ücret uçurumu ister istemez psikolojimizi de, işe olan motivasyonumuzu da bozuyor. 13 bin ilkökul mezunu arkadaşımız var. En çok canımızı sıkın da bu zaten. Yani bir yerde Türk Telekom yüksekokul mezunu olmamızdan kaynaklı bizi çalıştırmak ister, ama 13 bin personel bizim belkemiğimizdir. Türk Telekom’un altyapısını oluşturan arkadaşlarımızdır. Onlara ne olacaksa bize de aynı olsun istiyoruz. Ya onlarla ya da hiçbirimiz. Biz kesinlikle ve kesinlikle o arkadaşlarımızı yarı yolda bırakmayız. Bence buradaki amaç onları yoketmektir. Ama bu kurumun altyapısını yapan onlardır. O yüzden sonuna kadar direneceğiz. Bir ay, iki ay veya üç ay olur, ama şunu söylemek isterim ki bizde grev kırıcılığı olacağını sanmıyorum. Sonuna kadar devam edeceğiz.

- *Şu anda Telekom işçisinin morali ne durumda?*

Ali Küçükoçkaya: İşçilerin morali yüksek. Beklediğimizin daha da üzerinde bir moralle devam ediyor.

- *Şu anda hizmet üretiliyor mu?*

Ali Küçükoçkaya: Kapsam dışı personelle devam ediyorlar. Ancak bizim bölümlerde onlar çalışmadıkları için bizim esas işimiz olan şebeke işini yapamıyorlar. İdari kısımdalar ama onun da çok büyük bir ağırlığı yok.

- *Greviniz Türk Telekom’un altyapısında ne gibi sorunlar doğuruyor veya doğurabilir?*

Ali Küçükoçkaya: Yağmurun yağması ve doğal olaylarda Türk Telekom’un şebekesinin çökeceğine inanıyorum ben. Çünkü arızalar giderilmiyor ve sadece bilgisayardan düşürüp göstermelik işlem yapıyorlar. Yani bu iş iki veya üç gün daha uzarsa Türkiye’de ADSL ve buna

bağlı çalışan alanların hepsi çökecek.

- *Arıza ihbarlarının her geçen gün arttığı söyleniyor ve bunun Türk Telekom şebekesi için büyük bir sorun olduğu ifade ediliyor. Teknik olarak grev süreci Türk Telekom’un yapısında ne gibi sonuçlar yaratabilir?*

Türkan Aladağ: Şu anda arıza sıfırmış gibi gösteriyorlar. Arızaların istatistiğini aldım ve 19 Ekim tarihi itibariyle Türkiye genelinde 60 bin şebeke arızası var. Bunu öyle bir yapıyorlar ki sabunlayıp yok ediyorlar. Bunu vatandaşa hissettirmemeye çalışıyorlar. Bilişim ağlarında çalışıyorum, ADSL arızalarına bakıyorum ve şebekeyi de çok iyi biliyorum. Arıza OTB’ye geliyor ve kapatılıyor. Tabii ki bu birçok alanı (sağlığı, basını, emniyeti, hastaneleri, askeriye) etkiler. Sorunun bir an önce çözülmesini istiyoruz. Biz Genel Başkanımızın da belirttiği gibi “vatan haini” değiliz. Gerçek vatan haini bu kurumu Fransız’a, Alman’a, Ürdünlü’ye satanlardır. Türk Telekom işçisi şu anda yabancı sermayenin altında eziliyor.

- *Son olarak söylemek istedikleriniz...*

Ali Küçükoçkaya: İşçi sınıfının sorunlarıyla ilgilenen, sınıf hareketinin özünü benimsemiş herkesi grevimizle dayanışmaya çağırıyorum. Sermayeye karşı sınıf mücadelesinin yanında olan, devrimci kişiliği taşıyan ve sosyalizme inanan tüm dostları greve destek vermeye çağırıyorum. Bu grevin de Türkiye’de bir kıvılcım yaratacağını düşünüyorum.

Türkan Aladağ: Vatandaşlarımız bize kesinlikle kızmasınlar. Onlar bizim kendi insanımız. Bizim yanımızda olsunlar. Bir de herkesten isteğim 121 Telekom arızaya kayıt bıraksın. Toplumsal anlamda sendikal örgütlenme ve örgütlenme yok edilmek isteniyor. Bu yüzden grevimize tüm sendikaların, kitle örgütlerinin destek vermesini istiyorum. Ben istiyorum ki, benim çocuğum yarın öbür gün üniversiteyi bitirdiği zaman Türk Telekom’a girip asgari ücretle çalışmasın.

- *Telekom greviyle ilgili ne düşünüyorsunuz?*

Kıvanç Eliaçık (Genç-Sen sözcüsü): Telekom’daki toplu sözleşme sürecini uzun süre takip ettik. Telekom işverenin uzlaşmaz tutumu yüzünden grev kaçınılmaz oldu. Greve destek veriyoruz ve Telekom işçilerinin kadro, sendika ve ücret konusundaki taleplerini destekliyoruz. Öğrenci arkadaşlarımızla grevin ardından kampüslerdeki Telekom santrallerini ziyaret ettik. 20 Ekim günü de toplu bir şekilde ziyarete gittik. Telekom grevi bütün Türkiye’yi etkileyen bir grevdir. İnanıyoruz ki ileriki günlerde grevle dayanışma daha da artacak. Özellikle bu asılsız sabotaj iddiaları gerçek dışıdır. Fiberoptik kablolar makasla kesilecek bir şey değildir. Bütün işçi ve emekçileri Telekom greviyle dayanışma içinde olmaya, Telekom işçisinin haklı taleplerini desteklemeye çağırıyoruz.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Telekom işçisinin mücadelesi hak alma ve onur mücadelesidir!..

Telekom greviyle dayanışmayı yükseltelim!

Istanbul/Gayrettepe

Istanbul/Aciyadem

Istanbul: “Yaşasın sınıf dayanışması!”

20 Ekim günü, Türk Telekom işçilerinin grevinin 5. gününde, Telekom işçileriyle dayanışmak amacıyla İstanbul’da Gayrettepe ve Acıyadem’de eylemler gerçekleştirildi.

Sabah saatlerinden itibaren sendikalar, partiler, kitle örgütleri ve devrimci yapılar Telekom greviyle dayanışmak amacıyla Türk Telekom İstanbul Yakası Gayrettepe İl Müdürlüğü önünde toplandılar. Yüzlerce kişinin katıldığı eylemde T. Haber-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Akcan da konuşma yaptı.

Telekom işçilerine ilk ziyareti Genç-Sen gerçekleştirdi. “Öğrenci Gençlik Sendikası” pankartıyla Gayrettepe Telekom önüne gelen Genç-Sen’liler, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Telekom işçisi yalnız değildir!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarını attılar.

Ardından Türk-İş’e bağlı sendikaların yöneticileri Telekom önüne gelmeye başladılar. Kitlenin sayısı giderek artarken eyleme sunulan destek sendika yöneticileriyle sınırlı kaldı.

Avrupa Yakası Telekom işletmelerinden işçilerin otobüslerle gelerek katıldığı eyleme; EMEP, ÇHD, Tiyatro Simurg, Tekstil-Sen, Tes-İş, SES, Tecrite Karşı Sanatçılar, DİSK/Gıda-İş, Yol-İş, Hava-İş Genel Merkezi, Petrol-İş Genel Merkezi de destek verdi.

Önce Haber-İş İstanbul 1 No’lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu bir konuşma yaptı.

Ali Akcan ise yaptığı konuşmada, işverenin asıl amacının sendikal örgütlülüğü bitirmek olduğunu söyledi. Üretimden gelen gücün önemini belirterek, grevin 10. gününde, oluşan arızaların giderilmemesi sonucunda şebekenin çökeceğini ifade etti.

Yaptığı konuşmanın son bölümlerinde ırkçı-şoven anlayışı savunan Akcan, “Biz terör örgütü değiliz, bizi onlarla karşılaştırmayın!” diyerek içinden geçtiğimiz günlerde sınır dışı operasyon konusunda kimsenin kaygı taşımaması gerektiğini ifade etti. Sınır dışı bir operasyon olduğu taktirde hiçbir haberleşme sorunu yaşanmayacağını “garantisini” veren Akcan, “grevi kırsak yine biz kırarız” diyerek şoven-ırkçı dalganın etkisini eyleme taşıdı.

BDSP eyleme “Direnen Telekom işçisi kazanacak!/BDSP” pankartıyla katıldı. BDSP’liler Telekom işçileriyle beraber “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganını coşkuyla attılar.

Sabah saatlerinde Gayrettepe’de başlayan grev halayı öğleden sonra Acıyadem Türk Telekom Anadolu Yakası İl Müdürlüğü önünde devam etti.

Saat 14.00’te aileleriyle beraber müdürlük önünde toplanan Telekom işçileri coşkulu sloganlarla beklemeye başladılar.

Bini aşkın Telekom işçisinin katıldığı eylemde sermayenin grevi karalamak amacıyla öne çıkardığı “sabotaj” provokasyonuna yanıt verildi. Yapılan konuşmalardan atılan sloganlara kadar burjuva basının çarpıtmaları hedef haline getirildi. “Satılık basın istemiyoruz!” sloganı atıldı.

Grevin yayılmasından ve işçilerin devrimci güçlerle biraraya gelmesinden korkan sermaye sınıfı özel güvenlik polise kadar kolluk güçlerini grev alanına yerleştirmişti. Eyleme destek için Acıyadem Telekom Müdürlüğü’ne gelen BDSP’liler kolluk güçlerinin keyfi tutumlarıyla karşılaştılar. Bu keyfi tutuma tok yanıt veren BDSP’lilerle kolluk güçleri arasında arbede yaşandı. İşçiler BDSP’lileri sahlendirdi. Olayların yatışmasının ardından BDSP’liler içeriye girdi. Eylem boyunca “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Telekom işçisi yalnız değildir!” dövizleri taşıyan BDSP’liler Telekom işçileriyle beraber “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganını attılar.

Burada da konuşan Akcan, Telekom işçilerine seslenerek; “Anayasada var olan grev kullanma hakkımız 20 yıldır unutuldu. Siz bu hakkı korkmadan ortaya koydunuz. Hepinizi kutluyorum” dedi. Yine sınır ötesi operasyon olursa hiçbir iletişim sorunu yaşanmayacağını söyledi. Bir yandan işverene meydan okuyup bir yandan şovenist histeriyi körükledi.

Eyleme Deri-İş Genel Merkezi, BDSP ve EMEP destek verdi. Telekom işçileri, “Türk-İş göreve, genel greve!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganlarını attılar.

Kızıl Bayrak/Istanbul

Istanbul: Telekom’la dayanışma grevine çağrı!

Telekom grevinin 9. gününde de grevle dayanışma eylemleri devam etti. Telekom greviyle etkin dayanışma kararı alan Türk-İş İstanbul Şubeleri yürütmesi, 24 Ekim günü Gayrettepe Telekom Müdürlüğü’ndeki greve ziyaret gerçekleştirdi. Sendika yöneticilerinin ve temsilcilerin katıldığı destek ziyareti Mecidiyeköy’de açılan pankart ve sloganlarla başladı. Buradan Gayrettepe’ye yüründü.

Belediye-İş, Deri-İş, Tez Koop-İş, Harb-İş, Yol-İş, Petrol-İş’in katıldığı ziyarete sendikalar pankart açarak katıldılar. Yürüyüşte yol tek taraflı trafiğe kapatıldı. Yürüyüş boyunca “Telekom işçisi yalnız değildir!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Sözleşme hakkımız grev silahımız!”, “Telekom işçisi köle değildir!” sloganları atıldı. Haber-İş üyeleri yürüyüşle gelenleri alkışlarla karşıladı.

Eylemde Deri-İş Sendikası’nın açtığı “Yaşasın halkların kardeşliği!” pankartı, Türk-İş’in bir gün önce Taksim’de yaptığı ve şovenizm zehrini akıttığı yürüyüşü cevap niteliğindeydi.

Ziyaretin ilk konuşmasını T. Haber-İş Sendikası İstanbul 1 No’lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu yaptı. Sermaye uşaklarının basınla beraber kendileri hakkında yürüttüğü karalama kampanyasına verilen yanıtın grevin devam etmesi olduğunu söyledi. Grevin unutulduğu bir dönemde Telekom işçilerinin bir başkaldırı içerisinde olduğunu ifade eden Dokuyucu, birlik ve beraberlik içinde olduklarını duyurdu.

Sermayenin Telekom greviden korkusu aynı gün yaşanan gözaltının ardından bir kez daha açığa çıktı. T. Haber-İş İstanbul 1 No’lu Şube Sekreteri Şahin Kültür, Maslak Telekom Müdürlüğü’ndeki grev kırıncıları engellemek istediği için polis tarafından gözaltına alındı.

Eylemde Türk-İş İstanbul Şubeleri adına Belediye-İş 3 No’lu Şube Başkanı Hüseyin Ayrılmaz konuştu. Telekom greviyle dayanışma grevleri çağrısı yaparak şunları söyledi:

“Hava-İş’te havayolu çalışanları direnişlerini nasıl

ki kazanımla sonuçlandırdıysa Telekom işçilerinin de zafer kazanacağına inanıyoruz. Yalnız bir şey gerekiyor. Sendika genel merkezleri, konfederasyonlar bu işçileri gerçekten sahiplenmek istiyorlarsa gün dayanışma grevlerini yaygınlaştırma günüdür. Türk-İş ve bağlı sendikalar çıksınlar açık ve dürüstçe ‘Telekom işçisiyle dayanışmada bulunmak için yarım gün, bir gün iş durduruyoruz!’ desinler... Türk-İş’in, Telekom işçileriyle dayanışmak için Türkiye genelinde bir eylem kararını alması Telekom işçilerinin yanında olduğunun göstergesi olacaktır...”

Ziyaret atılan sloganların ardından sona erdi. Ziyarete 150’yi aşkın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir: “Direne direne kazanacağız!”

24 Ekim günü Konak Telekom Müdürlüğü önünde Haber-İş İzmir Şubesi tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Şube Başkanı tarafından yapılan açıklamada, Telekom’un grevdeki işçilerin işlerini taşeronla yaptırarak grev kırıcılığı yaptığı söylendi. Özelleştirmenin ardından Telekom yöneticilerinin sendikal örgütlenmeyi hedef aldığı ifade edildi. “Bizleri vatan haini ilan ediyorlar. İnternet sitemizi kapattılar. Bu yasal değil. Bugün sendika yönetici ve temsilcilerinin cep telefonları dinleniyor, işyerleri gözetim altında. Bunları kanıyoruz. Bunların demokratik toplumda yapılmaması gerekir” denildi.

Eylemde “İşçiyiz, haklıyız kazanacağız!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Haber-İş’e uzanan eller kırılсын!” sloganları atıldı. Eyleme 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Adana’da grev ziyareti...

Sınıf devrimcileri olarak 23 Ekim günü Telekom işçilerini ziyaret ettik. İlk önce öğle saatlerinde Büyük Postane’nin yanındaki Telekom İl Müdürlüğü önünde bekleyen grevdeki işçilerin yanına gittik. BDSP adına yaptığımız ziyaret sırasında işçilerle sohbet ettik. Telekom işçilerinin başlatmış olduğu grevin Türkiye işçi sınıfı açısından önemine değindik. Grevin zaferle sonuçlanması için yapılması gerekenler üzerine sohbeti sürdürdük. İşçiler sadece ücretleri için değil aynı zamanda onurları ve gelecek kuşaklar için direndiklerini söylediler. Mücadelelerinin aynı zamanda sendikasıylaştırma saldırısına karşı olduğunu belirttiler. İşçilere gazetemizin son sayısını verdikten sonra diğer işletmelerde greve çıkan işçileri ziyaret için buradan ayrıldık.

İkinci durağımız Seyhan Telekom Müdürlüğü oldu. Buradaki işçilerle de grev ve gelişen süreç üzerine sohbet ettik. İşçiler, işverenin acil durum ekiplerini devreye sokarak grevi kırmaya çalıştığını, işçiler üzerinde basınç uyguladığını söylediler. Grev kırıcı olmak istemeyen acil durum ekiplerinin çalışmayı reddettikleri için işten atılmakla tehdit edildiklerini ifade ettiler. Buradaki işçilere de gazetemizi ulaştırdık.

BDSP/Adana

Kayseri’de Telekom ziyareti...

Kayseri İşçi Kültür Evi olarak, Telekom işçileriyle dayanışmak için Telekom Müdürlüğü’nün önüne gittik. İşçiler bizi “Bu işyerinde grev var!” pankartı altında karşıladılar.

İşçilerle grev süreci üzerine sohbet ettik. İşçiler “bu süreç bizim geleceğimizdir, çocuklarımızın geleceğidir” diyerek sohbete katıldılar. İşçilerin “bizim sesimizi duyurun” isteğine, her koşulda Telekom işçilerinin yanında olduğumuzu söyleyerek yanıt verdik. Bu dayanışmanın daha da ilerletilerek devam edeceğini söyleyerek ziyareti bitirdik.

Kayseri İşçi Kültür Evi

Telekom’da grev dayanışması

Sınıf devrimcileri olarak Telekom işçilerini grevin başlama tarihinden bu yana ziyaret ediyoruz. Konak’ta, Alsancak’ta, Çiğli’de, Menemen’deki Telekom işletmelerine yaptığımız ziyaretlerde işçilerle sohbet ettik.

İşçi Kültür Sanat Evi çalışanları ve BDSP olarak 21 Ekim günü öğlen saatlerinde Telekom Çiğli Müdürlüğü önünde bekleyen grevdeki işçileri toplu olarak ziyaret ettik. Yaptığımız sohbetlerde Telekom işçilerinin onurlu mücadelesinin önemine vurgu yaptık. Bu mücadelenin büyütülmesi ihtiyacını dile getirdik. Sohbette işçiler, aynı ünvana ve kıdeme sahip işçiler arasında kapsam dışı ve kapsam içi ücret uygulamalarındaki fark nedeniyle greve çıktıklarını söylediler. “Eşitlik istiyoruz. Bu dengesizliğin eşitlenmesini istiyoruz” dediler. Ayrıca mücadelelerinin sendikasıylaştırma saldırısına karşı olduğunu belirttiler. “Bizden sonrakiler içinde direniyoruz” dediler. Ziyarete gittiğimiz her grev yerinde işçilerdeki grev coşkusunu görüyoruz. İşçiler grevin bir okul olduğunu, bu süreçte çok şey öğrendiklerini ifade ediyorlar. Telekom işçileriyle dayanışmaya devam edeceğiz.

BDSP/İzmir

Yaşasın sınıf dayanışması!

Sınıf devrimcileri olarak grevdeki Telekom işçileri ile dayanışmayı büyütme, grev gündemini sınıfın diğer kesimlerine ulaştırmak için çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

İlk olarak greve çıkan bir dizi işyerine ziyaret gerçekleştirdik. Ziyaretlerde Telekom işçilerinin sorunlarını, taleplerini ve grev sürecini içeren sohbetler gerçekleştirdik.

Telekom greviyle dayanışmaya çağırın bir bildiri hazırladık. Bildirilerimizi ilk olarak Sincan Organize Sanayisi’nde çalışan işçilere ulaştırdık. 22 Ekim sabahı işe giden yüzlerce işçiye grevin sesini duyurduk. Grev süresince sınıf dayanışmasını güçlendirmek, grevi diğer işçi ve emekçi kitlelere duyurmak için çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

Ankara İşçiden İşçiye Bülteni çalışanları

Ankara BDSP’den Telekom işçilerine ziyaret...

16 Ekim’de greve çıkan Telekom işçilerinin direnişi kararlılıkla sürüyor. Ankara BDSP olarak 20 ve 22 Ekim tarihlerinde Telekom işçilerini ziyaret ettik. Telekom işçilerinin onurlu mücadelesinin yanında olduğumuzu söyledik.

20 Ekim günü Ankara Ulus’taki Telekom’a gerçekleştirdiğimiz ziyaret sırasında Türk Haber-İş Sendikası Ankara Şube Mali Sekreteri Eyüp Koparan’la grev süreci üzerine konuştuk. Koparan,

“36 bin çalışanı olan Türk Telekom’da 26 bin sendikalı işçimiz var, taleplerimizden asla taviz vermeyeceğiz. Telekom işçileri kararlı, istediğimiz sonucu elde edinceye dek mücadelemize devam edeceğiz. Biz istiyoruz ki 36 bin çalışanı olan Telekom daha fazla zarar etmesin bir an önce anlaşıp taleplerimizi karşılasın” sözleriyle sorunlarını anlattı.

22 Ekim günü Telekom işçilerine bir ziyaret daha gerçekleştirdik. Ankara Sincan’daki T. Telekom merkezi işyeri temsilcisi ile grev sürecine ilişkin konuştuk. Çalışma koşullarından, ücretlerinden, sektörün tuttuğu yer ve grevin etki alanından bahseden işçiler ise şunları söylediler: “Bizimle dayanışma içinde olmak isteyen herkes, bu grevi duyurmak için elinden geleni yapabilir. Bugün medya vb. kuruluşlar Telekom grevini vermiyor. O zaman bizim yanımızda olanlar grevimizi ulaşabildiği her yere duyurmalı.”

Ziyaretimizin sonunda Telekom işçisinin yanında olduğumuzu ve seslerini ulaştığımız her yere taşıyacağımızı söyledik.

Ankara BDSP

OSİM-DER’den Telekom dayanışması!

Birlik, Dudullu ve Ümraniye santrallerini ziyaret eden OSİM-DER yöneticileri grev gözcüleri ile süreçle ilgili sohbet ettiler. Telekom greviyle dayanışma içerisinde olacaklarını ifade ettiler. 18 Ekim sabahı İMES A Kapısı’nda bildiri dağıtarak işçileri sınıf dayanışmasına çağırdılar. “Sınıf dayanışmasını yükseltelim!” başlıklı bildirilerle işçilere seslenen OSİM-DER üyeleri, İMES ve Dudullu çevresinde “Telekom işçileri ile sınıf dayanışmasını yükseltelim!” şiarlı afişleri yaptılar.

OSİM-DER’liler 23 Ekim akşamı da Ümraniye Telekom Müdürlüğü’ndeki grev çadırını ziyaret etti. OSİM-DER Başkanı grevdeki işçileri selamlayan bir konuşma yaptı. Daha sonra sendika temsilcisi söz alarak dayanışma ziyaretinin önemini vurguladı ve grev sürecini anlattı. Ardından grev gözcüsü işçilerle birlikte işçi sınıfı mücadelesinde grev, örgütlülük ve dayanışmanın önemi üzerine canlı bir tartışma yapıldı.

Sermaye cephesinin Telekom grevini boğmak için yaptığı girişimler ve bunlara karşı işçilerin yapması gerekenler tartışıldı. Grevin sesinin daha da yaygın hale getirilmesinin önemi üzerinde duruldu. Bu grevin sadece Telekom işçisini ilgilendirmede, aynı zamanda tüm işçi sınıfını ilgilendirdiği ifade edildi. OSİM-DER’li işçiler Telekom işçilerine İMES sanayi bölgesinde dağıttıkları Telekom işçileriyle dayanışma çağrısı yapan bildirilerle OSB-İMES İşçi Bülteni’ni verdiler. Telekom işçileri de çıkardıkları bildirilerden ve şapkalarından OSİM-DER’li işçilere verdiler. Son olarak OSİM-DER Başkanı bir kez daha Telekom işçilerinin yalnız olmadığını belirten bir konuşma yaptı.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Türkiye Cumhuri

TC'nin Ortadoğu'ya ilişkin bakış ve siyasetini, “Batılılaşma olarak kavranan ekonomik-sosyal-politik modernleşme”; buna bağlı olarak, modern kapitalist ilişkileri inşa ve yerli burjuvaziye oluşturma çabaları; Batı dünyasının bir parçası olma yolunda düvel-i muazzama ile ilişkilerin geliştirilmesi hedefi; ve Kürt Sorunu belirlemiştir. Burada, bağımsız, hiç olmazsa görece özerk, bir insani/toplumsal unsur olarak Ortadoğu mevcut değildir ve onunla ilişkinin bağlayıcı çıkışı, uygarlıkla özdeşleştirilen Batı ile yakın tehlike olarak algılanan Kürtler olmuştur. Moda deyimle ifade edecek olursak, Ortadoğu, sömürgeci Batılı ülkelerle yakınlaşma ilişkilerine ve Kürt Varlığı'na iliştirilmiştir (*embedded*).

TC'nin, Batı'ya yönelişle hayat damarları beslenen kuruluş felsefesinde, Ortadoğu, onunla bağlantılı hayat tarzı, toplumsal bellek ve değerler; geriliğin, gericiliğin, yoksulluğun, lanetli geçmişin simgesi, modernleşmeci rejimin karşısındaki tehditlerin ana kaynağı olarak gösterilmiştir. Önce bürokratik genetiğe, sonra da genel toplumsal dokuya damgasını vuran bu içselleştirme, bir bakıma, TC'nin *“raison d’etre”*i olmuştur. Bunun getirdiği toplum mühendisliği uygulaması sonunda, TC, Ortadoğu'yu “egzotik” bulan bir “yabancılaşma”ya gömüldü. Bu ruh halinin dış politikası da kendine özgü bir “Türk Oryantalizmi”nin varlığını yansıttı hep.

Ortadoğu'dan kopmak ile Batıcılık arasındaki bağ öylesine güçlüdür ki, bölgeyle temasın bir boyutunu Batı, yani sömürgecilerle olan ilişki oluşturmuştur. Bölgeyle irtibat, ikinci olarak, asimilasyoncu Türkçülüğün etkisiyle, Kürt Sorunu dolayımıyla. Artık Ortadoğu bağlantısı, bu iki unsurla ilişkinin gayri meşru çocuğudur, ya da, en iyimser ifadeyle, bu ikiliye bağlı bir zorunluluktur.

Bu açıdan bakıldığında, örneğin Musul ya da Hatay sorunlarında meşru muhatap, Kürt nüfus, Irak ya da Suriye değil, İngiltere ve Fransa'dır; bölge halklarının insani-ulusal hissiyat ve özlemlerinin herhangi bir karşılığı söz konusu bile olmamıştır.

Sevr'deki Kürdistan'ın bölünüp petrol bölgesinin kendi denetiminde kalmasını planlayan İngiltere, 16 Aralık 1925'te Milletler Cemiyeti'nden Musul'un İngiliz mandası Irak'ta kalmasını öngören bir karar çıkarttı. Sonuçta, Türkiye, 5 Haziran 1926'da İngiltere ve Irak ile, Musul'u, petrol gelirinden belli bir süreyle pay alma karşılığında[1], İngiliz mandası Irak tarafında bırakan sınır anlaşması imzaladı. Bu kararda, yeni Cumhuriyet'in güçsüzlüğü kadar, Batı ile, özellikle de İngiltere ve Fransa ile yakınlaşmanın önündeki bir engeli kaldırma amacı da özel rol oynadı; yani aslanan, Batı'ya yöneliş rotasıydı. Ayrıca, “Kürt Sorunu” da İngiltere'nin emin ellerine bırakılmış olmaktaydı.

Hatay'ın 1938 yılında Suriye'yi işgali altında tutan Fransa'nın onayıyla Türkiye topraklarına katılması ise, doğrudan, Suriye'ye (ve genel olarak Arap dünyasına) karşı TC ile sömürgeci Batı'nın ittifakının bir sonucudur.

Bu iki dış politika konusunun dışında, bölgede Türkiye'nin artık tek bir “ilgi odağı” söz konusudur: Kürt Sorunu. Musul ve Hatay, Batı ile ilişki

Musul-Kerkük ve Bölgede nüfuz oltasına takılmış Amerika'ya hizmet senaryosu, önce Turgut Özal'ın peşine düşen eski solcu yeni Amerikancı liberaller tarafından sahneye konuldu. Bu “neo Osmanlılık” düşü, daha sonra, Devlet içinde veya çeperinde yuvalanmış ulusalcıların fantazisi haline geldi. Bu yönelimler, aynı zamanda, doğrudan Kürtler'in denetimiyle ilgiliydi ve baştan itibaren Türk-İslam sentezcilerince de paylaşıldı. Mesele ABD'yi iknaya bırakılmış, sonrası tufan bir bekleyişe...

Bugün, yine, tarihi, insani, sosyal, kültürel boyutları, öz çıkar, özlem ve talepleriyle, haklarıyla Ortadoğu halkları yok TC'nin gündeminde. Yine, Batı çıkarlarına uyarlanmış, Batı'yla ilişkilere kurban edilmiş ve Kürt Sorunu etrafında dönen Türk dış politikası var. Kısır döngü kapanmış bir kere, sadece girdabında çırpınış var. Türkiye'nin geleceğini, bu iki eksene oturtulmuş “Ortadoğu Sorunu” belirleyecek gibi görünüyor...

kapsamındaydılar. TC'nin bu dönemde Ortadoğu ile kurduğu doğrudan ilişkilerin nedeni ise, Kürt Varlığı'ydı. Bu bağlamda bölgeye yönelik dış politika, içerideki Kürt Sorunu ile komşu ülkelerdeki Kürt varlığı arasındaki organik bağa verilen bir tepkiydi özünde.

1920'li yıllarda Irak hakimi İngiltere, Kürtler üzerinde, kimyasal silahların kullanıldığı, napalm benzeri yeni silah türlerinin denendiği, büyük şiddet uyguladı. Bu operasyonlarda Türkiye'nin de yardımcı roller oynadığını tahmin etmek zor olmasa gerek; aynen, Suriye'yi demirden pençesi altında tutan sömürgeci Fransa'nın, Şeyh Said isyanının bastırılması sırasında Türk ordu birliklerine denetimindeki demiryollarını kullanma izni vermesi gibi. Batı bağlantısı böyle kullanılırken, öteki bağımsız bölge ülkesi İran'la da diplomatik ilişkiler geliştirildi ve böylece yeni Cumhuriyet'in, tek boyutlu da olsa, bir Ortadoğu politikası oluştu.

İran'la önce 1926 yılında bir “Dostluk ve Güvenlik Antlaşması” imzalandı. Anlaşmanın altında yatan bakla 5. ve 6. maddelerde açığa çıkarılmaktaydı. 5. Madde şöyleydi: *“Bağıtlı taraflar, kendi ülkeleri içinde diğer bağıtlı tarafın kamu güvenliği ve düzenini bozmak veya hükümeti devirmek amacını güden kuruluş ve örgütlerin oluşturulmasını veya yerleşmesini... kabul etmemeyi yükümlenirler.”* 6.maddede de şöyle denmekteydi: *“Bağıtlı taraflar... sınıra yakın kesimlerde bulunan aşiretlerin iki ülkenin güvenliğini bozucu biçimde yaratageldikleri suç niteliğindeki eylem ve hazırlıklara son vermek için gerekli tüm önlemleri alacaklardır”*[2] İran'la daha sonra da aynı amaç doğrultusunda çeşitli anlaşmalar yapıldı. Türkiye, kendi Kürtlerini daha kolay kontrol etmek için, bir sınır ötesi takip operasyonunda işgal ettiği, Ağrı Dağı eteklerindeki İran'a ait toprak parçasını ilhak etti, karşılığında İran'a Van'ın Kotur bölgesinden arazi verdi.

Nihayet, Kürt Sorunu'na ilişkin diplomatik çabalar, 8 Temmuz 1937'de Türkiye, İran, Irak ve Afganistan arasında imzalanan Sadabad Paktı'yla doruğa ulaştı. Bu Pakt'ta da temel amaç, Kürt Sorunu'nu egemen devletler arası bir tür “istikrar”a kavuşturmak idi. O “istikrar”ın ifadesiye, 7. maddede açıklanmaktaydı: *“Bağıtlı taraflardan her biri, kendi sınırları içinde diğer bağıtlı tarafların kurumlarını yıkmak, düzen ve güvenliğini sarsmak veya politik rejimini bozmak amacıyla silahlı çeteler, birlikler veya*

örgütlerin kurulmasını ve eyleme geçmelerini engellemeyi yükümlenir.”[3] Bu arada, Paktı imzalayan Irak'ın İngiltere'nin mandası olduğu anımsanırsa, anlaşmadaki “İngiltere bağlantısı” da kolayca anlaşılabilir. Böylece bölgedeki hegemon Batı “istikrarı” da korunuyor, iki “istikrar” konusu arasındaki bünyesel ilişki Türkiye'nin Ortadoğu politikasında Sadabad Paktı ile billurlaşıyordu.

Artık bundan sonra, Ortadoğu, Türk dış politikasında yoktur. Türkiye'nin yeniden Ortadoğu'ya “sürülmesi” için İkinci Dünya Savaşı'nın bitmesi ve ABD önderliğinde Batı'nın Soğuk Savaş saldırısının başlaması beklenecektir.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında, iki yükselen güç, bütün birikimsizliğiyle artık uygun iç ve dış koşullarda politik iktidarı da ele geçirmeye yönelen ve dış hamiye ihtiyaç duyan Türk burjuvazisiyle, bir elinde silah, ötekinde dolar, tetikçi arayışındaki ABD, Soğuk Savaş'ın istikrarsızlık, çatışma, tedhiş piyasasında buluştular.

Biri müflis tüccardı ve elinde pazarlayabileceği şey çocuklarının kanıydı. Bunun piyasadaki adı, “stratejik önem”di. Ürünün kodu, “jeopolitik” olarak saptanmıştı. Karşılığında talep ettikleriye, yani para (kredi, hibe, yardım, vs.) ve silah, sonradan görme tüccarda fazlasıyla mevcuttu. Bu durumda, Soğuk Savaş Türkiye için “ekmek kapısı”ydı. Soğuk Savaş'ta Batı Bloku'nun militan üyeliği, sadece politik/ideolojik bir tercih, rejimi korumanın bir yöntemi ya da uluslararası saflaşmadaki konumlanış değildi; bu, aynı zamanda, ekonomik çarkları döndürebilme ve kalkınma-gelişme programının da başlıca aracıydı, bir ekonomik-mali enstrüman, bir tür ihraç metasıydı. Ortadoğu, bu ticaretin, iş ilişkisinin, alanı, pazarı, piyasasıydı. Türk burjuvazisinin, pazarda arza sunduğu tetikçiliği talep eden ABD ile kurduğu ilişkide, ilk dönemde olduğu gibi, yaşayan bir organizma olarak halkların Ortadoğu'su yoktu; sanki, emperyalizmce ele geçirilmesi gerekli bir stratejik tepe, jeopolitiğin arz-talep yasasının işletildiği insansız bir çorak araziydi söz konusu olan.

Türkiye'yi yönetenler, “Kemalist meşruiyet”in gereği olarak, Batı Bloku'nun resmen üyesi olmak istiyorlar ve bunun için de NATO üyeliğini talep ediyorlardı. İngiltere ise, Batı'ya doğru koşmakta olan Türkiye'yi, gerisingeri Ortadoğu'ya sürmekten yanaydı. Hakim görüşe göre, “Türkiye Ortadoğulu'ydu, orada görev almalıydı.” Ortadoğu,

CMYK

yeti ve Ortadoğu

Haluk Gerger

Türkiye'nin peşini bırakmıyordu. Ondan kurtuluşun aracı olarak da düşünülen Batı bağlantısı şimdi ona Ortadoğu'ya sevk kağıdı çıkartıyordu.

Sonunda karşılıklı sözler verildi, anlaşma sağlandı. 18 Temmuz 1951'de İngiliz Dışişleri Bakanı konuştu: *“Türkiye'yle temel güçlük, NATO'ya katılma isteğiyle Ortadoğu'nun genel savunmasındaki yerini uzlaştırmak olmuştur... Türkiye'nin Ortadoğu'nun savunmasında kendine düşen rolü oynaması üzerinde hassasiyetle duruyoruz. Türk Hükümeti de bu görüşü paylaşmaktadır.”*[4] İki gün sonra sıra Türk Dışişleri Bakanı'ndadır: *“Ortaşark müdafaasın gerek stratejik, gerek ekonomik bakımlardan Avrupa'nın korunması için zaruri bulunduğu kaniiz. Bu itibarla, Türkiye Atlantik Paktı'na iltihak edince, Ortaşark'ta bize düşen rolü müessir bir surette ifa ve gerekli tedbirleri müştereken itihaz için ilgililerle derhal müzakereye girmeye amade olacaktır.”*

Türkiye, batılılaşma serüvenindeki altın vuruşunu, yani Batı'nın has örgütü NATO'da üyeliğini, “Ortadoğu bağlantısı” sayesinde gerçekleştirmişti. Oysa, Cumhuriyet'in genel gidişi tersine kurgulanmıştı; “Batı bağlantısı” Türkiye'yi Ortadoğu'dan kopartacak, oradan koptukça ülke batılılaşacaktı...Ne var ki, şimdi, “Batı bağlantısı” Türkiye'yi Ortadoğu'ya ilişkin dış politika oluşturmaya ve uygulamaya itmekteydi. Türkiye Ortadoğu'yla yeniden Batı ile bağları çerçevesinde ilişki kuracaktı. Buradaki hizmetleri ölçüsünde de Batılılarca benimsenecekti. Türkiye-Ortadoğu-Batıcılık üçgeninin diyalektiği böyle işliyordu...

O dönemde, Arap dünyası ise, sömürgeci boyunduruktan kurtulma arayışı içindeydi. Arap ülkeleri, kağıt üstünde bağımsızdılar. Sömürgeci güçlerce paramparça edilmiş, yoktan varedilmiş devletçiklere, hanedanlara bölünmüştü. Araplar, herşeyden önce, gerçek bağımsızlık istiyorlardı. Feodalizmi tasfiye edip “milli kapitalizm”i inşa etmek, sanayileşme ve ekonomik kalkınma hamlesi başlatmak arzusundaydılar. Bütün politik akımlar açısından, modernleşme, kalkınma, demokratikleşme temel programatik hedeflerdi. Nihayet, Filistin halkına yönelik adalet genel bir talep olarak Arap dünyasında yankılanmaktaydı. Uluslararası ilişkilerde de, Soğuk Savaş blokları dışında kalmak isteniyordu.

Batı ise, Araplara, demokratikleşme yerine, işbirlikçi despotik feodal hanedanları ya da askeri yönetimleri uygun görmekteydi. Modernleşme ve ekonomik kalkınma çabalarında, Dünya Bankası ve IMF reçetelerine göre programlanmış bir rota dayatılıyordu. Yabancı askeri üslerin tasfiyesi, birliklerin geri çekilmesi, bürokrasideki sömürgeci kalıntıların yok edilmesi taleplerine ise, “Ortadoğu NATO'su” çerçevesinde her ülkeye daha fazla üs ve asker yerleştirmeyi, Soğuk Savaş'ta tarafsızlığın aksine Batı Bloku'nun öncü karakolu olmayı önererek karşılık veriyordu. Nihayet, Batı, Siyonist Devlet'in tanınmasını, yurtlarından edilen Filistinlilerin de Arap ülkelerine mülteci olarak kabulünü, orada adalet taleplerinin unutulmasını istiyordu.

Araplar'ın itirazlarına karşı, Batı'nın örnek olarak karşılarna çıkardıkları model ülke ise, Türkiye idi.

Türkiye, İsrail'i tanıyan ve oraya Büyükelçi gönderen ilk (ve tek) Müslüman ülkeydi. Türkiye, kalkınmasını, Dünya Bankası'na, IMF'ye ve Amerikan kredilerine emanet etmişti. Türkiye, BM'deki oylamalarda, Cezayir'in Fransa'nın içişlerine girdiği tezini savunmuştu. Türkiye, topraklarını Amerikan üs ve askerlerine açmıştı, Batı askeri ittifakının en militan üyesi olmuştu. Soğuk Savaş'ta tarafsızlığı, “iyi ile kötü arasında tarafsız kalmanın ahlaksızlığı” olarak nitelmişti. Antikomünizmi bir dine dönüştürmüş, seçkinler arası bir yarışmaya indirgenmiş Soğuk Savaş demokrasisini kurmuş, halkını örgütsüz, sessiz ve nefessiz tutmayı başarmıştı. Ve Türkiye, Müslüman bir bölge ülkesiydi...

Türkiye, Arap dünyasındaki özlem ve taleplerin tam manasıyla anti-tezini oluşturmaktaydı ve şimdi, emperyalizmin direktifleri doğrultusunda, bölgenin yeniden dizayn edilmesini, kendisine benzetilmesini, aksine bütün eğilim ve odakların tasfiye edilmesini, halkların bastırılmasını gerçekleştirme operasyonunun tetikçiliğine soyunuyordu. İlk görevi, bir “Ortadoğu NATO'su”nun kurulmasıydı.

Bu plana karşı, Arap dünyasında büyük bir tepki ortaya çıktı. 1952'de Mısır'da Nasır önderliğindeki genç subaylar iktidara el koydular ve modernleşmeci-kalkınmacı-bağımsızlıkçı radikal hareket dalga dalga bölgenin dörtbir yanına yayıldı, bu devasa toplumsal sarsıntının titreşimleri bütün işbirlikçi iktidarları ve sınıfları felç etti, emperyalist Batılı güçlerin dengesini bozdu. Ortadoğu'da fellahların, bedevilerin, baldırıçıplak lanetlilerin, sadece tek tek ülkeleri ya da bölgeyi değil, uluslararası siyaseti belirlediği, biçimlendirdiği bir dönem açılmaktaydı. Ayaktakımının “fili katılım” eylemliliği emperyalistlerin, işbirlikçi egemenlerin ve Türkiye gibi tetikçilerin kabusuna dönüşmekteydi. Hedefleri, bereketsizliğinden ortaklaşa beslendikleri yüzyılların “ölü toprağı”nı kadim halkların üzerine betonlamak idi.

Ve büyük Soğuk Savaş saldırısı olanca hışımıyla Ortadoğu'nun ilerici bağımsızlıkçı odaklara, onları destekleyen halk güçlerine yöneltildi. Nasır'ı öldürmek, Mısır'ı ve Suriye'yi işgal etmek, darbeler düzenlemek, Suudi Arabistan gibi feodal despotizmin önderliğinde İslami değerleri emperyalistlerin silahına dönüştürmek, İran'da darbe yapıp Şah diktatörlüğünü güçlendirmek, hepsi denendi.

İlk hedef Nasır Mısır'ıydı. ABD ve Türkiye'nin Nasır'ı ve Mısır'ı değiştirme çabaları başarısız olunca ve Nasır da Süveyş kanalı'nı millileştirince, kendi dar çıkarlarının olupbittisini dayatmak isteyen İngiliz ve Fransız maceracılar yanlarına İsrail'i alarak Mısır'a saldırdılar, Kanal bölgesini işgal ettiler.

Bu bunalımda, Türkiye, Süveyş'in millileştirilmesine karşı çıktı, Batı'nın yanında yer aldı. Kendi su yolu Boğazlara ilişkin Sovyetler'in bazı önerilerini egemenlik hakkına karşı büyük bir tecavüz olarak kabul eden, bu “Sovyet tehdidi”ni Soğuk Savaş'ın kıskırtılması ve ülkenin Batı Bloku'nun militanlığına soyunmasının gerekçesi yapan, NATO üyeliğini bile bu noktaya bağlayan Türkiye, inanması güçtür ama, bir “kardeş ülke”nin kendi su yolu

üzerinde hükümlanlık iddia etmesini kabul edilemez suç saydı.[5]

Daha 1953 yılında ABD Dışişleri Bakanı J.F. Dulles'la biraraya geldiklerinde Türkiye Başbakanı Adnan Menderes'in söyledikleri, Amerikalılar'ın tuttuğu resmi görüşme tutanağına şöyle geçiyordu:

“Başbakana göre, Türkiye, Kanal [Süveyş] sorununu sadece Mısır ile İngiltere arasında bir sorun olarak görmemektedir. Bir çözüm, örneğin, Türkiye açısından yaşamsal önemdedir ve sorun genel olarak NATO stratejisiyle ilgilidir. Bugün Mısırlılar Kanal Bölgesindeki İngiliz konuşlanmasının niteliğini bir emperyalizm sorunu ya da sadece İngiliz çıkarlarının korunması olarak nitelendiremezler. Türkiye, İngiltere'nin hür dünyanın kilit alanlarından birindeki ileri karakolun koruyucusu olarak orada bulunduğu emindir...”

“Başbakana göre, Türkiye'nin görüşü, Mısır'ın meseleyi bir bağımsızlık ve özgürlük sorunu olarak gösterme çabaları, kesinlikle, Kanal Bölgesinin bütün hür dünya için stratejik bir nokta olmasının önemi karşısında ikincil kalması gerektiği yönündedir...Türk Hükümeti, Kanal savunmasının güçlü kalmasının hayati önemde olduğuna ve alternatif uygun düzenlemeler yapılana kadar [İngiliz askerlerince] boşaltılmaması gerektiğine inanmaktadır... Sonuç olarak Başbakan, Ortadoğu'nun savunulmasının belkemiğini Türkiye'nin oluşturmaları gerektiğini söyledi. Türkiye'nin sosyal ve politik istikrarı, Sovyet tehlikesi karşısındaki kararlı tutumu ve zaten güçlü olan ordusunu daha da güçlendirmek için gösterdiği çok ciddi çabalar göz önüne alındığında, bölgenin güvenliğinde ana sorumluluğun Türkiye'de olması doğaldır...”

Dulles'la 26 Mayıs 1953'te görüşen Celal Bayar da Arapları Amerikalılar'a şikayet etmiş, onların “bölgeyi savunmaktansa, İsrail ve Süveyş üsleri üzerinden kavga etmeyi” yeğlediklerini belirtmiştir. Bayar, Avrupa'daki “rahatlığı” “NATO için tehlikeli” bulduğunu söyleyerek, “Arap ülkelerinin milliyetçilik konusunda birbirleriyle yarıştıkları”ndan, “Rusya'nın temsil ettiği büyük tehlikenin ayırında olmadıkları”ndan yakınmış, Süveyş gibi önemli bir stratejik alanın “politik tutumları belirgin olmayan” Araplar'ın “eline bırakılamayacağı”nı belirtmiş, Türkiye'nin İsrail'i tanıtmaktan “memnun olduğunu” söylemiştir. Bayar, Türkiye'nin “Hür Dünya” için savaşaacağını söylerken Araplar'ın “savaşmayacağı”nı belirtmiş, “ölüm riskini alamayanlar asla savaşamazlar” demiştir. Bayar, “Mısır'da NATO amaçlarına yakınlık duyan bir hükümet yokken NATO nasıl olur da oradaki İngiliz askerlerinin çekilmesine onay verebilir” demiştir.

Süveyş'in millileştirilmesi üzerine de, Türkiye Başbakanı Adnan Menderes, Amerikalı yetkililere, Nasır “küçük düşürülmelidir” diye akıl veriyordu.

Hükümet'in yarıresmi sözcüsü *Zafer* gazetesi ise, yapılan saldırıyı, *“Mısır ile Suriye, Sovyet emperyalizmini Ortadoğu'ya sokarken, suçüstü yakalanmışlardır. Bütün Sina-Süveyş hadisesi, beynelmilel siyasi gümrük idaresinin bu kaçakçılığı yakalayıp tasfiye etmesinden ibaret”* sayıyordu.

Benzer görüşler, Soğuk Savaş'ın "partilerüstü dış politika" oydaşması sonucu, hükümetin muhaliflerince de dillendirilmekteydi.

Süveyş saldırısı istenilen sonucu vermedi, aksine Nasır'ı ve Arap anti-emperyalistlerini daha da güçlendirdi. Bölgedeki direnişi doğrudan Amerikan askeri müdahalesiyle bastırmaktan başka çare kalmayabileceğini hesaplayan Eisenhower hemen Kongre'den bir yasa çıkarttı: Bölgeye bir saldırı gerçekleşirse, ABD gerekirse silahlı kuvvetlerini de kullanarak karşı çıkacaktı. Doğrudan bir Sovyet askeri müdahalesi söz konusu olmadığından, bölgeye asker göndermek için bu bahaneyi kullanamayacağını bilen Amerikan Yönetimi, "dolaylı saldırı" kavramını icat etti. Buna göre, herhangi bir bölge ülkesindeki anti-emperyalist direniş, bir ilerici-demokratik toplumsal muhalefetin yükselişi veya başarısı, ideolojik konumundan ve Sovyetlerle ilişkisinden bağımsız olarak, "beynelmilel komünizm" in, Sovyetler Birliği'nin ya da "onun tarafından kontrol edilen" bir yerel gücün "dolaylı saldırı"sı olarak kabul edilecek ve buraya Amerikan askeri müdahalesinin meşrulaştırıcı gerekçesi yapılabilecekti.

Türkiye, Dışişleri Bakanı'nın ağzından, "Eisenhower Doktrini"ni "şükranla karşıladı"ğını açıkladı. Başbakan Menderes, Eisenhower'ın mesajını Kongre'ye sunduğu gün, "... *istikrar ve milletin istiklali gayesini güden garb devletlerinin siyaseti bakımından, Türkiye, bu bölgede büyük ehemmiyet arzette ve bu bakımdan gereken vasıfları haiz bulunmaktadır*" diyerek hizmete talip oldu.[6] İktidarın sözcüsü konumundaki Zafer gazetesi ise, işi Türkiye'ye yontmakta daha da ustaydı: "*Eisenhower Doktrini'nin doğruluğu ile sakatlığını tarih huzurunda... Amerika'nın bu planda ve bu hesapta, Türkiye Cumhuriyeti'ne vereceği yer, mevki ve ehemmiyet tayin edecektir.*"[7]

Süveyş fiyaskosundan sonra Ortadoğu NATO'sunu kurma saldırısının ikinci hedefi Irak ve Suriye idi. Sonunda, Irak'taki işbirlikçi rejim ikna edildi ve 1955 yılında Bağdat Paktı kuruldu. Bu Pakt'ta Irak, Türkiye, İran, Pakistan ve İngiltere üyeydiler. ABD, fazla tepki olmasın diye dışarıda perde gerisinde kalmayı yeğlemişti. Kamuoylarının yoğun tepkisi nedeniyle Ürdün ile Lübnan hükümetleri Pakt'a girmeye cesaret edememişlerdi.

Irak'ın düşürülmesinden sonra sıra kilit ülke konumundaki Suriye'ye gelmişti. Bu saldırıda Türkiye, ABD ve İngiltere'nin azmettiriciliğinde tetikçilik görevini üstlenmiş, Suriye'de Batı planlarına direnen rejim üzerinde psikolojik baskı kurmak üzere sınırda askeri yığınak yapmış, tehditler savurmuştur. Suriye direnince de, rejimi devirmek üzere İngiliz gizli servisi ile CIA önderliğinde darbe girişimlerinde bulunulmuş, bunlar da başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Bunun üzerine, ABD ile İngiltere, Amerikan Dışişleri Bakanı Dulles'in deyişiyle, "içten düzeltme" imkanlarının artık tüketildiği sonucuna varmışlar, dışardan bir askeri müdahale ile Suriye'nin işgaline ve rejimin bu yolla değiştirilmesine karar vermişlerdir. Türkiye de baştan beri askeri müdahaleyi savunmaktaydı. Menderes, Amerikan Büyükelçisi'ne şöyle diyordu: "*Tehlike o kadar büyüktür ki, Suriye, ABD'nin bölgedeki prestijini yok etme amacıyla ABD'ye tehlikeli ve açık bir şekilde meydan okumak için tereddüt etmemektedir. ABD çağrımıza cevap vermediği sürece hiçbir şekilde harekete geçemeyiz. Sonuç olarak ilk işimiz ABD'yi durumu nasıl değerlendirdiğimiz konusunda bilgilendirmektir. Uygun önlemleri alabilmek için 'kati' karar bekliyoruz.*"[8]

Bunun üzerine, işgal gerekçesi oluşturmak için Suriye'yi kışkırtmak üzere sınır provokasyonlarının başlatılması, içerideki sabotajların planlanması, muhalif unsurların hazırlanması ve saldırının koordinasyonu ile ilgili konuları görüşmek üzere

1960'lara gelindiğinde, Türkiye'nin bölgede iş yapma imkanı kalmamıştı. Kötüye kullanılan coğrafi konumu, çarpıtılan tarihi, hoyratça örselenmiş kültürel mirasıyla içeriye sızmış bir "Truva atı" olarak kullanılan Türkiye bölgesinde tam anlamıyla dışlanmıştı.

Amerikan hükümeti bir temsilciyi bölgeye gönderdi.

Amerikan tarafınca tutulan görüşme tutanağında Menderes'in söyledikleri şöyle özetlenmiştir: "*Başbakan, askeri durumu gözden geçirdikten sonra, Irak askeri güçlerinin bugünkü Suriye rejimini yok etme görevini tek başlarına yerine getiremeyeceklerinin iyice anlaşıldığını söyledi. Bu rejime karşı Kral Hüseyin'in kendi güçlerini kullanması konusunda da ciddi şüpheler vardır. Suriye'deki bu rejimin herhangi bir süre daha devamının, Suriye'nin bir Sovyet uydusu olarak bütün Ortadoğu güvenliğine tehdit oluşturacağı anlamına geldiği konusunda Türkiye ile ABD'nin aynı kanıda oldukları görülüyor. Dolayısıyla da şu sorulara olası yanıtları bilmek istiyor: 'Şayet Türkiye Arap ülkelerinin harekete geçmeye hazır olmadıklarını görürse ve bugünkü Suriye rejimini kendi başına ortadan kaldırmaya kalkarsa, ABD kendisini destekleyecek midir?' Ayrıca şunu da öğrenmek ister: 'ABD'ye göre, Türkiye ne yapmalıdır?' ve 'ABD, ne yapmaya hazırdır?..' Lütfen bizi engellemeyin...*"[9]

Sonuçta, ABD ile İngiltere, Türkiye'nin tek başına harekete geçmesine icazet verdiler. İşbirlikçi Arap hükümetleri bile Türkiye ile birlikte hareket etmek istemiyorlardı. Türkiye, sınıra onbinlerce asker yığdı, kışkırtmalara, bombalama eylemlerine, sınırdaki köylerden adam kaçırmaya başladı. ABD de düğmeye basmıştı; Suriye içinde yıkıcı faaliyetler düzenleniyor, Amerikan savaş gemileri Akdeniz'e, uçaklar da İncirlik'e intikal ettiriliyordu.

Ne var ki, bu sırada, bir yandan Arap kamuoyu ayağa kalkmış, Mısır Suriye'yi savunacağını açıklamış, işbirlikçi Arap rejimleri devrilme korkusuyla iyice geri adım atmışlar, öte yandan da, Sovyetler Birliği devreye girmişti. Pabuç pahalıydı ve ABD ile İngiltere geri çekilmek zorunda kaldılar ama Türkiye'yi ikna etmek kolay değildi. Sonunda, Türkiye'nin bu işleri para sızdırmak için yaptığını bildiklerinden, "Batı için savaşarak yardım elde etme beklentisi" karşısında, bir miktar "mali yardım" önerisiyle ülkenin ateşini düşürme yolunu seçtiler.

Bu sırada, Lübnan'da da, ülkenin Arap karakterini reddeden, Filistin Davası'na duyarsız, Fransız sömürgecilerin kurduğu mezheplere dayalı düzeni savunan Batı yanlısı zengin Hristiyanlar ile, Arap Direnişi'nden yana, çağdaş politik/idari reformlar yapılmasını ve ekonomik adaletin sağlanmasını talep eden solcularla yoksul müslümanlar arasında bir iç savaş yaşanmaktaydı. Maruni Cumhurbaşkanı Kamil Şamun, uzun süredir Amerikan yönetimini Lübnan'a askeri müdahalede bulunmaya çağırıyordu. Ürdün'de de, Kral Hüseyin'in Nasır yanlısı bağımsızlıkçı muhalefet karşısında iktidarını sürdürme gücü kalmamıştı. O da aynı biçimde ABD ve İngiltere'den askeri müdahaleyle rejimini kurtarmalarını talep etmekteydi.

Bağdat Paktı'na üye olan tek Arap ülkesi Irak'ta 14 Temmuz 1957 günü bağımsızlık yanlısı askerler yönetime el koydu. Böylece, emperyalizmin bölgedeki bir kalesi daha düşmüş oldu. Lübnan ve Ürdün'de paniğe kapılan işbirlikçiler hemen Amerika'ya müracaat ettiler ve asker gönderilmesini istediler. Bu arada, başta Türkiye, Bağdat Paktı'nın öteki üyeleri İran ve Pakistan da Amerikan yönetimini bölgeye

asker göndermeye davet ettiler. 15 Temmuz'da Amerikan deniz piyadeleri Beyrut'a çıkmaya başladılar. Ertesi gün de, İngiliz paraşütçüleri Amman'a indiler.

Türkiye, her iki işgali de coşkuyla destekledi. Operasyonda İncirlik Üssü de kullanıldı. Dışişleri Bakanı Zorlu, Lübnan çıkartmasına Türk Hava Kuvvetleri'nin de katılmasını önerdi ama ABD Büyükelçisi tarafından "bu bir NATO operasyonu değil" denerek terslendi. Bu arada Türkiye bir yandan da Irak'a asker göndermenin hesaplarını yapmaktaydı. Kürtlerce de desteklenen yeni Irak rejimi bu bakımdan da Türkiye'nin hedefiydi. Bu planları haber alan İngiltere ile ABD ise, o sırada, para karşılığı dünyayı ateşe atmaya hazır "çılgın Türkler"i durdurma peşindeydiler. Lübnan ve Ürdün sonrasında bu kez Türkiye söz konusu işgal hareketinin Irak'ı da kapsayacak biçimde genişletilmesini istedi ama bu da, Sovyet tepkisi bakımından, riskli görülerek Batılılarca kabul görmedi. Türkiye böylece bütün bu kargaşada, para almayı hakedecek bir iş yapma imkanı bulamadan, devre dışı bırakılarak boşlukta kalmıştı. Menderes, kızgınlıkla bir şantaj mesajı gönderdi Eisenhower ile Dulles'a:

"Ağır askeri harcamalar, dört yıllık kuraklık ve ihraç ürünlerinin fiyatlarındaki düşüş yüzünden Türkiye öyle bir noktaya yaklaşmaktadır ki, bundan böyle kendi payına düşen Özgür Dünya'nın sorumluluklarını yerine getirip getiremeyeceğinden şüpheli olduğunu müttefiklerine bildirmesi gerekebilir."

Bu olaylar vesilesiyle Türkiye'nin Ortadoğu'ya ilişkin çarpık bakış açısını da, işgal sonrasında ABD yönetimi adına Lübnan'da incelemeler yapmaya giden Murphy'nin, merkeze gönderdiği gizli telgrafta anlattıkları göstermektedir. Murphy'nin bildirdiğine göre, Beyrut'taki Türk Büyükelçi Cevat Dülger şöyle demiştir: "*Araplar iki düşünceyle (motivation) hareket ederler; korku ve para. Lübnan'da, bütün filonuzla çok daha masraflısını yaptığımız işi iki milyon dolara yapabilirleriniz.*" Murphy, Türk Büyükelçinin, bu düşüncesinin bütün Arap ülkelerini kapsadığını söylediğini de belirterek, Dülger'in Irak'ta da bir kamuoyunun bulunmadığına, aynı formülün, yani "korku ve para"nın, bu ülkede de geçerli olduğuna inandığını belirtiyor.[10]

Türkiye, Siyonist Devlet'le de karanlık ilişkiler kurdu. Hükümet üyelerinin, Dışişleri bürokratlarının, istihbarat elemanlarının ve Silahlı Kuvvetler mensuplarının ülke içinde ve dışında gizli temasları sonucu İsrail ile, "Hayalet pakt" diye adlandırılan bir ittifak yapıldı.

1960'lara gelindiğinde, Türkiye'nin bölgede iş yapma imkanı kalmamıştı. Kötüye kullanılan coğrafi konumu, çarpıtılan tarihi, hoyratça örselenmiş kültürel mirasıyla içeriye sızmış bir "Truva atı" olarak kullanılan Türkiye bölgesinde tam anlamıyla dışlanmıştı.

Bu dönemde, önce, Türkiye'de, düzeni, bu arada da emperyalizme bağımlılığı, NATO üyeliğini, Amerikan üslerinin varlığını sorgulayan bir "sol" akım oluştu. Daha önce dışlanmış dinamik kesimlerin, öğrencilerin, aydınların, en önemlisi de işçi sınıfının, üstelik örgütlü olarak, politikaya katılmalarıyla başlayan süreç, Ortadoğu'ya olan bakışı da değiştirdi, özellikle Filistin mücadelesine ilgi ve desteği ortaya çıkardı. Egemen çevreler, buna karşılık olarak, ABD'nin "yeşil kuşak" projesi ile işbirlikçi milliyetçiliğin suni ilhakıyla oluşturulan hilkat garibesini Türk-İslam Sentezi'ni palazlandırmaya girişti ama artık işler eskisi kadar kolay değildi ve başka gelişmeler de dengeleri değiştirmekteydi.

Türkiye'nin Kıbrıs Sorunu'nda uluslararası destek ihtiyacı da yakıcı bir biçimde ortaya çıkınca, Arap dünyasına daha ılımlı yaklaşmanın bir başka gereği daha ortaya çıkmış oldu. Sonraki yıllarda, petrol gelirleriyle güçlenen Arap dünyası, ekonomisi hep

iflasta olan Türkiye üzerinde ek bir güç kazandı. Bu sırada Vietnam batağındaki ABD’nin büyük bunalıma düşen ekonomisi ve Sovyetlerle ortaya çıkan “nükleer denklik,” ABD’nin gücünü olumsuz etkilemişti. 1967 Savaşı’nda yenilgiye uğrayan Arap radikalizmi de gerilemiş, bölgede inisiyatif İsrail’e, Batı’ya, işbirlikçilere geçmiş, Kürtler de her parçada etkin denetim altına alınmıştı. Artık pek de esen gürleyen TC yoktu. O kadar ki, 1970’lerin sonlarına kadar, Filistin Kurtuluş Mücadelesi’ni “terörizm” olarak gören Ankara, sonunda kerhen de olsa, Kaddafi’dan mali beklentilerle, FKÖ’ye bir büro açma izni vermek durumunda bile kaldı. 1964 anlaşmasıyla da Türkiye, önemini yitiren pazar olarak gördüğü Ortadoğu’ya yeniden sırtını döndü ve Avrupa’ya doğru bir dönüş hamlesi gerçekleştirme yoluna girdi.

Türkiye’nin yeniden Ortadoğu’ya dönmesi için bu kez 12 Eylül Darbesi gerekecektir.

Beynelmillel sermayenin uluslararası kapitalizmin bunalımını aşmaya giriştiği 1980’lerde, ABD’nin Ortadoğu’ya, özellikle de stratejik petrol bölgesi Körfez’e ilişkin yeni planları da uygulamaya konulmaya başlandı. İran’da Humeyni Devrimi’yle birlikte, ABD açısından bölgede bir de “tetikçi” boşluğu ortaya çıkmıştı. Akla ilk gelen bölge ülkesi, kuşkusuz, toplumsal muhalefetin hoyratça bastırıldığı ve dolayısıyla egemenlerin elinin bir ölçüde rahatladığı Türkiye idi.

Türkiye için düşünülen rol, Körfez’e müdahale için oluşturulan Acil Müdahale Gücü’ne askeri üs, komuta-kontrol-iletişim tesisleri, hava sahasının kullanımı ve benzeri lojistik/taktik destek imkanları vermesiydi. İkinci olarak da, İran’ın üzerine emperyalistlerce donatılmış ordusuyla sürülen Saddam Hüseyin lehine hayırhah bir tutum takınmasıydı. Ne var ki, Türkiye’nin bu kadar pasif ve dolayısıyla da mali getirisi sınırlı bir role razı olması beklenemezdi. Batman ve Mus’ta yeni havaalanlarının inşası gerçekleştirildi, mevcut üslerde modernizasyon çalışmaları başlatıldı, İran’a karşı düşmanca bir iklim yaratıldı ama bunlar birer peşrev niteliğindeydi yeni rolüne soyunmaya ısınan Türkiye yönetimi bakımından.

Daha büyük görevlerin daha büyük getirisi için de, ABD’nin daha büyük saldırıları gerekmekteydi. Baba Bush’u kışkırtma görevini üstlenen Turgut Özal’ın, 12 Eylül’ün artık kurumsallaştığı ve süreklilik kazandığı koşullarda hedefi, yeni Soğuk Savaş saldırısında “bir koyup üç almak”tı. Bu kumar, bir başka açıdan da, gerekliydi. Sovyetler Birliği’nin önce fiilen devreden çıkması, ardından da yıkılması sonucunda, Türkiye için “altın yumurtlayan tavuk” ölmüştü. Türkiye’nin ana ihraç metaı olan “jeopolitiği”nin pazarlanacağı yeni istikrarsızlık ve çatışma alanlarının bulunması milli bir ihtiyaç olarak sistemin önündeydi.

Yeniden atağa kalkan ABD ile 12 Eylül ile yeniden palazlanan Türk burjuvazisi bir kez daha Ortadoğu’da buluşacaklardı.

Hemen, bu tür durumlarda hep olduğu gibi, merkezi düğmeye basılarak, medya devreye sokuldu. Irak’ın “cehennem topu”ndan İran’ın ölümcül füzelerine, Suriye’nin terör tehdidinden “Su Sorunu”na, komşulara yönelik sistematik bir kışkırtma kampanyası başlatıldı, ABD gölgesinde bölgeye müdahalenin psikolojik ortamı yaratılmaya çalışıldı.

İran’a ve Körfez’e ilişkin Amerika kışkırtması ilk planlardan farklı ve çelişkili bir süreç sonunda ancak 1991 Körfez Savaşı ile yeni bir aşamaya ulaştı. Türkiye, Özal’a rağmen, pek çok iç ve dış nedenden dolayı, bu savaşa tam katılımı göze alamadı ve kimi pasif yardımları karşılığında, bir miktar “zarar tazminatı”yla yetinmek zorunda kaldı. Heveslerin tatmini bir başka bahara kalmıştı.

Hazırlıklara “içerisinin düzenlenmesi”yle başlandı. Ortadoğu’ya yeni yöneliş, iç politikada yeni düzenlemeleri gerektirmekteydi. Özal sonrası

konjonktür Ortadoğu’da “yeni tetikçilik” rolüne daha uygun hale getirilmeliydi.

Bir Amerikalı yazar ”24 Şubat” sonrasını şöyle değerlendirmekteydi: “*Kudüs gününü kutladığı için fiilen işgal edilen bir kasaba...İsrail aleyhine konuştuğu için tutuklanıp görevden alınan bir belediye başkanı...Bir elçinin anti-siyonist beyanları yüzünden patlak veren diplomatik kriz... 1997 yılında bütün bunlar ancak Türkiye’de, çok güçlü bir kurumun İsrail’in kötülenmesine tamamen karşı çıktığı ve kuvvetle İsrail’den yana tavır aldığı tek İslam ülkesinde yer alabilirdi. Sincan olayları, çok önemli bir stratejik gelişmenin işaretini de veriyordu: Ortadoğu’nun stratejik haritasını değiştirmeye, ABD’nin ittifaklarını yeniden biçimlendirmeye ve İsrail’in bölgedeki yalnızlığını azaltmaya aday, Türkiye-İsrail ittifakı...*”[11]

Ne var ki, bu sefer, çok yaman bir çelişkinin ilk izleri oluşmaya başlamıştı. ABD’nin ‘değneksiz köy’e dönüşmüş dünyada Ortadoğu saldırganlığına Irak üzerinden başlayacağı belli olmuştu 1991 Körfez Savaşı’yla. “Batı bağlantısı” bu kez, “Kürt Sorunu” ile bağdaşmayan bir yöne doğru ilerleme potansiyeli taşımaktaydı. Batı peşinde Ortadoğu saldırganlığında yer almak, bir başka yanıyla da, Irak’taki statükoyu bozmak anlamına geliyordu ve bu da Kürt hassasiyetiyle Batı bağlantısı arasında yapısal bir çelişkiye işaret ediyordu. Türkiye buna hazır değildi; Batı’ya “evet” demek “üç almak” için şarttı, bağımlılığın gereği idi ama bu, aynı zamanda, şişeden “Kürt cini”nin çıkmasını da beraberinde getirebilirdi. Egemenlerin korkusu, bu süreçte, “evdeki bulgurdan olmak”tı. Üstüne üstlük, “eve gelen kuma” misali, ABD ile ittifaka Kürdün de ortak olması olasılığı, cinnet geçirten bir kabus gibiydi.

ABD’nin Irak işgaliyle başlayan süreçte tam da bu korkulan başa geldi.

Türkiye’de karar alma mekanizmalarının bütün temel aktörleri, ABD’nin Irak’ı işgalinde Türkiye’nin de yer almasından yanaydılar. Bu bağlamda en etkin kurum olan Genelkurmay, çeşitli vesilelerle, ABD’nin istediği ataklıkta olmasa da, işgale katılmaktan yana olduğunu belirtti. Hükümet, ünlü Tezkere’yi Parlamento’ya gönderdi. Parlamento’da da çoğunluk Tezkere’ye onay verdi.

Türkiye’nin iki talebi vardı. Birincisi, elbette, para idi. Pazarlık, 100 milyar dolardan açılmıştı! İkincisi, Türkiye, işgale, ABD ile İngiltere’nin yanında üçüncü ana partner olarak, mümkünse, 60-80 bin arası askerle katılmak istiyordu. Onun Bağdat’ta işi yoktu: olası “Oluşum”u “ot bitmez” oluşmazlığa dönüştürmek için Kuzey Irak’ta kalması yeterliydi! İki talep de, Washington’da tepkiyle karşılandı.

Bu panik ve kargaşa ortamında, öngörülemeyen bir sayım hatası sonucu, üç oy eksikliğiyle, Tezkere reddedilmiş sayıldı. Daha o gece, nasıl olsa “kabul” çıkacak rahatlığıyla, karşı oy verenlerin nedamet duygusu içinde oylarının rengini değiştirecekleri açıklandı. AKP yetkililerinden biri, “böyle olacağı bilinceydi, CHP’den iki-üç üye oylamaya katılmaz, Anayasa’nın “üçte iki” şartı gerçekleştirilirdi” dedi. Meclis Başkanı, “hemen bir yeni tezkere hazırlansın, onu geçirelim” dedi. Hükümet, Amerikan Yönetimi’ne başvurdu: Daha fazlasını da içeren yeni tezkere gelecek ve geçecekti. Şartlardan da vazgeçilmişti.

Özgüveni doruğunda ABD’li şahinler, “hava sahasının açılması” talebiyle bütün önerileri ellerinin tersiyle ittiler ve Türkiye bir kez daha boşlukta kaldı. Elindeki ihraç fazlası mallar şişen müflis tüccar misali, Türkiye’nin jeopolitiği para etmez olmuştu. Üstelik, “sadık eşe kuma” da gelmişti; ABD-Kürt işbirliği, Türkiye’nin kabusuydu ve gerçekleşmişti. Başa geçirilen “çuval,” 60 yıllık denklemin değiştiğinin çarpıcı göstergesiydi...

Şimdi, “Batı bağlantısı” ile “Kürt Sorunu” arasında sıkışıp kalmış Türkiye’nin dış politikasında

Ortadoğu yine sadece bir araç.

Türkiye’nin “Batı bağlantısı” şöyle işliyor:

- * Türkiye, bölgedeki Direniş’i büyük ölçüde “terör” olarak kabul ediyor;
- * Türkiye, ABD’nin bölgeye ilişkin bütün stratejik hedeflerini paylaşıyor;
- * Türkiye, İsrail’le fiili müttefik durumundadır;
- * Türkiye’nin Batı ile işbirliği, Lübnan’a asker göndermekten olası bir İran saldırısında yer almaya kadar uzanan bir çizgiyi bünyesinde barındırmaktadır;
- * Türkiye’nin “Batı bağlantısı”nın doğal sonuçlarına toplumda, çok farklı ve çelişkili nedenlerden kaynaklanan, muhalefet vardır.

“Kürt Sorunu,” “Batı bağlantısı”nı bir yandan zorlamakta, öte yandan onu yeniden güçlendirmenin aracı yapılmaya çalışılmaktadır. Türkiye’de iktidar mücadelesi yapanlar, kendi yönetimlerinde, ABD’nin taleplerini, yani “Batı bağlantısı”nın gereklerini, yerine getirebilmek için içerideki toplumsal muhalefetin “yumuşatılması”nı gerekli görmektedirler. Toplumsal muhalefetin şiddetle bastırılması yollardan biridir. Daha kolayı, hizmetler karşılığında, “Kürt Sorunu”nda taviz kopartmaktır. Kuzey Irak’taki “Oluşum”un denetiminden PKK’nin tasfiyesine uzanan bu “taviz” talebi, kimilerinin “bir taşla iki kuş” vurma kurnazlığını da beslemekte. Bu “Rus ruleti”ne göre, punduna getirilebilirse, hem ABD’nin yeni saldırısında saf tutup “üç almak,” hem de bu kargaşada Musul-Kerkük macerasıyla, “Kürt Sorunu”nda “nihai çözüm”ü gerçekleştirmek mümkün olabilecektir.

Musul-Kerkük ve Bölgede nüfuz oltasına takılmış Amerika’ya hizmet senaryosu, önce Turgut Özal’ın peşine düşen eski solcu yeni Amerikancı liberaller tarafından sahneye konuldu. Bu “neo Osmanlıcılık” düşü, daha sonra, Devlet içinde veya çeperinde yuvalanmış ulusalcıların fantazisi haline geldi. Bu yönelimler, aynı zamanda, doğrudan Kürtler’in denetimiyle ilgiliydi ve baştan itibaren Türk-İslam sentezcilerince de paylaşıldı. Mesele ABD’yi iknaya bırakılmış, sonrası tufan bir bekleyişe...

Bugün, yine, tarihi, insani, sosyal, kültürel boyutları, öz çıkar, özlem ve talepleriyle, haklarıyla Ortadoğu halkları yok TC’nin gündeminde. Yine, Batı çıkarlarına uyarlanmış, Batı’yla ilişkilere kurban edilmiş ve Kürt Sorunu etrafında dönen Türk dış politikası var. Kısır döngü kapanmış bir kere, sadece girdabında çırpınmış var. Türkiye’nin geleceğini, bu iki eksene oturtulmuş “Ortadoğu Sorunu” belirleyecek gibi görünüyor...

Dipnotlar:

[1] 25 yıl boyunca gelirden yüzde on pay. Türkiye daha sonra bu haktan 500,000 İngiliz sterlini karşılığında vazgeçmiştir.

[2] Baskın Oran (Der.), *Türk Dış Politikası: Kurtuluş Savaşından Bugüne Olgular, Belgeler, Yorumlar*, c.1, İletişim Yayınları, İstanbul, 2001, s. 361.

[3] *Age.*, s. 368.

[4] Aktaran Ömer Kürkçüoğlu, *Türkiye’nin Arap Ortadoğu’suna Karşı Politikası: 1945-1970*, A.Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi Yayınları No. 340, Ankara, 1972, s. 45.

[5] Aşağıdaki alıntılar ve bu konuda daha ayrıntılı bilgi için bkz. Haluk Gerger, *Age.*, s. 136-154.

[6] *Ayın Tarihi*, Ocak 1957.

[7] Aktaran Ömer Kürkçüoğlu, *Age.*, s. 120.

[8] Büyükelçi’nin Merkez’e gönderdiği telgraftan aktaran Ayşegül Sever, *Soğuk Savaş Kuşatmasında Türkiye, Batı ve Ortadoğu: 1945-1958*, Boyut Kitapları, İstanbul, 1997, s. 185-186.

[9] Bkz. Haluk Gerger, *Age.*, s. 182-185.

[10] Bkz. *Age.*, s. 236-239.

[11] Daniel Pipes, “A New Axis: The Emerging Turkish-Israeli Entente”, *The National Interest*, No. 50, Kış 1997-1998’den aktaran Şahin Alpay, *Milliyet*, 30 Nisan 1998; ayrıntılar için ayrıca bkz. Haluk Gerger, *Türk Dış Politikasının Ekonomi Politikası*” *Soğuk Savaş’tan Yeni Dünya Düzeni’ne*, Belge yayınları, İstanbul, s. 181-191.

(*Doğudan Dergisi*, Sayı: 1, Eylül-Ekim ‘07)

“Küreselleşme”, sendikasıztırtma ve yoksullaştırtma/3

Yüksel Akkaya

Farklı nedenleri olmakla birlikte, tarihsel süreç içinde hem reel ücretlerin artmasında hem de sosyal hakların geliştirilmesinde önemli rol oynayan sendikaların etkisizleştirilmesinin hem gelir dağılımının bozulmasında, hem de yoksullaştırmada önemli bir rolünün olduğu yadsınamaz bir gerçek olarak karşımıza çıkmaktadır. Sendikaların etkisizleştirilmesi ile birlikte reel ücretler düşürülmüş, emek piyasaları kuralsızlaştırılıp, esnekleştirilmiş, enformel istihdam yaygınlaşmış, kadın ve çocuk emeği ucuz emek gücü olarak yaygın olarak istihdam edilmeye başlanmıştır. İşsizliğin de yaygınlaşıp, yapısal bir özellik kazandığı örgütsüz kapitalizmde yoksullaştırmanın temel etkenleri olan bu süreçlere karşı çıkacak bir direnç, bir mücadele aracı olmadığı için de uygulamalar hızla toplumun geniş kesimi üzerinde etkili olmuştur. Gerek gelişmiş ülkelerde gerekse az gelişmiş ülkelerde yapılan araştırmalar emek piyasalarındaki bu gelişmelerin yoksulluğun nedenleri arasında ön planda olduğunu gösteren önemli bulgular ortaya koymuştur. ⁽⁴⁰⁾ İşsizliğin arttığı, enformel istihdamın yaygınlaştığı, değişik ücret düzeylerinin ve verimliliğin olduğu, emek piyasalarının yeniden yapılandırıldığı, sosyal güvenliğe, sosyal harcamalara ayrılan payların azaltıldığı, sendikaların ılımlı ve uyumlu sosyal kontrol araçlarına dönüştürüldüğü, sendikasıztırtmanın gerçekleştirildiği yerlerde yoksulluk da bu gelişmelerin düzeyine bağlı olarak hızlı ya da yavaş olarak artmaktadır. 1980 öncesinin örgütlü kapitalizminde sendikaların güçlü olduğu bir dönemde gelir dağılımının görece daha düzgün olması, yoksulluk oranlarının daha düşük olması 1980 sonrasındaki sendikasıztırtma ile yoksullaştırtma arasında bağ olduğunu destekleyen Tablo 1 ve 2’deki verilerle açıkça görülmektedir. Bu veriler, sendikaların yoksullukla mücadelede önemli işlevlerinin olacağının bir göstergesi olarak da kabul edilebilir.

Kâr oranları açısından bakıldığında küreselleşme sürecinde sendikaların neden etkisiz hale getirilmeğe çalışıldığı daha net bir şekilde anlaşılmış olacaktır. 1948-1980 gibi sendikaların güçlendiği, etkili olduğu bir dönemde ABD’de de kâr oranı % 30.8 düşmüştür. Kuşkusuz bu durum Marx’ın kâr oranının düşme eğilimi yasasının somut ve yadsınamaz kanıtından başka bir şey değildir. Sendikaların güç kaybettiği, etkisiz olduğu 1980-1989 döneminde ise artık değer oranı hızla artarken, kar oranı pozitif bir değer olarak, % 8.3 artmıştır. Dönemin temel özelliği ise, Reagan-Bush yönetimlerinin, çalışanların kazanımlarına ve hayat standartlarına çeşitli biçimlerde saldırılarının yaşanmış olmasıdır. ⁽⁴²⁾ Kuşkusuz sendikasıztırtma yönünde önemli çabalar sarf edilmiştir. Bu durum sadece ABD’ye özgü değildir, hemen tüm ülkeler, özellikle sendikacılığın güç kaybetmesi ile birlikte benzeri bir süreci yaşamıştır. Gelir dağılımının bozuluşunun, yoksullaştırmanın açık bir göstergesi olan bu durum somut olarak karşılığını hayatta da bulmuştur.

Neoliberalizmin bir diğer yapısal sonucu da, sermayenin ödüllendirilerek emeğin cezalandırılması ve servetin toplumun tabanından tavanına aktarılması

olmuştur. Kısacası, eğer gelir dağılımı tablosunun tepesinde yer alan yüzde yirminin içindeyseniz neoliberalizmden kazançlı çıkacaksınız demektir; merdivenin üstlerine tırmadıkça kazancınız da aynı oranda artacaktır. Tabandaki yüzde seksenin içinde yer alanlar ise yarışı baştan kaybedenlerdir; gelir tablosunda aşağı doğru indikçe zarara uğrama oranı da artar. K. Phillips (1991), Reagan’ın neoliberal doktrininin ve politikalarının 1977 ile 1988 arasında Amerikan gelir dağılımını nasıl değiştirdiğini tartışmaya yer bırakmayacak şekilde gösteriyor. 1980’ler boyunca toplumun en varıl yüzde onu içinde yer alan Amerikan aileleri ortalama aile gelirlerini yüzde 16, yüzde beşinde yer alanlar yüzde 23 oranında artırmışlardır. Ancak, Reagan’a en çok dua edenler hiç kuşkusuz gelirlerini yüzde 50 oranında artıran en tepedeki yüzde birlik kesimdir. Tabandaki yüzde sekseni oluşturan yoksul Amerikalıların hepsi istisnasız bazı kayıplara uğramıştır. En aşağıda yer alan yüzde onluk kesim gelirinin yüzde 15’ini yitirmiştir. Yıllık gelirleri yoksulluk sınırı olan 4.113 dolardan insanlık dışı denilebilecek 3.504 dolara kadar düşmüştür. 1977’de en tepedeki yüzde birlik kesimin ortalama geliri en alttaki yüzde ondan 65 kat fazla iken, on yıl sonra bu oran yüzde yüz on beşe fırlamıştır. Bu öylesine bir dönüşümdür ki, neoliberalizmin ateşli savunucularından Gray (1999) bile itiraf etmek zorunda kalmıştır: “Amerika’daki azalan gelirler, çalışan çoğunluğu, özellikle de şu anda çalışmakta olan yoksul insanların çoğunu etkiliyor. ABD, son yirmi yılda verimliliği istikrarlı biçimde artarken, çoğunluğun gelirlerinin -onda sekizin- aynı kaldığı ya da düştüğü tek gelişmiş toplumdur. Ekonomik eşitsizlikte böylesi bir büyüme, tarihsel olarak benzersizdir. Bu durum, hiçbir gelişmiş demokraside, hatta serbest piyasa politikalarının 1980’lerde en sistemli biçimde yerleştirildiği İngilizce konuşulan iki ülkede, İngiltere ve Yeni Zelanda’da bile kendini göstermedi. İngiltere ya da ABD’de on dokuzuncu yüzyıl serbest piyasalar çağında da ortaya çıkmadı”. Öyle olduğu için de bugün ABD’de yoksul kesim arasında ortalama yaşam umudu süresi düşmektedir.

Kuşkusuz sorun sadece gelir kaybı ile sınırlı kalmamıştır. Yoksulluğun pençesinde kıvranan bu “gelişmiş” ülkelerde “suç” oranlarında patlamalar meydana gelmiştir. Öyle ki, artık kitlesel hapsetme politikası çare olarak benimsenmeye başlanmıştır. 1990’lı yılların ortasında her 193 Amerikalıdan biri hapisane ile tanışmıştır. Bu rakam, Kanada’nın 4, İngiltere’nin 5, Japonya’nın 14 katıdır. 1997 yılına gelindiğinde ise, 50 Amerikan erkeğinden yaklaşık biri demir parmaklıkların arkasına geçmiş, yaklaşık yirmide biri erteleme ya da şartlı tahliyeden yararlanmıştır. ABD’de hapisanelerdeki düşük ücret karşılığında fason üretim “çağdaş” köleliğin hayata geçirilmiş bir başka boyutu olmaktadır. Böyle bir ortamda, beş yıldızlı otel sayısı ile özel hapisane sayısının yarışmasında şaşılacak bir yan olmasa gerek! Sanayileşmiş ülkelerdeki çocuk cinayetlerinin yaklaşık dörtte üçünün ABD’de yaşanmış olması ise bir başka önemli sorunu oluşturmaktadır (Gray, 1999). ABD’nin L Tipi Cezaevlerinden oluşan fabrikalar ihtiyacı vardır.

Bunun da tüm koşulları oluşturulmuştur.

Amerika, eşitsizliğin en fazla olduğu toplumlardan biri olma özelliğini korumakla beraber, yirmi yıldır uygulanan neoliberal politikalar sonucu eşitsizlik tüm ülkelerde ciddi biçimde artmıştır. Dünya Bankası raporuna göre günde 750 milyon kişi yoksulluktan aç kalıyor, yaklaşık 1.3 milyar insan bir dolardan daha düşük gelirle yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Günde iki dolardan daha düşük bir gelirle yaşamını sürdürmeye çalışanların sayısı ise 2.7 milyara ulaşmıştır (World Bank, 1995; 2000). UNCTAD’ın gelir eşitsizliği, yoksullaşma ve orta sınıfların eriyip gitmesi üzerine yapılan 2600 çalışmanın değerlendirilmesinden elde ettiği sonuçları yayımladığı 1997 Ticaret ve Kalkınma Raporu bu korkunç gerçeğin altını bir kez daha çizmektedir. Rapor’a göre, 1965 yılında G7 ülkelerinin kişi başına gelir düzeyi, en yoksul 7 ülkenin gelir düzeyinin 20 katı iken, 1995’te 39 katına çıkmıştır. Ülke içi gelir dağılımı açısından bakıldığında ise, nüfusun en zengin yüzde 20’sinin gelir dağılımından aldığı pay 1980’den beri hemen hemen her ülkede artmıştır. Gelişmekte olan ülkelerin yarısından fazlasında, nüfusun bu kesiminin aldığı pay yüzde 50’nin üstündedir (UNCTAD, 1997). UNCTAD’ın raporunun bu eğilimlerin Çin, Rusya ve diğer eski Sovyet Cumhuriyetleri gibi geniş bir yelpazede yer alan değişik ülkelerde geçerli olduğunu işaret etmesi ilginçtir. 1990’lı yılların ortasında dünya nüfusunun yaklaşık yüzde 10’u şiddetli beslenme sorunu ile, çocukların ise yüzde 10’undan fazlası beslenme yetersizliğinden kaynaklanan hastalıklar, sakatlıklar ve ölümler ile karşı karşıya idi (Le Monde Diplomatique, 1995).

Asgari Geçim Devleti’nde eşitsizliğin artışı doğrultusundaki bu eğilimde hiç de şaşırtıcı bir yön yoktur aslında. Vergi kesintileri ve ücretlerin düşürülmesi gibi politikalar zengini daha zengin yapmak için tasarlanmıştır. Bu tür ölçütlerin kuramsal gerekçelendirilmesi ve teorisi de şöyle kurgulanmıştır: zenginin yüksek gelir ve yüksek kâr ile daha zengin edilmesi, yatırımı ve kaynakların daha iyi dağılımını özendirici olduğundan istihdam yaratıcı ve toplumun refahını artırıcı etkiye sahiptir. Gerçekte ise, parayı ekonomik merdivenin üst basamaklarına doğru itelemenin bir avuç azınlığın beyan edilmeyen kağıt üstü gelirlerini artırmaya, borsa oyunlarına ve bu konferans boyunca hakkında epey şey dinleyeceğimiz mali krizlere yol açmaktan başka işe yaramadığı gün gibi açıktır. Gelirin, toplumun en alt basamaklarında yer alan yüzde seksene doğru kaydırılarak, yeniden paylaşımı sağlanabilse, bu gelir, tüketim için kullanılarak istihdamı özendirecektir. Oysa gelir, zaten gereksinme duyduğu şeylerin çoğuna sahip olan üst kesime doğru kaydırılacak olursa -ki, bugün yapılan budur- bu gelir yerel ya da ulusal ekonomiye döneceğine uluslar arası borsaya akacaktır.

Dünyanın yoksul ve borçlandırılmış ülkelerinde, kapitalizmin silahşörleri IMF ve DB aracılığı ile yapısal uyum adı altında uygulanan politikalar aslında neoliberalizmin makyajlı halinden başka bir şey değildir. Uluslararası düzeyde neoliberallerin tüm güçlerini yönlendirdikleri belli başlı alanlar ise

şunlardan oluşmaktadır: Mal ve hizmetlerin serbest dolaşımı; sermayenin serbest dolaşımı; yatırım serbestisi.

Geçtiğimiz yirmi yılda kapitalizmin üç silahşöründen ikisi olan IMF ve DB inanılmaz şekilde güçlenmiştir. Borç krizine ve koşullara bağlılık mekanizmaları sayesinde, ödemeler dengesi desteğinden sözde “anamlı” ekonomi politikalarının, özde ise neoliberal politikaların uluslararası jandarmalığına geçmiştir. IMF destekli “reformlar” çok sayıda ülkede emek maliyetlerinin düzenlenmesi, aynı anlama gelmek üzere en aza indirilmesi, konusundaki belirleyiciliği ile (Chossudovsky, 1999) Asgari Geçim Devletin temel politikalarından biri olan emeğin yağmasını hem kolaylaştırmış hem de hızlandırmıştır.

Uzun ve yorucu tartışmalar sonucu, neyi oyladıklarını tam olarak bilmeyen parlamentoların onayıyla 1995 Ocak ayında Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) kuruldu. Neoliberal kuralların uluslararası alanda kesin hükümlanlığı anlamına gelen ve bir yağma hukukunda başka hiç bir anlama gelmeyen Çok Taraflı Yatırım Antlaşması’nın (MAI) onaylanması için büyük çabalar harcanmasına rağmen, şimdilik, geçici de olsa etelenebilmiştir. Eğer, MAI onaylanmış olsaydı, tüm hakların şirketlere, tüm sorumlulukların hükümetlere verildiği, yurttaşlara kesinlikle hiçbir hakkın tanınmadığı yeni bir tarih sayfası açılmış olacaktı. Kuşkusuz bu tehlike hala sürmektedir ve Asgari Geçim Devleti’nin önemli amaçlarından biri olarak hayata geçirilmek üzere önünde durmaktadır. Bu kurumların hepsinin ortak paydası, şeffaflıktan yoksun ve anti-demokratik oluşlarıdır. Bu ise, neoliberalizmin temel esprisi ve özüdür. Neoliberalizm için ekonomi, kurallarını topluma kabul ettirir, bunun tersi düşünülemez bile. Demokrasiyi ayakbağı olarak algılayan neoliberalizm hem kazananların hem de kaybedenlerin dahil olduğu geniş bir seçmen kitlesi için değil, sadece kazananlar içindir.

Fiilen hiçbir şeye sahip olmayan kaybedenlere ilişkin neoliberal tanımlamayı ve onun yapılandığı Asgari Geçim Devletini çok ciddiye almak gerekmektedir. Servetin toplumun alt kademelerinden

üst katmanlarına aktarılması süreci gereği herkes yaşlanma, hastalık, hamilelik, başarısızlık ya da sadece ekonomik koşullar öyle gerektirdiği için, herhangi bir anda sistem dışına itilebilmektedir. Neoliberalizm ve yansıması olan Asgari Geçim Devleti, siyasetin temel doğasını değiştirmiştir. Siyasetin esas ilgi alanı kimin kime hükmettiği ve kimin pastadan ne kadar pay aldığı iken, günümüzde bu temel sorular hâlâ geçerliliğini korumakla beraber, günümüzde siyasetin odağındaki soru, artık “Kimin yaşamaya hakkı vardır, kimin yoktur?” olmuştur. Sistemden köktenci dışlamalar günümüzün tek geçerli kuralıdır.

Neoliberalizm ve yansıması olan Asgari Geçim Devletin insanlığın var oluş koşullarından biri niteliğini taşımadığı, eksiklikleri ve aksaklıkları nedeniyle bu sisteme karşı mücadele etmenin bir zorunluluk haline geldiği ve neoliberalizme doğaüstü nitelikler yüklenmemesi gerektiği hususlarının altını tekrar tekrar çizmek gerekiyor. Bir yandan toplumu ve demokratik devletleri yeniden güçlendirmeyi, bir yandan da uluslararası düzeyde demokrasinin tesisi, hukukun üstünlüğü ve gelirin hakça dağılımı ilkeleri doğrultusunda sistemi yenilemeye hazırlıklı olmak gerekiyor. Uluslararası dolaşımdaki inanılmaz meblağlara ulaşan paranın 40 milyar ABD Doları gibi gülünç denecek kadar küçük bir miktarı ile dünya nüfusunun tümü için insan onuruna yaraşır bir yaşam sağlamak, evrensel sağlık ve eğitim standartlarını yakalamak, mümkün görünmektedir.

Vahşete çağrının kusursuz uygulayıcısı Asgari Geçim Devletinde yaşanan neoliberal politikaların sonuçları öylesine korkunç olmuştur ki, yeni sağın ateşli savunucusu J. Gray (1999) bile kapitalizmin toplumun birliğini korumaya yaramadığını; kendi haline bırakıldığında liberal uygarlığı pekala tahrip edebildiğini; kapitalizmin ehlileştirilmesinin zorunlu olduğunu; kapitalizmin dinamizmi ile toplumsal istikrarı uzlaştırmak için devlet müdahalesinin gerekli olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştır. Çünkü, 1980’ler ve 1990’lar boyunca kitlesel işsizlik, reel ücretlerdeki düşüş, sendikalaşmaya sıcak bakmayan az sayıda çekirdek işgücü ile sendikalı olmayı bile düşünemeyen çok sayıda vasıfsız işçi arasındaki ücret uçurumu da iyice büyümüştür. Özellikle son yıllarda gelişmiş ülkelerde sendikalar ücretler üzerinde olumlu işlevini büyük ölçüde kaybetmiştir, sendikalı işçi ile sendikasız işçi ücreti arasındaki fark yüzde 5 ile 10 arası gibi oldukça düşük bir oranda kalmıştır. Bu durum DB’nı sendikalara sahip çıkmaya itmiştir. Çünkü artık sendikalara bir sosyal kontrol aracı olarak ihtiyaç vardır. Sermaye iktidarı gücünü ortaya koymuş, istediği zaman sendikaları etkisizleştireceğini, istediği zaman sahip çıkabileceğini göstermiştir. Tek koşul kar oranlarını düşürme eğilimi içine sokmaması, sermaye birikiminin önünde ciddi bir engel oluşturmamasıdır. 1980’lerin hikayesi de bir parça budur.

⁴⁰) F. Şenses, **a.g.e.**, s.164.

⁴¹) E. Ahmet Tonak, “İktisadi Büyüme, Ulusların Zenginliğinin Artması mı Demektir?”, (Der., A.H.Köse-F.Şenses,-E.Yeldan), **İktisat Üzerine Yazılar 1, Küresel Düzen: Birikim, Devlet ve Sınıflar**, İletişim Yayınları, İstanbul, 2003,s.153.

AKKAYA, Y., (1996); **Neo-Korporatizm ve Türkiye’de Sendikacılık**, (Yayımlanmamış Doktora Tezi), İstanbul Üniversitesi, Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri Ana Bilim Dalı.

AKKAYA, Y., (1998); “Globalle’me: Neo-korporatizmin Sonu mu”, **Prof. Dr. Metin KUTAL’a Armağan**, Ankara.

AKKAYA, Y., (1999); “1990’lı Yıllarda Endüstri İlişkileri”, **Mülkiye**, Cilt: XXIII, Sayı: 215, Mart-Nisan .

AKKAYA, Y., (1999a); “1980 Sonrasında Belediyelerde İşçi Hareketleri”, **Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi**, Cilt: 8, Sayı: 2.

ALEX, C., (1997); “Labor-Management Relations”, **Industrial and Labor Relations Review**, Cilt: 50, Sayı: 4.

BELEDİYE-İŞ, (1999); **6. Olağan Genel Kurul Çalışma Raporu**, Ankara.

BEŞELİ, M-ÖZÜĞURLU, M., (1995); “İşçi Sınıfı Hareketinde Yeni Uluslararası Eğilimler”, **Mürekkep**, Sayı: 3-4.

BOURDIEU, P., (1999); “Pour un mouvement social Européen”, **Le Monde Diplomatique**, (Haziran).

COSATU, (2000); “What kind of trade union movement do we want? A programme for social unionism”,http:// www.cosatu.org.za/congress/sept-ch2.htm

ÇETİK, M- AKKAYA, Y. (1999); **Türkiye’de Endüstri İlişkileri**, FES/Tarih Vakfı Yayını, İstanbul

ÇIDAMLI, Ç., (1995); “Güney’in Yanıtı: Toplumsal Hareket Sendikacılığı”, **Sınıf Hareketinde Yön.**

DPT, (2000); **Sekizinci Beş Yıllık Kalkınma Planı Öncesinde Sosyal Sektörlerde Gelişmeler (1996-2000)**, Ankara.

EIMER, S., (1999); “From ‘Business Unionism’ to ‘Social Movement Unionism’: The Case of the AFL-CIO Milwaukee County Labor Council”, **Labor Studies Journal**, Cilt: 24, Sayı: 2.

ENGELS, F., (1997); **İngiltere’de Emekçi Sınıfının Durumu**, (Çev.: Y. Fincancı), Sol Yayınları, Ankara.

GENEL-İŞ, (2000); **12. Genel Kurul Çalışma Raporu**, Ankara.

GENEL-İŞ, (2000); **12. Genel Kurul Kararları**, Ankara.

GEORGE, S., (1999); “Pour la refonte du systeme financier international a la racine du mal”, **Le Monde Diplomatique**, (Ocak).

HİZMET-İŞ, (1999); **8. Olağan Genel Kurula Sunulan Faaliyet Raporu**, Ankara.

HİZMET-İŞ, (1999); **Genel Başkan Hüseyin Tanrıverdi’nin 8. Olağan Genel Kurulu Açış Konuşması**, Ankara.

HYMAN, R.FERNER, A.,(1994); **New Frontiers in European Industrial Relations**, Blackwell, Oxford.

JOHNSTON, P., (1995); **Success While Others Fail: Social Movement Unionism and the Public Workplace**, ILR Press, New York.

MARX, K., (1999); **Felsefe’nin Sefaleti**, Beşinci Baskı, Sol Yayınları, Ankara.

MARX, K., (1992); **Ücretli Emek ve Sermaye, Ücret, Fiyat ve Kar**, Yedinci Baskı, Sol Yayınları, Ankara.

MARX, K.- ENGELS, F. (1978), **Le Syndicalisme (I. Théorie, organization, activité)**, FM/Petite Collection Maspero, Paris.

MOODY, K., (1997a); “Towards an International Social-Movement Unionism”, **New Left Review**, Sayı: 225.

MOODY, K., (1997b); **Workers in a Lean World: Unions in the International Economy**, Verso, London.

ÖZÜĞURLU, M., (2000); **Sendikacılık Hareketinin Krizi ve Yeni Gelişmeler Üzerine Gözlemler**, AÜSBF Asistan Seminerleri, Ankara.

SAGNES, J., (1994); **Histoire du Syndicalisme Dans le Monde (Des origines a nos jours)**, Editions Privat, Toulouse.

SCIPIES, K., (1992); “Understanding the New Labour Movements in the ‘Third World’: The Emergens of Social Movement Unionism”, **Critical Sociology**, Cilt: 19, Sayı: 2.

SEIDMAN, G., (1994); **Manufacturing Militance: Workers’ Movements in Brazil and South Africa, 1970-1985**, Berkeley.

TODAİE, (1999); **Belediye Personel Sistemi**, Ankara.

TODAİE/YAEM, (1998); **İşçi Sendikacılığı (Belediye-İş Sendikası)**, Ankara.

TODAİE/YAEM, (1998); **İşçi Sendikacılığı (Genel-İş Sendikası)**, Ankara.

TODAİE/YAEM, (1998); **İşçi Sendikacılığı (Hizmet-İş Sendikası)**, Ankara.

TODAİE/YAEM, (1998); **Memur Sendikacılığı (Bem-Bir Sen)**, Ankara.

TODAİE/YAEM, (1998); **İşçi Sendikacılığı (Tüm-Bel-Sen)**, Ankara.

TODAİE/YAEM, (1998); **Sendika Şube Başkanları Soru Kağıdı Çalışması**, Ankara.

VIDAL-BENETO, J., (1999); “La Social-démocratie privatisée”, **Le Monde Diplomatique**, (Temmuz).

WATERMAN, P., (1993); “Social Movement Unionism”, **Fernand Braudel Center Review**, Sayı: 16.

WATERMAN, P., (1998); “The New Social Unionism: A New Union Model for a New World Order”, R. Munck-P. Waterman (eds.), **Labour Worldwide in the Era of Globalisation: Alternative Union Models in the New World Order**, Macmillan, London.

WATERMAN, P., (1999a); **Globalization, Social Movements and the New Internationalism**, Mansell/Cassell, London.

WATERMAN, P., (1999b); “The New Social Unionism: A New Union Model for a New World Order”, antenna.nl/~waterman/waterman.html

EKLER

EK 1: Seçilmiş Ülkelere Göre Sendikalı Sayısında Artış ve Azalış Oranları (1985-1995)

AB Dışı ve AB’ye Aday Üye Ülkeler	Artış/Azalış Oranı (%)	AB Üyesi Ülkeler	Artış/Azalış Oranı (%)
G. Afrika	+126.7	Hollanda	+19.3
Çin	+22.0	Portekiz	-44.2
Şili	+89.6	Fransa	-31.2
Tayland	+77.3	İngiltere	-25.2
Filipinler	+69.4	Almanya	-20.3
G.Kore	+60.8	İsveç	-4.8
Zimbabve	+54.4	Avusturya	-8.3
Bangladeş	+57.8	Danimarka	+4.5
Guatemala	+35.9	Finlandiya	-2.4
Estonya*	-71.2	Lüksemburg	+13.3
Çek Cumhuriyeti*	-50.6	İspanya	+92.3
Macaristan*	-38.0	Yunanistan	-23.1
Polanya*	-45.7	İrlanda	-2.6
Romanya*	-7.5	İtalya	-6.8
Slovakya*	-40.1	Belçika	+5.8

KAYNAK: ILO, **World Labour Report 1997-1998**, Geneva, 1997’den

yararlanılarak düzenlenmiştir. (*) Avrupa Birliği’ne aday üye ülkeler.

EK 2: AB’de Sendikalaşma Oranı (%)

Ülke	Toplam			Kadın (2000)	Erkek (2000)
	1980	1990	2000		
Danimarka	76.0	71.0	87.5	88.6	86.5
Finlandiya	70.0	72.0	79.0	83.0	75.0
İsveç	80.0	83.0	81.0	83.0	78.0
Belçika	56.0	51.0	69.2	-	-
Lüksemburg** (a)	-	43.4	50.0	-	-
İrlanda (b)	-	48.9	44.5	-	-
Avusturya	56.0	46.0	39.8	29.1	48.2
İtalya**	49.0	39.0	35.4	-	-
Yunanistan (a)	-	24.3	32.5	-	-
Portekiz*	61.0	32.0	30.0	-	-
Almanya**	36.0	33.0	29.7	20.5	37.1
İngiltere	50.0	39.0	29.5	28.0	31.0
Hollanda	35.0	26.0	27.0	20.0	32.0
İspanya	9.0	13.0	15.0	-	-
Fransa	1	1	9.	-	-
	8.0	0.0	1		

Kaynak:www.eiro.eurofound.ie/2001/11/feature/tn0111148f.html

www.eiro.eurofound.ie/2000/12/feature/TN0012299.html; ILO, **World Labour**

Report 1997-1998, Geneva, 1997; Y. Akkaya-M. Çetik, **Türkiye’de Endüstri İlişkileri**, FEV/Tarih Vakfı, İstanbul, 1999.

2000 yılı sütunu için: * 1999, ** 1998, a 1990 yılı sütunundaki veriler 1995’e aittir, b 1990 yılı sütunundaki veriler 1993’e aittir.

.Sosyalist Kamu Emekçileri’nden çağrı:

Hak ve özgürlüklerimiz için devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim!

Kamu emekçisi arkadaş;

Sermaye iktidarı, işçi ve emekçilere çok yönlü saldırılarını sürdürüyor. Bizleri doğrudan ilgilendiren ağır bir süreçten geçiyoruz. Güney Kürdistan’a operasyon yapmaya onay veren tezkere meclisten geçti. Yıllardır Kürt halkını imha ve inkar edenler şimdi de şovenizmi tırmandırmak, halkları birbirine karşı kışkırtmak, devlet terörünü meşrulaştırmak için düğmeye bastılar. Günlerdir burjuva medya eliyle şovenizm kışkırtılıyor. “Vatandaş tepkisi” adı altında başta Kürt halkı olmak üzere tüm ilerici, devrimci güçleri hedef alan faşist gösteriler ve saldırılar düzenleniyor. Egemenler, şovenist, gerici söylemlerle işçi sınıfı ve emekçileri düzene yedeklemeye çalışıyorlar.

Kardeş halkları katletmek için savaş ve saldırganlık çıkırtkanlığı yapanlar, içerde devlet terörünü tırmandıranlar, faşist saldırıları tezgahlayanlar, aynı zamanda “demokratik anayasa hazırlıyoruz” yalanıyla emekçileri kandırmaya çalışıyorlar.

Tüm bunlar olurken işçi sınıfının grevlerini yasaklayanlara, örgütlenme hakkını gaspetmeye çalışanlara, sosyal haklarını tırpanlayanlara, kamu emekçilerinin grevli-TİS’li sendika hakkını yok sayanlara, bizlere %2+2’lik sefaleti dayatanlara, Kürt halkını imha ve inkar edenlere, kirli savaş çıkırtkanlığı yapanlara, emperyalizme ve işbirlikçi-uşaklarına karşı mücadeleyi yükseltmek görevi bizleri bekliyor.

Kamu emekçisi dostlar;

Evet, özgürlük istiyoruz, eşitlik istiyoruz, insanca yaşamak istiyoruz! Barış ve kardeşlik istiyoruz! Bu sömürü düzeni son bulsun, üretenler yönetsin istiyoruz!

Ancak sınıfsız, sömürsüz ve sınırsız bir dünya özlemimizin, özgür, eşit, barış ve kardeşlik içinde yaşamamızın önündeki en büyük engel işbirlikçi tekelleri burjuvazinin sınıf iktidarındır.

İşbirlikçi asalaklar ise sömürü düzenleri hüküm sürsün, kârları her geçen gün daha da büyüsün diye her türden hak ve özgürlüklerimizi kısıtlamaya çalışırlar. Grev ve TİS hakkını budayarak, sosyal hak kazanımları yok ederek, anti demokratik yasalar çıkararak ülkeyi yönetmeye çalışırlar. Yükselen sınıf ve kitle hareketini, devrimci mücadeleyi bastırmak, dinamiklerini yok etmek için gerektiğinde, tıpkı 12

Eylül’de olduğu gibi, faşist darbeler gerçekleştirirler.

Egemenlere geri adım attırmanın tek yolu devrimci sınıf mücadelesini yükseltmektir. Yasaklanan, gaspedilen, tırpanlanan hak ve özgürlüklerimizi kazanmak için dişe diş mücadele etmektir. Ancak bu yolla sermayenin sömürsünü sınırlayabilir, kölelik koşullarını geriletebiliriz. Kazanımlarımızı sürekli ve kalıcı hale getirmek için de işbirlikçi burjuvazinin sınıf iktidarını ortadan kaldırmayı, ülkenin tüm zenginliklerine ve kaynaklarına, üretim araçlarına el koymayı hedeflemeliyiz. Ancak mevcut düzenin böylesine bir alt üst oluşundan sonra işçi sınıfı ve emekçilerin sınıf iktidarı altında sömürüyü ortadan kaldıracaktır, tüm toplumsal yaşamı yeniden düzenleyebiliriz. Bugün uğruna mücadele ettiğimiz hak ve özgürlüklerimizi ancak böyle bir toplumsal düzende garanti altına alabiliriz.

Dostlar;

Bugün hak ve özgürlüklerimizi kazanmanın, geleceğimizi kurtarmanın yolu iktidarı alma bilinciyle devrimci sınıf mücadelesini yükseltmekten, taleplerimiz için militan bir mücadeleye atılmaktan geçmektedir. Böylesi bir mücadeleyi başta işyerlerimiz olmak üzere sendikalarımızda, bulunduğumuz tüm alanlarda örgütlemekten geçmektedir.

Tüm düzen güçlerinin elbirliğiyle hazırlamaya çalıştığı anayasa burjuvazinin anayasasıdır. Düzen güçleri kimi zaman kendi aralarında çıkar çatışması yaşasalar da, konu işçi ve emekçilerin hak ve özgürlüklerinin gaspı, Kürt halkına düşmanlık, emperyalizme uşaklık olduğunda hepsi birleşmekte, tek vücut olmaktadır. AKP ise, emperyalistlerin ve burjuvazinin dönemsel ihtiyaçlarını hayata geçirmek için seçilmiş emekçi düşmanı bir partidir. Böylesi bir atmosferde yürütülen anayasa tartışmalarında taraf olmaya çalışmak, işçi ve emekçiler olarak düzene yedeklenmek anlamına gelmektedir.

İşçi ve emekçiler de taraf olmak zorundadır. Ancak işçi ve emekçilerin tarafı düzene karşı devrim ve sosyalizm mücadelesi olmalıdır.

Kamu emekçileri;

Bugün hiç olmadığı kadar birleşmeye, “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarıyla mücadeleye atılmaya ihtiyacımız var.

Emperyalist savaş ve saldırganlığa hayır demek için,

Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmaların iptali için,

İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son verilmesi için,

Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü için,

Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı için,

Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi için,

Herkese parasız sağlık ve eğitim hizmeti için,

Tezkerenin iptal edilmesi için mücadeleyi yükseltelim!

Üzerimizdeki ölü toprağını atalım. THY ve Telekom işçilerinin açtığı yoldan yürüelim. Taleplerimizi kazanmak için genel grev-genel direnişi hedefleyen bir mücadeleyi örgütleyelim!

Sosyalist Kamu Emekçileri

“Buldozer gibi bir operasyonla yatırımın önündeki engellerin kaldırın”!..

Sermaye baronları hükümeti uyarmaya devam ediyor

Önce seçimler, şimdi de “Irak’a sefer” telaşı içinde aksayan sınıfa saldırı programı konusunda, TÜSİAD’dan hükümete uyarılar gelmeye devam ediyor. Son seçimlerden bu yana defalarca yinelenmiş olan bu uyarıların sonuncusu, “ekonomik görünüm ve politikalar” başlığıyla yayımlandı. Türkiye ekonomisi üzerine karamsar bir tablo çizilen belgenin esas hedefi ise, hükümeti “görevleri” konusunda bir kez daha uyarmak. TÜSİAD baronları, bu görevleri yerine getirebilmek için hükümetin bir takım çekinceleri geride bırakmasını da öneriyor. Çekinceleri geride bırakarak yerine getirilmesi istenen görevlerin başında ise, artık tekrarlana tekrarlana ezberlenen sosyal hakların gaspı, sermayeye vergi indirimi, özelleştirmelerin tamamlanması, kıdem tazminatının kaldırılması vb. geliyor.

Bu isteklerin bu “hassas” dönemde yinelenmesine bakarak, TÜSİAD’ın bu hassasiyetleri anlamadığı, önemsemediği düşünülmemelidir. Tam tersine, TÜSİAD, yükseltilen şovenist histeriyle kitlelerin sersemletilmesi ortamından her açıdan -özelde de iktisadi açıdan- yararlanılması gerektiğini düşünüyor. Böyle fırsatların her zaman ellerine geçmeyeceğini biliyorlar.

Oysa, AKP’nin ikinci saldırı hükümeti de bunun ayırında olmalı ki, TÜSİAD’ın

belgesinde de yer aldığı gibi, 2007’nin son üç ayına ilişkin bir eylem planı çıkarmış ve açıklamış bulunuyor. Hatta, 2008-2012 dönemi için beş yıllık bir eylem planı daha hazırlamakta olduğunu duyuruyor. TÜSİAD ise, bu çalışmayı olumlu karşıladığını, ancak uygulamaya yönelik çekincelerin ortadan kaldırılması gerektiğini hatırlatmış oluyor.

Eğer, sınıftan gelecek tepkilerden çekinme söz konusuysa, Türk-İş’in şoven kampanyaya eklenmesiyle birlikte, bu çekincenin de büyük oranda geride kalması gerektiğini düşünüyorlar. Sermaye baronlarına göre, DİSK ve KESK de, suya sabuna dokunmaz zihniyetleriyle zaten güçlü bir çekince oluşturmuyorlar.

Kısacası, Türkiye ekonomisi bu baronlar cephesinden dikensiz gül bahçesine dönmüş bulunuyor. Proletaryanın taze fidanlarını tüm hoyratlıklarıyla örseleyebilirler. İstediklerini yolar, istediklerini budar, istemediklerini tümünden söküp atabilirler... Sermayenin hep arzulayıp da bir türlü kavuşamadığı ortam, nihayet oluşmaya başlamıştır!..

Sermayenin heveslerini kursaklarında bırakacak tek güç ise işçi ve emekçilerin mücadelesi olacaktır. Yeter ki emekçiler burjuvazinin iktidarını buldozer gibi yıkmayı hedeflesin!

Tersanelerde mücadele sürüyor...

TİB-DER: “Ölümler durdurulsun, ücretler ödensin!”

Tuzla tersaneler havzasında kölece çalışma koşullarına karşı **TİB-DER** öncülüğünde yürütülen mücadele büyüyor. 9 Aralık günü yapılacak olan **2. Tersane İşçileri Kurultayı**'na yürüyen **Tersane İşçileri Birliği Derneği** kurultay öncesinde adımlarını sıklaştırıyor.

Tersanelerde yaşanan iş cinayetlerine ve hak gasplarına her gün bir yenisi ekleniyor. Geçtiğimiz aylarda yaşanan 5 işçinin ölümünün ardından, 21 Ekim günü, Sadıkoğlu (Erkal) Tersanesi Minhan taşeronunda iskele formeni olarak çalışan Hasan Macar isimli işçi vincin taşıdığı dev blok ile gemi yan duvarı arasına sıkışarak can verdi. **Tersane İşçileri Birliği Derneği** yöneticilerinin çabalarıyla açığa çıkarılan ölüm haberi tersane patronlarının kâr hırsını bir kez daha gösterdi. Erkal patronu iş cinayetini gizlemek için Macar'ın cesedini adli tıptan alındıktan sonra Yunanistan'a gönderdi. İş cinayeti, Tuzla Devlet Hastanesi'ndeki bir polisin sözleriyle doğrulandı.

İş cinayetini protesto eden tersane işçileri 24 Ekim günü saat 07.30'da Desan Tersanesi önünde toplandılar. **TİB-DER** üyesi tersane işçileri “**İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın! Ölümler durdurulsun!/TİB-DER**” pankartını açarak Sadıkoğlu Tersanesi'ne yürüyüş düzenlediler. Tersane

patronlarını hedef alan **TİB-DER** üyeleri yürüyüş boyunca “**Katil Erkal hesap verecek!**”, “**Tersane işçisi köle değildir!**”, “**Artık ölmek istemiyoruz!**”, “**Hasan Macar aramızda!**”, “**Tersaneler cehennem işçiler köle kalmayacak!**”, “**Katil GİSBİR hesap verecek!**” sloganlarını attılar.

Yürüyüşün ardından GİSBİR'in hemen yanında bulunan Sadıkoğlu (Erkal) Tersanesi'ne gelindi. Tersane İşçileri burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Burada kısa bir konuşma yapan **TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu**, “*Geçtiğimiz bir ay içinde 13 günde 5 işçi arkadaşımızı iş cinayetlerine kurban verdik. Bunun üzerine iş cinayetlerini genel olarak kamuoyunun gündemine taşımak amacıyla Taksim'de eylemler yaptık. Bizler yaptığımız eylemlerle iş cinayetlerinin, kural dışı çalışmanın son bulmasını isteyerek GİSBİR'den hesap soracağımızı dosta düşmana haykırdık. Buradan bir kez daha söylüyoruz, mücadelemiz hızlanarak sürecektir!*” dedi. Dernek başkanı servislerinden inerek işbaşı yapmaya hazırlanan tersane işçilerine, iş cinayetlerine ve ücret gasplarına karşı mücadele çağrısı yaptı.

Ardından **TİB-DER** adına basın açıklamasını Dernek Yönetim Kurulu üyesi **Cahit Atalay** yaptı.

Tersane patronlarının 25 bin tersane işçisinin sigorta, ücret ve sosyal haklarının yanı sıra yaşam hakkına da göz diktiğini söyledi. “*Tersane patronlarının örgütü GİSBİR iş güvenliği tedbirlerini almadığı yerde bu sorun işçilerin örgütlü mücadelesiyle çözümlenmelidir. Bizler Tersane İşçileri Birliği olarak işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınuncaya kadar eylemlerimizi ve mücadelemizi büyütmeye devam edeceğiz*” dedi. Eyleme 30 işçi katıldı.

İş cinayeti protestosunun ardından eylem Desan Tersanesi önünde devam etti.

23 Ekim günü ücretlerini alamadıkları için **Tersane İşçileri Birliği Derneği**'ne başvuran **Desan Tersanesi** bünyesinde **Koç Denizcilik** adlı taşeron firmada çalışan ve 2 aydır ücretleri ödenmeyen 15 işçi sabah saat 08.30'da tersane önünde direnişe geçti. 18 bin Ytl ücret alacağı için taşeronu ulaştırmaya çalışan işçiler, patronlara ulaşamayınca **TİB-DER**'e başvurdu. **TİB-DER** çalışanları önce taşeronla, ardından tersane patronuyla görüşerek ücret alacaklarını talep ettiler. Ancak taşeron, işçilerin ücretini ödeyemeyeceğini, tersane patronu ise sorunun muhatabı olmadığını söyledi. Bunun üzerine işçiler toplantı yaparak direniş kararı aldı. Fakat aynı günün gecesi taşeron ve tersane patronu Derneği işçilerden yalıtmak için, ustabaşını arayarak işçilerin ücretlerini ödeyeceklerini söyledi. Ustabaşına rüşvet de teklif eden tersane patronu işçilerden dernekle olan ilişkilerini kesmesini istedi. Ancak işçiler parayı kabul etmedi. 24 Ekim günü Sadıkoğlu Tersanesi önündeki eylemden sonra DESAN Tersanesi önünde direnişe geçildi.

TİB-DER yöneticileriyle beraber “**İş cinayetlerine, ücret gasplarına karşı direniyoruz!/TİB-DER**” pankartı açarak Desan Tersanesi önüne yürüyen tersane işçileri yürüyüş boyunca “**Ücret haktır gaspedilemez!**”, “**Sigorta haktır gaspedilemez!**”, “**Direne direne kazanacağız!**”, “**Tersane işçisi köle değildir!**” sloganlarını attılar.

Tersane patronu Cengiz Kaptanoğlu'nun vekili, idari amirler, iş emniyeti amirleri ve ihanetçi sendika DOK Gemi-İş Sendikası işyeri temsilcisi ile **TİB-DER** arasında yapılan görüşme sonucunda 15 işçinin alacaklarının ödenmesi kabul edildi ve kısa bir süre sonra ödendi. Tersane patronları kararlı tutum karşısında ücretleri ödemek zorunda kaldılar.

Ücret gasplarının sürekli gündeme geldiği tersanelerde işçiler ücret alacakları için Dernekleri'ne başvuruyorlar. Bugüne kadar bir dizi tersanede ücret gaspları üzerinden şekillenen tersane direnişlerinde Dernek öncü bir güç olmuş, tersane patronlarının korkulu rüyası haline gelmiştir. Bu nedenle tersane patronları ve uşakları **TİB-DER**'e bu kadar çok saldırıyorlar. İşçiler içerisinde “bunlar devlet düşmanı” fikrini yaymaya çalışıyorlar.

Bugüne kadar gerek direnişlerle gerekse direnişe gerek kalmadan yüzlerce işçinin ücret alacağını dışı dış bir mücadele anlayışıyla çözdük. Ancak bu sorun tüm yakıcılığıyla orta yerde duruyor. Bu konuda parçalı direnişler yerine birleşik bir direniş fikri tersane işçilerine anlatılmalıdır. Bundan dolayı 2. Tersane İşçileri Kurultayı'nın da temel gündemi olan tersane grevi daha fazla yakıcı bir ihtiyaçtır.

Tersane İşçileri Birliği

TİB-DER'den duyuru ve çağrı

Tuzla tersaneler cehenneminde ağır çalışma ve sömürü koşulları altında çalışan tersane işçileri olarak, havzada yaşadığımız sorunlarla ilgili başta tersane havzası olmak üzere her yeri eylem alanına çevirdik. Sorunlarımızı daha geniş kamuoyuna etkin bir şekilde duyurabilmek için de Taksim'de 3 haftalık bir eylem takvimi belirledik.

Bu eylemlerden ilkinin 7 Ekim tarihinde Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdik. İkinci eylem ise eylem takvimimizde de belirttiğimiz gibi 21 Ekim 2007 tarihinde olacaktı. Ancak 21 Ekim tarihinin “anayasa referandumuna” denk gelmesi ve referandumun da “seçim yasakları” kapsamına alınmış olması nedeniyle 21 Ekim Pazar günü yapacağımız basın açıklaması ve oturma eylemimizi bir hafta erteledik.

Tüm ilerici güçleri, sendikaları, kitle örgütlerini, devrimci güçleri düzenleyeceğimiz eylemlere katılmaya, destek olmaya çağırıyoruz.

Yeni eylem takvimiz şöyle:

*** 28 Ekim 2007 (Pazar)**

“İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın! Ölümler durdurulsun!” talebiyle oturma eylemi
Yer: Galatasaray Postanesi önü
Saat: 13:00

Toplanma saati ve yeri: 12:30, Emek Sineması önü

*** 4 Kasım 2007 (Pazar)**

Yer: Galatasaray Postanesi önü
Saat: 13:00
Toplanma saati ve yeri: 12:30, Emek Sineması önü

Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER)

İşçi ve emekçi eylemlerinden...

İzmir’de işçi toplantısı...

21 Ekim günü Çiğli İşçi Platformu işçi toplantısı gerçekleştirdi. Çiğli Organize’de örgütlenme sorunlarının tartışıldığı toplantıda, şu an İzmir’de yaşanan direniş ve grevlerle dayanışmak için neler yapılması gerektiği konuşuldu. Toplantıya Çiğli Telekom’da grevlerine devam eden işçilerden de katılanlar oldu. Yapılan konuşmalarda Çiğli Organize işçisiyle Telekom işçisinin aynı sınıfa mensup olduğu ve sınıf dayanışmasının önemi vurgulandı. Ayrıca grevin kazanımla sonuçlanması için dayanışmanın önemi ifade edildi.

Toplantıda vurgu yapılan bir başka konu bağımsız taban örgütlenmelerinin önemi oldu. Sendikalı-sendikasıız tüm işyeri ve fabrikalarda taban iradesinin açığa çıkması ve sınıf hareketinin güçlenmesi için taban örgütlülüğünün özel önemine dikkat çekildi.

Toplantıda Çiğli İşçi Platformu adına yapılan konuşmada şu an direnişte olan Akdeniz Selçuk Nakliyat işçileri ve grevdeki Telekom işçileriyle dayanışmak için yapılan destek ziyaretlerinin önemi anlatıldı. Ayrıca Telekom işçilerinin grevini Çiğli halkına anlatabilmek ve desteğini sağlamak için neler yapılması gerektiğine dair öneriler sunuldu. Öneriler sonucunda, Çiğli Organize işçilerinin çıkarmış olduğu Çiğli İşçi Bülteni’nin değerlendirilmesi, bildiri hazırlanması ve dayanışma amaçlı etkinliklerin sürece uygun bir şekilde gerçekleştirilmesi kararlaştırıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

37 emekçiye hapis cezası!

14 Aralık vizite eyleminin davalarından emekçilere hapis cezası çıktı. Geçen yıl 14 Aralık’ta KESK’in çağrısıyla gerçekleşen iş bırakma eylemi doğrultusunda eylem yapan Balıkesir’in Gönen ilçesinden 36 eğitim emekçisine önce “görevi ihmal”den idari soruşturma açıldı. Bu soruşturmalar takipsizlik kararı ile sonuçlandı. Ancak ardından Gönen Cumhuriyet Savcılığı, 36 emekçiye, Türk Ceza Kanunu’nun (TCK) “Kamu görevinin terki veya yapılmaması” şeklinde düzenlenen 260. maddenin 1. ve 2. fıkralarına dayanarak, üç aydan bir yıla kadar hapis cezası istemi ile 27 Ağustos’ta iddianame hazırladı ve dava açtı. Öğretmenlerin yargılandığı bir başka madde ise TCK’nın 53. maddesi. Buna göre, mahkumiyet verilmesi durumunda infazdan sonra da verilen cezanın yarısından bir katına kadar hak ve yetkilerinin kullanılmasının yasaklanması öngörülüyor. 16 Ekim günü hakim karşısına çıkan ve ikinci duruşmaları 28 Aralık tarihine ertelenen öğretmenler sendikal haklarını kullandıkları için yargılanıyorlar!

Konuyla ilgili açıklama yapan Eğitim-Sen Gönen temsilcisi, bu davanın sendikal olmak isteyenlere gözdağı vermeyi amaçladığını vurguladı.

“Sağlık hakkı gaspedilemez!”

20 Ekim günü Numune Hastanesi’ne bağlı Seyhan Uygulama Hastanesi’nde bazı servislerin taşeronla verilmesi üzerine açılan davanın kazanılması ile ilgili Adana Tabip Odası’nda bir basın toplantısı gerçekleştirildi.

SES, ATO ve Dev Sağlık-İş adına okunan basın metninde dava süreci anlatıldı. “Biz SES, Dev Sağlık İş ve Tabip Odası olarak bu taleplerimizin takipçisi olacağız ve gerek sağlık hakkının gaspedilmesine ve

gerekse sağlık çalışanlarının hak arama mücadelesine öncülük etmeye devam edeceğiz” denildi.

Kızıl Bayrak/Adana

Ver.di’den TÜMTİS’le dayanışma kararı...

TÜMTİS üyesi işçilerin Akdeniz Selçuk Ambarı’nda, örgütlenme çalışmaları sırasında uğradıkları saldırılar ve gözaltılar Almanya kamu emekçileri sendikası Ver.di’nin 2. Kongresi’nde gündeme alındı.

Örgütlenme faaliyeti yürüten TÜMTİS üyesi işçiler ve sendika yöneticileri önce işverenin silahlı adamlarının saldırısına uğramış, ardından polisin biber gazlı müdahalesi ile gözaltına alınmışlardı. TÜMTİS’in kardeş sendikası olan Ver.di, kongresinin uluslararası dayanışma bölümünde oybirliği ile alınan karar gereği, sendika merkez yönetimi ve başkanlar konseyi, çalışma bakanlığı ve başbakanlık düzeyinde girişimlerde bulunacak.

Süper Kargo’da direniş kazandı!

Süper Kargo patronu tarafından İstanbul Kartal ve Bursa’da işten atılan Türk-İş’e bağlı Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS) üyesi kargo işçilerinin kararlı direnişi kazandı. Sendika üyesi işçilerden Kartal’da 5, Bursa’da ise 9 kişi işten atılmıştı.

İşçiler 48 gün boyunca sürdürdükleri direnişlerinin ardından işverenle yapılan pazarlıklar sonucunda işlerine geri döndüler. Sendikalı olarak 15 Ekim’de işe başlayan işçilerin ücret ve çalışma koşulları önümüzdeki günlerde başlayacak olan TİS görüşmelerinde belirlenecek.

TÜMTİS Merkez Yönetim Kurulu, “İşten çıkarılan Süper Kargo işçileri kazandılar! Sendikalı olarak tekrar işe başladılar!” başlığıyla yazılı bir açıklama yaptı. Örgütlenme çalışması çerçevesinde Kartal’daki işyerinde Çalışma Bakanlığı tarafından çoğunluk tespitinin yapıldığı, Bursa’da ise yetkinin alındığı açıklandı, Süper Kargo işçilerinin kazanımının işçi sınıfının başarısı olduğu vurgulandı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Türk Sağlık-Sen’den Sağlık Bakanlığı önünde eylem...

Radyoloji teknisyenlerinin çalışma saatlerinin günlük 5 saatten 9 saate çıkarılması sağlık çalışanları

tarafından tepki ile karşılandı. Türk Sağlık-Sen üyeleri, 18 Ekim günü Sağlık Bakanlığı önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Türk Sağlık-Sen Başkanı eylemde yaptığı konuşmada yeni genelgelere dayalı uygulamaların kabul edilemez olduğunu, konuyla ilgili dava sürecini başlattıklarını ifade etti. Bir an önce bu uygulamaların kaldırılarak, sağlık çalışanlarının zaten kötü olan çalışma koşullarını bir an önce düzeltmesi gerektiğini vurguladı. Eylemde “Bakan uyuma, çalışana sahip çık!”, “Durmak yok, eylemlere devam!” sloganları atıldı. Çalışanların getirdiği temsili siyah tabut Sağlık Bakanlığı önüne bırakıldı. Tabutun üstünde “Mesleği: Radyoloji teknisyeni, Hastalığı: Kanser, Katili: Sağlık Bakanı” yazılı bir kağıt iliştilirdi.

Yaklaşık 100 sağlık emekçisinin katıldığı eylemde radyoloji çalışanlarının yaşadıkları sağlık sorunları ve radyasyon tehlikesini ifade eden dövizler taşındı.

Kızıl Bayrak/Ankara

KESK çalışanlarından çağrı...

Tüm Bel-Sen Genel Merkezi’nin “ekonomik gerçeklerle” işine son verdiği 8 sendika çalışanının mücadelesi sürüyor. Tüm Bel-Sen Genel Merkezi önünde gerçekleştirdikleri eylemlerin ardından genel merkez önünde oturma eylemine başlayan sendika çalışanlarının mücadelesine İstanbul’daki KESK çalışanları da destek vermeye devam ediyorlar.

Aksaray’daki Tüm Bel Sen 1-5 No’lu Şube binasında iki hafta gerçekleştirilen oturma eyleminin ardından çalışanlar 17 Ekim günü KESK’e bağlı sendikaların yöneticilerini Tez Koop-İş 2 No’lu Şube Başkanlığı imzasını taşıyan bildirimlerle karşıladılar. İstanbul Tabip Odası’nda yapılan KESK şubeleri toplantısı öncesinde, işten atmaların toplantı gündemine taşınması talebiyle bildiri dağıtıldı. Bildirinin son bölümünde KESK çalışanlarının 3 Kasım Ankara Mitingi’nde kendi pankartlarıyla “Tüm çalışanlara sendika hakkı ve iş güvencesi!” talebiyle katılacakları açıklandı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Radyasyon vitamin değildir!

SES İstanbul Şubeleri, 24 Ekim günü, Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde gerçekleştirdikleri eylemle, Sağlık Bakanlığı Tedavi Hizmetleri Genel Müdürlüğü’nün 8 Ekim tarihli, radyasyonla çalışan personelin çalışma saatlerini 5 saatten 9 saate çıkaran genelgenin iptal edilmesini talep ettiler.

100’ü aşkın sağlık emekçisinin katıldığı eylemde “SES İstanbul Şubeleri” pankartı ve “Radyasyona karşı tam koruma!”, “Radyasyon öldürür!”, “Genelge geri çekilsin!”, “Bile bile Çernobil!”, “Radyasyon vitamin değildir!”, “Çalışma koşullarımız düzeltilsin!” dövizleri açıldı. “9 saat çalışmaya hayır!” ve “Radyasyon vitamin değildir!” sloganları atıldı.

Açıklamada sendikanın 8 maddelik talebi sıralandı. “Sağlık Bakanlığı’nı yönetmelik ve genel yazıyı derhal iptal etmeye ve günde beş saatten fazla çalıştırmaya son vererek gerekli önlemleri derhal almaya, TAEK’i de tüm iyonizan ve radyasyonla çalışanları inceleyerek sonuçlarını kamuoyuna açıklamaya ve koşulları taşımayan yerlerin faaliyetlerini durdurmaya çağırıyoruz” denildi. Açıklama, SES İstanbul Şubeleri’nin 31 Ekim günü Cerrahpaşa Tıp Fakültesi önünde saat 12:30’da yapacağı eyleme çağrı ile sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Uluslararası tekellerin kârı uğruna Kaz Dağları feda ediliyor...

Kapitalizm insanı ve doğayı hiçe sayıyor!

Kâr üzerine kurulu kapitalist sistemin burjuvazinin çıkarı uğruna neleri feda edebileceğine dair yeterince deneyime sahibiz. Son günlerde Kaz Dağları'nda yaşanan gelişmeler buna bir örnek. Hem insan ve çevre sağlığının göz göre göre hiçe sayılması, hem de bu felakete karşı duranların neredeyse “vatan haini” ilan edilmesi şaşırtıcı gelişmeler olarak yaşanıyor. Sorunun özeti şudur: Kaz Dağları'nda siyanürle altın aranmak istenmekte, buna karşı yükselen tepkiler çarpıtılmakta, tepki gösterenler “vatan hainliği” ile suçlanmaktadır.

Bergama köylülerinin siyanürle altın aranmasına ilişkin başlattıkları mücadelenin etkisiyle toplumda bir duyarlılık oluşmuş bulunmaktadır. Sermaye devletinin sözcüleri bu duyarlılıktan rahatsız olmakta ve her fırsatta çeşitli çarpıtma yöntemlerini kullanmaktadırlar. “Siyanürle maden arama yönteminin zararlı olmadığı”, “şirketlerin bu konuda duyarlı olduğu” söylenen yalanlar arasındadır. Ve insan sağlığını ve çevreyi tahrip edecek yöntemlerle altın çıkarılmasına karşı çıkanları ise Türkiye'nin altın üretmesini istememekle suçlamaktadırlar.

Çanakkale ve Balıkesir arasında yer alan Kaz Dağları, mitolojideki adıyla İda Dağı, korkunç bir felakete tanık oluyor. Mitolojik efsanelere, Truva savaşı ve Homeros'un destanına konu olan İda Dağı şimdi de kapitalizmin gerçeğine tanıklık ediyor. Kaz Dağları, bu tarihsel geçmişinden öte, dünyada oksijenin en bol olduğu üç yerden biri olarak kabul ediliyor. Tamamı 258 bin hektar olan Kaz Dağları'nda, 101 familyaya ait 900 bitki türü ve Milli Park ilan edilen 21 bin 300 hektarlık bölümde 9 dere yatağı bulunurken, bu dağın eteklerindeki 24 yerleşim biriminde yaklaşık 125 bin kişi yaşamaktadır. Ayrıca bu dağ 47 endemik türün, yani dünyada başka bir yerde yetişmeyen bitki türünün ev sahibidir. Tabii ki bu dağ ve eteklerinde bulunan ormanlık ve diğer zengin doğal bitki örtüsü ile 9 dere yatağı unutulmamalıdır.

Soruna insan ve çevre sağlığı açısından bakan bizler için durum böyleyken, kendi çıkarından başka bir şey düşünmeyen kapitalistler içinse Kaz Dağları, 250-300 ton altın rezervi olduğu düşünülen bir yer. Burada altın ve diğer değerli metalleri çıkarmak için bulunan 11 şirket, 37 ayrı noktada altın aramaktadır. Bugüne kadar Kaz Dağları'nda altın aramak için 892 bin 575 metrekairelik bölgeyi kapsayan 150 ayrı izin verilmiş bulunmaktadır.

Basında yer alan bir haberde, Yüksek Jeoloji Mühendisi Tahir Öngür konuya ilişkin görüşlerini uyarılarını şöyle aktarıyor: “Çanakkale, Etili, Bayramiç, Ezine, Ayvacık ve Küçükkuyu bölgelerinde çalışacak olan bu madenler, ömürleri boyunca toplam

300-400 bin ton arası siyanür kullanacak. Öngür, bu rakamın yaklaşık yüzde 30'unun yani 100 bin ton siyanürün havaya karışacağını söylüyor. Ayrıca bu madenler çalıştığı süre boyunca 1 trilyon ton kadar kayayı kazacak ve bütün Çanakkale ve ilçeleri kadar su tüketecek.”

Uyarılar bu yöndeyken, altın aranan yerlerde somut çevre sorunları da kendini ortaya koymaktadır. Örneğin Muratlar köyünde içme sularının kötü bir yağ kokusu nedeniyle içilemez haline geldiği, sondaj çalışmaları sonucu ne olduğu henüz belirlenemeyen yapışkan bir maddenin toprağın üzerinde yer aldığı vb., köylülerin yaptığı açıklamalarla basına yansımış bulunuyor.

Siyanürle altın arama için kullanılacak 400 bin ton siyanürün 100 bin tonunun havaya karışacağı, solunum yoluyla bunun başta insanlar olmak üzere diğer canlıları tehdit ettiği, bitki ve toprak örtüsünün göreceği zarar nedeniyle tarımın olumsuz etkileneceği, dere, akarsu ve dolayısıyla denizlerin bu kirlilikten nasibini alarak uzun vadede daha ciddi sorunlara neden olacağı duyarlı çevre örgütlerinin açıklamalarında yer almaktadır.

Siyanürle altın arayan çokuluslu şirketler, bu yöntemin mahkum edilmesine rağmen bu konuda ısrarlılar. Bu tekellerin de faaliyet yürüttüğü çoğu ülkede bu yöntem yasaklanmıştır. Örneğin Alman parlamentosu, 2001'de Avrupa Birliği düzenlemelerini gerekçe göstererek siyanür kullanılmasına hiçbir hükümet biriminin izin veremeyeceğine karar verdi. Çek Cumhuriyeti 2001'de siyanürle altın çıkarılmasını yasaklarken, Yunanistan'da 2002'de siyanürle altın çıkarmak isteyen bir firmanın ruhsatı iptal edildi. Romanya'da 2000'de yaşanan bir siyanür sızıntısı sonrası Macaristan ve Yugoslavya'dan geçen Tuna Nehri kıyılarına binlerce ölü balık vurduğu için, bu ülke, AB düzenlemelerini kabul ederek siyanürlü altın çıkarılmasını yasaklamaya hazırlanıyor. ABD'de ise Wisconsin ve Montana eyaletlerinin hepsinde, Kolarado'nun 5 ayrı bölgesinde siyanür kullanılarak altın çıkarılması yasaklanmıştır.

Durum böyleyken, Türkiye gibi ülkelerin sermaye uşağı hükümetleri uluslararası şirketlerin önüne

çıkabilecek her engeli kaldırmak için görevdeler. Öncelikle 2004'te 5177 sayılı kanunla, Maden Yasası'nda yapılan değişikliklerle sermayenin önü açılmıştı. Bu yasaya göre, maden arama çalışmalarına sahil şeridi ya da milli park içinde bile olsa izin veriliyor. Ayrıca Muratlar köyü halkı, sularının bulanıklaştığını, içme suyu bulamadıklarını belirtmesine rağmen Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı, bu iddiaların doğru olmadığını iddia ediyor. Köylülerin tepkileri üzerine bölgeye giden bakanlık heyetinin açıklamasında bu iddiaların gerçeği yansıtmadığı söyleniyor. “Altın madeni arama izni ile faaliyet gösteren şirketlerin çevreye zarar vermediği” açıklanıyor.

Bölgede maden arama-sondaj ruhsatı alan tekeller, rezerv belirlemek için çalıştıkları sahalardaki ağaçları keserek, yerin metrelerce altına inerek sondaj yapmalarına rağmen, bakanlığın heyeti, şirketlerin fazladan ağaç kesimi yapmadıklarını söylemektedir. Heyetin incelemelerine ve iddiasına göre, şirketlere, arama faaliyetlerinde yürütecekleri sondaj çalışmaları için 400'er metrekairelik alan verilmiş olmasına rağmen, fiilen daha küçük alanlar kullanılmış! Oysa gerçekte, altın arama için açılan sondaj kuyuları 100 metrekairelik bir alanda etkili oluyor. Bu alan içinde kalan ağaçlar da kesilmek zorunda...

Siyanürle altın arayarak ülkenin zenginliklerini katletmek isteyen tekellerden de kısaca bahsedelim. Çanakkale ili sınırları içinde maden arama ruhsatını alan firmalar arasında bozuk sicili ile tanınan Koza Altın İşletmeleri, Eldorado Gold'un Türkiye temsilcisi Tüprag Madencilik, Global Madencilik, Kanadalı Teck Cominco'nun ortağı Fronteer ile ilişkili Doğu ve Kuzey Truva Madencilik işletmeleri bulunmaktadır. Cominco, Tüprag vb. uluslararası siyanürcü şirketler genelde isim değiştirerek çevre katliamcısı faaliyetlerinin takip edilmesinden kaçmak için sürekli yeni işletmeler kurmakta ve yeni yatırımlarda kirli ilişkilerini gizlemektedirler. Örneğin Tüprag, Kanada'da Rabbit Lake Altın Madeni'ni işleten Eldorado şirketinin Türkiye'deki temsilcisidir. Bu şirketin asıl işi uranyum madenciliğidir. Rabbit Lake tekeli, uranyum madeninde yerlileri çalıştırması, kaçmak isteyenleri tekrar yakalayıp zorla madende çalıştırması ile ünlüdür. Ayrıca 1989 yılında maden yatakları kenarında bulunan dereye 2 milyon litre radyoaktif maden atığı atılmış, derenin aktığı göl yoğun bir radyasyona maruz kalmıştır.*

“Milli çıkarlar” için Kaz Dağları'nda altın aramasına izin verilen bu şirketlerin hepsinin sicili bozuktur. Ülkenin çıkarı için değil, bir avuç sermayedarın çıkarı için açık bir doğa katliamı planlanmaktadır. Hava, su, toprak kirliliğine ve geri dönülemez sonuçlara neden olacak bu katliama dur demek, örgütlü mücadeleyi yükseltmek gerekmektedir. Bugüne kadar gelişen tepkiler anlamlı olmakla birlikte yetersizdir. Öte yandan bu tepkiler, tek tek şirketlerin ötesinde, insan ve çevre sağlığını hiçe sayan kapitalist düzenin kendisine yönelmek durumundadır. “Doğal çevrenin, toprağın, suyun ve havanın korunması için köklü önlemler alacak” olan biricik düzen ise sosyalizmdir.

* antimai.org sitesinden faydalanılmıştır...

Rusya-İran işbirliği pekişiyor...

Savaş kundakçıları tehditlerin dozunu arttırıyor!

ABD emperyalizminin Doğu Avrupa ülkelerine “füze kalkanı” yerleştirme hazırlığına girişmesi Rusya tarafından sert tepkiyle karşılanınca iki ülke arasındaki ilişkiler ciddi şekilde gerilmişti. Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin’in “intihar saldırısı planlandığı” yolundaki spekülasyonlara rağmen İran ziyaretini gerçekleştirmesi, iki güç odağı arasındaki çatışmaya yeni boyutlar ekledi.

Putin’in İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinecad ve dini lider Ali Hamaney ile yaptığı görüşmelerden duyulan rahatsızlık, bizzat Bush tarafından dile getirildi. *“Rus Devlet Başkanı’nın bu görüşmelerden neler çıkardığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum”* şeklinde konuşan haydutbaşı, *“İsrail’i imha etmek istediğini ilan eden bir İranlı liderimiz var. Bu nedenle dünya liderlerine şunu söyledim: Üçüncü Dünya Savaşı patlasın istemiyorsanız, İran’ı nükleer bomba yapmak için gereken bilgileri ele geçirmekten alkoymalısınız”* diyerek tehdit dozunu arttırdı.

Neofaşist çetenin etkin isimlerinden Bush’un yardımcısı Dick Cheney de, ABD’nin İran’ın nükleer silah elde etmesine izin vermeyeceğini söyleyerek küstahça tehditleri sürdürdü. Göreve yeni başlayan ABD Genelkurmay Başkanı Amiral Michael Mullen ise, *“İran’ın nükleer emellerini ve Irak’taki direnişçilere desteğini önlemek için”* diplomasiye odaklandıklarını, ancak yönetim istediği anda İran’a askeri operasyon düzenleyebilecek güce sahip olduklarını belirtti. Hala savaş kundakçılarının çömezliğini yapan eski İngiltere başbakanı Tony Blair

de İran’ı tehdit edenler korosuna katıldı.

Washington’dan savrulan tehditler hafife alınacak cinsten olmasa da, kayda değer bir yankı uyandırmış görünmüyor. Tersine, Rusya ve İran ilişkilerin sıkılaştırılması yönünde yeni adımlar atıldılar. Tahran’da yeni anlaşmalara imza atan Putin, Rusya’nın, ABD tarafından İran’ı hedef alacak olası bir saldırıya karşı çıkacağını açıkça vurguladı. İran’ın nükleer araştırmaları konusundaki uluslararası anlaşmazlığın barışçı yollardan çözülmesi gerektiğini dile getiren Putin, *“İran’ı ve halkını korkutmak boşuna. Onlar korkmuyor”* dedi. Washington’dan gelen tehditleri fazla dikkate almayan Putin, savaş kundakçılarına

Irak’tan çekilmeleri gerektiğini hatırlatmaktan da geri durmadı.

Bu arada İran’la ilişkilerinin iyi olduğunun ve bundan sonra da süreceğinin altını çizen Putin, ABD’nin Azerbaycan üzerinden İran’a saldırması ihtimaline karşı, Hazar Denizi’ne kıyıdaş ülkelerin topraklarını üçüncü ülkelere operasyon amaçlı kullanılmayacakları konusunda bir anlaşmanın imzalanmasını da sağladı.

Rus lider, İranlı dini lider Ayetullah Ali Hamaney’e nükleer krizi çözmeye yönelik öneri sunarken, içeriği açıklanmayan öneriyle ilgili soruları yanıtlayan Hamaney, *“Ciddi biçimde değerlendireceğiz. Bağımsız İran Rusya’nın, güçlü Rusya İran’ın çıkarına”* yanıtını verdi.

Görüldüğü kadarıyla Putin’in Tahran ziyareti, mollalar rejiminin ABD-İsrail tehditleri karşısındaki duruşunu daha da güçlendirdi.

Rusya-İran ilişkileri pekişirken, Putin’in kendilerine nükleer faaliyetle ilgili bir teklif sunduğunu belirten İran’ın nükleer baş müzakerecisi Laricani, bu açıklamasının Ahmedinecad tarafından yalanlanması üzerine istifa etti. Bazı iddialara göre İran Dışişleri Bakanı Manuçehr Muttaki’nin de istifa etmesi bekleniyor. Baş müzakerecinin istifasını kabul eden Ahmedinecad, Laricani’nin yerine kendisine yakın olduğu söylenen Said Celil’i atadı.

Bazı kaynaklar bu gelişmeyi “mollalar rejiminin yönetim kademelerinde anlaşmazlıklar olduğu” şeklinde yorumladı. Tahran’dan yapılan açıklamada ise, Laricani’nin istifasına karşın, nükleer politikaların değişmeyeceği vurgulandı.

Rusya ve Çin gibi güçlü devletlerle ilişkileri geliştiren İran yönetiminin artan özgüveni, siyonist İsrail rejiminin şeflerinin uyuklarını kaçırmış görünüyor. Putin İran’dan döner dönmez Moskova’da soluğu alan İsrail Başbakanı Ehud Olmert, Tel Aviv’de baş gösteren kaygıları Rus yöneticilerine ilettili. Oysa nükleer silah deposu üzerine oturan ırkçı-siyonistler, Ortadoğu halklarının geleceği açısından en büyük tehdidi oluşturmuyorlar.

İran’la ilişkileri pekiştiren Rus yönetimi, ABD’nin saldırgan tutumu karşısında giderek daha net tavırlar alırken, özgüveni artan İran yönetimi de çizdiği yolda ilerlemeye devam ediyor. Haydutbaşı Bush’un üçüncü dünya savaşından söz etmesi, diğer çete üyelerinin, “izin vermeyiz, seyirci kalmayız, vururuz” gibi tehditler savurması, karşı taraftaki gelişmelerden bağımsız değil.

Emperyalist Amerikan rejiminin savurduğu tehditler, Rusya-İran ilişkilerinden duyulan rahatsızlığın giderek arttığına işaret ediyor. Mali ve askeri açıdan güçlenen Rusya’nın ABD tehditlerine boyun eğmesi olası görünmüyor. Mollalar rejiminin de emperyalist-siyonist güçler önünde boyun eğmesi için bir neden yok. Bu durum, gerici güç odakları arasındaki çatışmaların askeri boyuta taşınması olasılığını güçlendiriyor.

Ortadoğu halklarının geleceğini yakından ilgilendiren bu vahim tehditlere karşı etkili bir mücadele emperyalizmi, siyonizmi ve bölgedeki tüm işbirlikçilerini hedef alacak genişlikte örülmek durumundadır.

İtalya’da bir milyon kişi alanlara çıktı!

İtalya’da 1 milyona yakın kişi kızıl bayraklar ve Che Guevara bayrakları ile 21 Ekim günü Roma’ya aktı.

Yürüyüşe “Rifondazione Comunista” ve “Comunisti Italiani” (PDICI) partileri de tabandan gelen basınca uyarak çağrı yaptı. Bu partilerin her ikisi de Başbakan Romano Prodi’nin orta-sol-koalisyon birliği üyeleri.

Kitlesele gösteride hükümetin uyguladığı ekonomi politikalara, kabul edilen emeklilik yasasına, düşük ücretlere, yenilenmeyen iş sözleşmelerine ve kadrosuz çalıştırılmaya karşı tepkiler dile getirildi.

İtalya’da özellikle 4 milyon genç işçi yenilenmeyen iş sözleşmeleri ile çalışıyor. Bu yüzden genç işçilerin katılımının yüksek olduğu gözlemlendi. Metal işçileri sendikası FIOM korteji ise canlılığı ve militanlığı ile dikkati çekti.

İtalya’da 22 Ekim günü de havayolu çalışanları uçuş ve kule personeli greve gittiler. Yüzlerce uçuş iptal edildi. Grevciler Milano Malpensa’da ve Linate havaalanlarına giden yollarda da barikatlar kurarak karayolu trafiğini felce uğrattılar. İşçiler eylemleri ile kadrosuz çalıştırmaya karşı tepkilerini dile getirdiler.

Grevlerin Ekim ve Kasım ayları boyunca diğer iş kollarında bulunan 6 milyon çalışanın katılımıyla sürmesi bekleniyor.

25 Ekim’de eczaneler ve itfaiye personeli, 26 Ekim’de tüm kamu çalışanları, 27 Ekim’de okullarda görevli personel ve öğrenciler, 29 ve 30 Ekim’de maden işçileri, 6 Kasım’da yeniden havalimanı personeli, 9 Kasım’da ulaşım sektörü çalışanları ve 16 Kasım’da mağazalar ve süpermarketlerde görevli personelin greve gideceği bildiriliyor.

Sürgünden dönen Benazir Butto'ya suikast girişimi...

Pakistan'da gerici hesaplaşmalar!

Gerici güçler arası çatışma ve hesaplaşmaların kimi zaman kitlesel katliamlara yolaçtığı Pakistan'da, siyasal gerilim, ülkeye dönen eski başbakanlardan Benazir Butto'nun konvoyuna düzenlenen bombalı intihar saldırısıyla iyice tırmandı.

8 yıl aradan sonra ülkesine dönen Benazir Butto'ya, başında bulunduğu Pakistan Halk Partisi'nden 100 kadar yetkili eşlik etti. Karaçi havaalanı ve kente uzanan yollarda

toplanan 200 bin dolayında kişi Butto'yu karşılarken, kitlenin çoğu Pakistan Halk Partisi'nin renkleri olan siyah, kırmızı ve yeşil giysilere bürünmüştü.

Taliban yanlısı militanların Butto'nun gelişini protesto amacıyla intihar eylemleri düzenleme tehdidinde bulunduğunu açıklayan bir İçişleri Bakanlığı yetkilisi, olası bir eyleme karşı 20 bin asker ve polisin görevlendirildiğini açıklamıştı. Buna rağmen kolluk kuvvetleri, büyük bir katliama yol açan saldırıyı önleyemedi ya da önlemedi.

Benazir Butto'yu Karaçi havaalanında karşılayan

konvoy, kutlamaların yapıldığı Karaçi sokaklarında ilerlerken meydana gelen ilk patlamanın fazla şiddetli olmadığı, asıl can kaybına ikinci patlamanın neden olduğu açıklandı. Aralarında polislerin de bulunduğu en az 139 kişinin öldüğü, 400 kişinin yaralandığı saldırıdan Butto yara almadan kurtuldu.

Pakistanlı yetkililer bombalardan birini bir intihar eylemcisinin patlattığını açıkladı. Saldırı, Pakistan tarihinin en büyük katliamlarından biri olarak niteleniyor.

Butto, araç konvoyunu hedef alan saldırıyı, “askeri

rejimin eski yöneticisi General Ziya ül-Hak'a çok yakın kişilerin düzenlediğini” söyledi. Paris merkezli bir internet sitesine mülakat veren Butto, “Beni kimin öldürmek istediğini gayet iyi biliyorum. Bunlar, şu anda aşırı ve fanatizmin arkasında olan Ziya Ül-Hak döneminin ileri gelenleri” dedi

Butto'nun eşi Ali Zerdari ise, saldırının arkasında, eski başbakanın ülkeye dönüşü ile güçlerini kaybetmekten korkan hükümet ve istihbarat yetkililerinin bulunduğunu, fiili saldırının ise Pakistan istihbarat servisinin bir şubesi tarafından düzenlendiğini ileri sürdü.

Saldırıyı kınayan Pakistan İçişleri Bakanı Aftab Şerpao, “Bu, Butto'nun hedef alındığı bir terör eylemidir. Bu eylemle Pakistan'daki demokratik süreci sabote etmek amaçlanmıştır” dedi. Ancak bakan, 20 bin kişilik bir orduyla önlem alan kolluk kuvvetlerinin saldırıyı neden önleyemediğine dair bir açıklık getirmedi.

Uzun süren pazarlıklar sonunda Benazir Butto ve partisi ile anlaşmaya varan diktatör Pervez Müşerref ise, saldırıyı “demokrasiyi hedef alan bir komplot” sözleriyle kınayarak, saldırganların bulunarak cezalandırılacağını öne sürdü.

Saldırıyı kınayan Beyaz Saray sözcüsü, Pakistan'da Ocak ayında düzenlenecek genel seçimlere atıfta bulunarak, “Aşırılık yanlıları, Pakistanlılar'ın temsilcilerini demokratik ve şeffaf bir süreçle seçmelerini engelleyemeyecek” dedi. Bu ifadelerden de anlaşılacağı gibi, savaş kundakçıları, ihtiyaç duyarlarsa Pakistan'a fiili müdahalede bulunabilecekler.

Yıllardır Pakistan'daki gerici rejimi güden Washington'daki haydut takımı, Müşerref-Butto pazarlığının da “hakemliği”ni yapmıştı. İktidar ve yağma paylaşımı esasına dayanan Müşerref-Butto anlaşması, ciddi açmazlarla karşı karşıya bulunan Amerikancı rejimi güçlendirme kaygısıyla kotarılmıştı. Zira İslami gericiğin giderek güçlendiği Pakistan'da diktatör Müşerref'in itibarı ciddi bir aşınma süreci içindeydi. Bu anlaşma diktatör Müşerref'i belli ölçüde rahatlatırsa da, yer yer patlayan bombalarla dışa vuran gerici güçler arasındaki siyasi gerilimi çözmesi beklenmiyor.

Pakistan ordusu ve istihbaratı, Taliban cellatlarını Afgan halklarının başına musallat ettiğinde, Pentagon-CIA planını fiilen uygulamışlardı. Pakistanlı egemenlerin de çıkarına olan sözkonusu kanlı planın uygulanması, Taliban güçlerini Pakistan ordusunun/istihbaratının uzantısı haline getirdi. Pakistan ordusu ABD'nin baskısıyla desteğini geri çektiğinde, Ortaçağ kalıntısı Taliban rejimi kısa sürede yerle bir olmuştu.

Taliban rejimi yıkılsa da, Pakistan'daki gerici İslamcı akımlar güçlenmeye devam etti. General Müşerref başkanlığındaki gerici rejime muhalif, ancak rejimden de gerici olan dinci akımların ordu içinde çatlaklar yaratabilecek güce eriştiğini savunan çevreler var.

Çatışan güçlerin tümü de gerici ve emekçi düşmanıdır. Hal böyleyken ülkenin kaos içine sürüklenmesinin yaratacağı ağır faturanın bu ülke emekçilerinden tahsil edileceğine kuşku yoktur. Pakistanlı işçi ve emekçilerin emperyalizme ve gericiğin farklı akımlarına karşı direniş bayrağını yükseltmeden, bu vahim tabloyu değiştirme olanağı yakalaması olası görünmüyor.

Ortadoğu'dan...

50 Filistinli tutsak yaralı!

Filistinli tutsaklarla dayanışma örgütlerinden Club de Prisonnier tarafından yapılan açıklamaya göre İsrail'in güneyindeki Negev Çölü'nde bulunan Ketziot Cezaevi'nde gardiyanlar Filistinli tutsaklara onur dışı arama dayattı. Arama saldırısına izin vermeyen Filistinli tutsaklar, gardiyanları ellerinde bulunan çeşitli nesneleri fırlatarak engellemeye çalıştı. Bunun üzerine Filistinli tutsaklara cop, göz yaşartıcı bomba ve plastik mermilerle saldırıldı. Saldırının sonucunda 50 kadar Filistinli'nin yaralandığı belirtildi. Çoğu çadırda olmak üzere 2000'e yakın Filistinli'nin tutulduğu cezaevi yetkilileri saldırıyı doğruladı ancak yaralı sayısının belirtilenden az olduğunu, tutsakların çadırları yaktıklarını ifade etti.

Türk şirketleri, Güney Kürdistan'dan çekiliyor!

Tezkerenin çıkması ve devletin Güney Kürdistan'a yönelik müdahale planlarının ardından Türk şirketleri de Irak'tan çekiliyor. Konu ile ilgili açıklama yapan Erbil Türk İşadamları Birliği Başkanı Ahmet Acar, “Kuzey Irak'ta faaliyet gösteren birçok Türk firmasının sözleşmelerini iptal ettiğini söyledi. 1 Ekim'den bugüne 23 firma, kaydını silerek ticari faaliyetlerini sonlandırdı.

“Gerekirse İran'a operasyon mümkündür”

ABD'nin yeni Genelkurmay Başkanı Amiral Michael Mullen, Savunma Bakanı Robert Gates ile beraber Pentagon'da bir basın toplantısı düzenledi. Ortadoğu gündemi üzerine düzenlenen toplantıda ABD'nin işgal politikalarının yürütücüleri tarafından bir kez daha bölge halklarına tehditler yağdırıldı. İran'ın nükleer “emellerini” ve Irak'taki direnişçilere desteğini önlemek için şimdi diplomasiye odaklandıklarını belirten Mullen, yönetim istediği anda İran'a askeri operasyon düzenleyebilecek kaynaklara sahip olduklarını belirtti.

Savunma Bakanı Gates ise İran'ın nükleer silah elde etmesinin Ortadoğu'da bir silahlanma yarışının önünü açacağından kaygı duyduklarını belirtti. Silahlanmanın terörü besleyeceğini belirterek, Putin'in İran sorununun çözümünde yapıcı bir rol oynayabileceğinin altını çizdi.

Toplantı boyunca “İran'a karşılık vermek” cümlesi birkaç kez kuruldu. Ancak İran'a neyin karşılığında şiddet uygulanacağı yahut neyin karşılığında bir askeri operasyon hazırlığı yapıldığı açıklanmadı. Sürekli olarak uluslararası bir tehditi önlemeye çalıştıklarını vurgulayan ABD'li yetkililer, “gerekirse vururuz” diyerek basının karşısından ayrıldılar.

Dünyadan...

Almanya: Demiryollarında yeni grev!

Alman Demiryolları (DB) tekeli Makinistler Sendikası'nda (GDL) örgütlü makinistlerin mücadele dinamiklerini ve kararlılığını, işçileri işten atarak, ihtarlar göndererek kırmaya çalışıyor. DB tekeli, greve katılan 2 makinisti işten attı, 200 makiniste ise işten uzaklaştırma ve ihtar cezası yağdırdı. İşten atma gerekçesi olarak makinistlerin 3 ve 18 Ekim tarihlerinde boş treni durdurup bırakmaları gösterildi.

17 Ekim günü banliyö trenlerinde ve metrolarda çalışan 1700 GDL üyesi makinist greve çıkmış ve böylece bütün tren sistemi alt üst olmuş, trenlerin rötarlı kalkması gece geç saatlere kadar devam etmişti. Tekel yönetimi bu durum karşısında 200 otobüs ve bin kadar özel servis elemanını görevlendirmek zorunda kalmıştı.

Makinistler Sendikası (GDL), 25-26 Ekim tarihlerinde 30 saat sürecek yeni bir greve hazırlanıyor. Alman Demiryolları tekeli DB, makinistler sendikasına diğer sendikalara sunulan sözleşme taslağını dayatıyor. DB makinistlere fazla mesai ücretlerini ödemek yerine, 1400 Euro özel ödeme yapacağını açıklıyor. "Haftada 41 yerine 43 saat çalışsınız yüzde 5,5 daha fazla vereceğiz" diyorlar ve bu hak gaspını iyileştirme olarak sunuyorlar.

GDL sendikası, tekel yönetimi uzlaşma yanlısı bir tutum izlemezse baskıyı artıracığını, süresiz grevlere de başvurabileceğini açıkladı. Sendika ayrıca grev yasalarına karşı da bir üst mahkemeye başvurdu. Bu yolla şehirlerarası hızlı trenlerde ve yük trenlerinde grev yapma hakkını yeniden elde etmeye çalışıyor. Kazandıkları koşullarda demiryolları tekelinin bir günde dize geleceğini vurguluyorlar.

Greve ve makinistlere karşı sempati ve destek giderek artıyor. Bazı yazarlar da artık cepheden grevi savunurken, mücadeleci sendikaları sevinçle karşılıyorlar.

Fransa'da greve devam!

Fransa'da 18 Ekim'de başlayan toplu taşıma grevi uzatıldı. Grev hayatı felce uğrattı. Özellikle Paris metrolarında izdiham yaşandı. Paris çevresinde 160 km'lik trafik kuyrukları oluştu.

Greve devlete bağlı demiryolu işletmesi çalışanlarının dörtte üçü katılmıştı.

Ulaştırma sektöründe örgütlü 8 sendikadan ikisi, bir günlük grevin ardından grevi uzatarak bir günlük grev kararı daha aldılar.

Grevciler Sarkozy hükümetinin kamu işletmelerinde erken emeklilik hakkını kaldırma planlarını protesto ediyorlar.

Sarkozy'nin Cumhurbaşkanı seçilmesinden sonra ilk kez ülke çapında greve gidiliyor. Fransa çapındaki bu grevin Sarkozy ile Fransız işçi sınıfı arasında bir güç denemesi olduğu ifade ediliyor.

Ulaştırma ve enerji sektöründe çalışan işçiler geçmişten gelen bazı ayrıcalıklarını korumak istiyor. Hükümet ise bunları kaldırmayı dayatıyor.

Fransa'da hükümet, 1995 yılında da, ulaştırma sektöründe bazı çalışanlara yönelik ayrıcalıklara son vermeye çalışmıştı. Üç hafta süren grevler ve sokak gösterileri, ülkede yaşamı felce uğratmış, dönemin başbakanı Alain Juppe geri adım atmak zorunda kalmıştı.

İsviçre'de ırkçı parti kazandı!

21 Ekim'de yapılan federal parlamento seçimlerinde ırkçı parti UDC (İsviçre Halk Partisi) oylarını artırarak yine birinci parti olarak sandıktan çıktı.

İsviçre federal parlamentosu 200 sandalyeye sahip. Bu seçimlerde 10 parti seçime katıldı. UDC 62, SP (Sosyalist Parti) 43, PDC (Hristiyan Demokrat Parti) 31, PRD (Hür Demokratlar) 32, Yeşiller (Verte) 19 sandalye aldı. Kalanları ise küçük partiler paylaştı. UDC önceki seçimlere oranla 7 sandalye artırırken ikinci parti olan SP 9 sandalye kaybetti.

Bu durum ilerici kamuoyu tarafından sürpriz olarak karşılandı. Diğer bir sürpriz ise UDC'nin Fransızca konuşan bazı İsviçre kantonlarında önceki seçimlere göre birinci sıraya yükselmesi oldu.

UDC'nin seçim boyunca pervasız bir şekilde sürdürdüğü yabancı düşmanı ırkçı kampanyanın bu sonucu vermesi İsviçre tekellerine yaradı. Böylece ırkçı ve emekçi düşmanı saldırı politikalarını daha rahat uygulayabilecekler. Ülkedeki göçmen işçiler ve çocukları daha kapsamlı ırkçı saldırılara maruz kalacaklar. Yerli işçi ve emekçilerin sosyal hakları daha fazla tırpanlanacak. Başta Blocher olmak üzere ırkçı partinin diğer yöneticileri seçim sonuçlarını değerlendirirken, bir kez daha bu saldırıların mesajını vermiş oldular.

Bir-Kar Lozan

Frankfurt'ta anti-faşist gösteri!

Frankfurt'ta 20 Ekim günü 100 neo-Nazi'nin yürüyüşünü protesto etmek için 1500 kişi eylem yaptı.

Frankfurt'ta cami yapılması konusunda belediyeden onay geldi. Müslüman bir dernek Frankfurt'ta cami yapacak. Bunun üzerine faşistler Almanlar'ın islamlaşmasına karşı yürüyüş düzenledi. "İslam tehlikelidir, yasaklansın!" şiarını öne çıkaran faşistlere karşı birçok solcu da "her insan dinini yaşama olanağı korunmalıdır" düşüncesinde.

Alman devleti de saldırılarını hayata geçirmek için işçi sınıfını bölmek istiyor. Alman işçi Türk işçiden nefret ederse, kapitalistler azgın saldırılarını daha rahat hayata geçirebilir. İşçilerin haklarını gaspedebilir, sosyal ayaklanmalar engellenebilir.

Bir-Kar olarak anti-faşist eylemdeki yerimizi aldık. Dağıttığımız bildiriye olumlu tepkiler aldık.

Faşistleri korumak için 3 bin ile 5 bin polis görevlendirilmişti. Dazlaklar olmadığı halde otonomcular polis barikatını geçmek için çaba sarfettiler. O sırada polise atılan küçük taşlar bahane edildi. Kolluk güçleri anti faşist kitleye azgınca saldırdı. Süren çatışmaların ardından genç kitleyi ve otonomcuları kimlik kontrolünden geçirdiler. Yaşanan arbededen sonra yürüyüş toplu şekilde yapılamadı.

Burjuva demokratları eyleme Anti-Nazi Koordinasyonu adı altında katılanlara söz hakkı vermedi. Bunun üzerine bir kişi megafonla kitleye seslendi. Polisin uyguladığı şiddeti teşhir etti.

Güney Afrika madenlerinde grev!

Güney Afrika'da Sasol madenlerinde çalışan işçilerin bir hafta önce başlattıkları grev sürüyor. Sasol'da 5 kömür ocağında 2 bin işçinin grevi ücret artışı talebiyle başlamıştı.

Maden işçileri sendikası NUM tüm maden ocaklarında Ekim ayının sonunda bir günlük bir grev örgütlemeye çalışıyor. Sendika bu grevde işyerlerinde daha fazla güvenlik şiarını yükseltecek.

Yunanistan'daki ayrımcılığa tepki!

Uluslararası Af Örgütü tarafından Yunanistan hükümetine göçmenleri ve Roman nüfusu hedef alan

ayırıcı politikalarını sonlandırması talebiyle 57 bin imzalı bir dilekçe verildi. İmza kampanyası bütün Avrupa’da sürdürülmüştü.

Yunanistan’da yaşayan Romanlar’ın sık sık polis terörüne maruz kaldıkları ve ikinci sınıf insan muamelesi görerek hakaret ve aşağılanmalarla karşılaştıkları biliniyor. Yunanistan hükümetinin göçmen ve sığınmacı politikası da eleştiri konusu. Yunanistan tüm sığınmacıları otomatik olarak geri gönderirken, yasa dışı göçmenler ise oldukça pis, sağlıksız, insanlık dışı koşullarda uzun süre bekletiyor.

Hollywood’da Irak sansürü!

Hollywood yönetmeni Brian De Palma tarafından çekilen ve Irak işgalini konu alan Redacted (Düzeltilmiş) isimli film, dağıtım firması Magnolia Pictures tarafından sansürlendi. Venedik Film Festivali’nde en iyi yönetmen ödülü kazanan filmde Irak’ta Amerikan askerlerinin yaptıkları tecavüzler, katliamlar ve daha bir dizi insanlık dışı uygulama gerçek görüntülerin kullanılmasıyla belgesel tarzında hazırlandı. Dağıtım firması filmin kimi bölümlerini sansürledi.

De Palma bu filmi çekmesine ABD askerlerinin 14 yaşında Iraklı bir kıza tecavüz ettikten sonra kızı ve ailesini öldürmelerinin yol açtığını söyledi. De Palma, filmi aracılığıyla Irak’tan dünyaya yayılan sözde gerçekleri düzeltiyordu. İçerdiği gerçek görüntülerle gösterime girdiği hemen her ülkede etki yaratan film işgal karşısında net bir tutuma sahipti.

Lizbon’da protesto!

Lizbon’da 18 Ekim’de 27 AB ülkesinin devlet ve hükümet başkanlarının biraraya geldiği Avrupa Zirvesi’ni protesto etmek için 200 bin kişi sokağa döküldü.

Yürüyüşe Portekiz Sendika Merkezi CGTP çağrı yaptı. Protesto gösterisinde “Serbest pazar ekonomisinin Avrupa’sına hayır!”, “Sosyal bir Avrupa için! İşçi hakları için!” şiarı yükseltildi. Gösteride AB Anayasası ve Avrupa’da sosyal hakların yok edilmesi protesto edildi. Gösterilerin ana şiarlarından biri de işten atmaları kolaylaştıran yasa ve çalışma saatlerinin esnekleştirilmesiydi.

Çürüyen ABD’de çocuk olmak!

Emperyalist-kapitalist sistemin jandarması ABD’de servet-sefalet kutuplaşması devasa boyutlara varırken, işsizlik de giderek artıyor. ABD emperyalizmi evsizlerine kaldırırda yatma izni veren yasalar çıkarmak zorunda kalıyor. Fiilen sayısı artan ve şehre yayılan evsizlere bu izni vermekten başka çözüm bulamıyor.

Kapitalizmin nasıl yozlaşan ve çürüyen bir toplum ürettiğini görmek için ABD’ye bakmak yeterli. Zira sokaklarında işlenen cinayetlerin ve uyuşturucu kullanımının arttığı, fuhuşun kol gezdiği Amerika, kapitalizmin barbarlığını gözler önüne seriyor. ABD’de artan yoksulluktan, çürüyen toplumdan en fazla her zamanki gibi çocuklar ve kadınlar mağdur oluyor. ABD emperyalizmi hem toplumu çürütüyor, çocukların, gençlerin geleceğini çalıyor, hem de geleceksizleştirdiklerini hapishanelere tıkıyor.

ABD’de çocuk yaşta iken yetişkin gibi yargılanarak müebbet hapse mahkum edilen çocuk sayısının 2 bin 225 olduğu saptandı. Af kapsamında olmadan ölünceye dek hapiste tutulacak çocuklardan 73’ünün, 13-14 yaşlarında iken yargılandığı ifade edildi. Başka bir ülkede görülmeyen bu gerçek, çok yoksul Amerikalılar’ın savunmasını üstlenen Alabama merkezli Eşit Adalet İnisiyatifi (Equal Justice Initiative-EJI) örgütü hukukçularının adli arşivlerde 1.5 yıl yaptıkları çalışmayla ortaya çıktı. Hazırlanan raporda, şartlı tahliye hakkı bulunmadan ömür boyu hapse mahkum edilen 17 yaş ve altındaki çocukların sayısının en az 2 bin 225 olduğu belirtildi. Washington’ın taraf olmadığı Uluslararası Çocuk Hakları Sözleşmesi’nde bu cezaların yasak olduğu vurgulandı.

Emekçi çocuklarını yoksulluğa ve geleceksizliğe mahkum eden ABD emperyalizmi ezilen siyahileri bu konuda da unutmamış. Müebbet mahkumu 13-14 yaşlarındaki 73 çocuğun üçte ikisi siyah. Hepsisi yetişkinlerle birlikte hapiste kalıyor ve sık sık tecavüz vakası yaşanıyor. Hapishanede tecavüze uğrayan çocuklardan bazıları intihara teşebbüs etmiş.

Dünyayı yağmalayanlar yoksullukla mücadele edemezler!

Açlık denilince akla doğal olarak Afrika kıtasında yaşayan yoksullar gelir. Zira bu kıta kapitalizmin gelişim süreciyle birlikte çok yönlü, sistemli, uzun zamana yayılan bir yağma ve talana maruz bırakılmıştır. Batılı “beyaz adam”lar, organize ettikleri seferlerle, kıtanın yalnızca doğal zenginliklerini değil “av”lanan insanların, ama özellikle genç insanların da yağmaladılar. Milyonlarca Afrikalı yaşadığı topraklardan zorla koparılıp, centilmen “beyaz adam”ların mesken tuttuğu köle pazarlarında satıldı. Bu insanların milyonlarcası, ancak vahşi koşullarda aylar süren yolculuklara dayanamayıp yaşamını yitirdiği için kölelikten “kurtulmuş”tur.

Asırlar önce başlayan bu yağma süreci özü itibarıyla halen devam ediyor. Yağma süreci sadece kısa süren bir dönemde yavaşlamıştır. Bu, 20. yüzyılın ikinci yarısında, ezilen halkların klasik sömürgeciliği yıkan anti-emperyalist direnişinin Afrika kıtasında da yankısını bulduğu dönemdir. Bu süreçte kıtanın birçok ülkesi siyasal bağımsızlığına kavuşabildi. Ancak kıtada kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin yaygınlığı, buna bağlı olarak devrimci dinamiklerin zayıflaması, emperyalizmle zaten kopartılamayan ilişkilerin yeniden pekişmesiyle sonuçlandı.

Onlarca yıldan beri açlığın kol gezdiği kıtada halkları birbirine kırdıran emperyalistlerle yerel işbirlikçileri kıtanın yeraltı zenginliklerini yağmalamaya devam ediyorlar. Bu yağma kimi zaman emperyalist güç odakları arasındaki hesaplaşmaların da bu kıtada cereyan etmesine ve kitlesel kıyımlara vesile olmuştur. ‘90’lı yıllarda sadece Ruanda da bir milyon insan Fransız ordusunun gözetimi altında katledilmiştir. Bu tür çatışmalarda diğer emperyalist güç odaklarının da taraf olduğu bilinmektedir.

Kıta son olarak Amerikan savaş makinesinin hedefine de yerleştirildi. ABD emperyalizmi kısa süre önce bazı Afrika

ülkelerinde askeri üs kurma sürecini başlatarak, “teröre karşı savaş”ı açlığın kol gezdiği kıtaya da taşıyor.

Kıtayı yağmalamakla yetinmeyen kapitalist-emperyalist düzenin egemenleri, halkları birbirine kırdırarak bir silah pazarı da oluşturmuş durumdalar.

Yağma bir yandan da İMF eliyle sürdürülüyor. Emperyalist merkezlerde bulunan bazı kurumların Afrika ülkelerine yaptıkları “yardım”ların iki katını İMF, dayattığı reçeteler aracılığıyla geri alıyor. İMF, yoksulların kitlesel şekilde açlıktan kırıldığı kıtanın bazı ülkelerine dayattığı reçetelerle tarımı çökertmiş ve emperyalist gıda tekellerinin gereksinim duyduğu bazı ürünlerin üretimiyle sınırlamıştır.

Afrikalılara iç çatışmalar, yoksulluk, açlık ve ölümden başka bir şey sunmayan kapitalist-emperyalist dünyanın cellatları, bazı “melek” kılıklı yordakçılarını “küresel yoksullukla mücadele” misyonu biçiyor. Bu yordakçılar takımı konferanslar düzenleyip vaazlar veriyor, yoksullukla mücadele üzerine “çözüm” projeleri üretiyor, sistemin efendilerine akıl vererek, kapitalizmin yarattığı, dahası kaçınılmaz kıldığı açlık sorununa, yine bu sömürü ve yağma düzeninin çözüm üretebileceği yanılsamasını yaymaya çalışıyorlar.

“Melek” kılıklı yordakçıların tüm çabaları, efendilerinin -diğer suçlarının yanı sıra- Afrikalılar şahsında insanlığa karşı işlediği ve halen işlemeye devam ettiği ağır suçları hafifletmek içindir. Ancak hiçbir “melek” kılıklı yordakçı, cellatların çirkin suratlarının üstünü uzun süre örtmeyi başaramaz. Zira cellatların açları beslediği ne görülmüş, ne duyulmuştur.

Dünyayı açlıktan arındırmak, “melek” kılıklı yordakçılarıyla birlikte “uygar cellatlar”ı altetmekle mümkündür. Bu nihai hedefe ulaşmak, sahte vaazlarla değil, kapitalizmi bir sistem olarak yıkmakla mümkün olabilir ancak.

Özel savaşta yeni aşama...

M. Can Yüce

TC, Kürdistan sorunu konusunda tarihinin en zorlu, belki de en kritik aşamalarından birini yaşıyor. Güney Kürdistan'ın varlığı, genel anlamda bütün dinamikleriyle derinleşerek süren Kürdistan sorunu ve bir türlü çözilemeyen PKK sorunu, onu içte ve dışta ciddi handikaplarla karşı karşıya getirmiş bulunuyor. Bu büyük sıkışmanın, krizin en temel nedeni inkar ve imhayı ödünsüz bir biçimde dayatan resmi çizgideki ısrardır. Bu ısrar, hareket yeteneklerini, manevra olanaklarını da ortadan kaldırıyor. Resmi çizgideki bu katı ısrar, var olan krizi süreklileştiren, derinleştiren ve yeniden üreten bir yapıya sahiptir. Aynı zamanda bu, kendileri açısından kırılma enerjisini biriktiren bir işleve de sahip...

Gelinen noktada inkâr ve dolayısıyla imhada ısrar çizgisinin sonuç alması mümkün değildir. Ama bu konudaki ısrar, sonuna kadar ödünsüz gitmeyi dayatıyor; sonuçta ya imhada mutlak başarı ya da mutlak yenilgi ve kırılma dışında diğer ara seçeneklere yaşam şansı tanımıyor. Bu, aslında büyük bir açmazı, onulmaz bir çıkmazı anlatıyor.

Bir kez inkâr ve imha çizgisi, Ortadoğu düzleminde ve genel Kürdistan sorunu açısından stratejik bir yara almış, bu çizgide stratejik bir gedik açılmıştır. Bu, Kuzey'de verilen ve ortaya çıkarılan birikim, Güney Kürdistan'daki devletleşme süreci ve bunda katedilen yolla olmuştur. TC'nin bunu tek başına ve salt kendi askeri, diplomatik ve ekonomik gücüyle alt etmesi mümkün değildir. Güneydeki gelişmelerin tersine döndürülmesi, ancak ABD'nin Irak ve Güney politikasında köklü değişikliklerle mümkün olabilir. Aslında TC, öteden beri bunu zorluyor. Suriye ve İran ile geliştirdiği anti-Kürdistan politikalarıyla bunu gerçekleştirmek istiyor. Bu çabalar boşuna değil, tümünden sonuçsuz kalacağı düşüncesi de yanılıgıdır; politik Kürtler'in bu gelişmeleri yakından izlemeleri ve bunları boşa çıkaracak genişlikte bir ufka ve politik yaklaşıma sahip olmaları gerekiyor.

Çatışma süreci ve son dönemde artan eylemler bahane edilerek Güney Kürdistan'a yönelik yetki tezkeresi meclisten çıkarıldı. Ama bu tezkereye dayalı bir işgal hareketini hemen gerçekleştirmenin birçok engeli vardı. Tezkere ile birlikte psikolojik savaş da tırmandırıldı. Tam bu sıcak gelişmelerin içinde Hakkâri'de bir askeri birliğe karşı gerçekleştirilen ve önemli kayıplar verdirten eylem, TC'yi birçok açıdan ciddi bir noktaya getirdi. Güney operasyonunun kaçınılmazlığı özel savaş medyası ve partileri tarafından kesin bir dille tartışıldı. Psikolojik savaş Kürtlere yönelik fiili saldırılara kadar genişletildi; bütün toplum tam bir seferberlik havasına sokuldu. Bunlarla birlikte öteden beri sürdürülen diplomasi atağı ABD, Irak ve Güney Kürdistan üzerinde ciddi bir baskıya dönüştürüldü...

Kuşkusuz bütün bu baskı ve diplomatik, psikolojik ve toplumsal kampanyaların sınırlı bir operasyon için olmadığını, daha geniş ve kalıcı stratejik sonuçlar doğurabilecek bir hareket için olduğunu çok net bir biçimde vurgulamamız gerekiyor.

Geçici, sınırlı ve önemli bir askeri ve politik sonuç doğurmayacak bir hareketin kendileri açısından daha olumsuz sonuçlar doğurabileceğini de biliyorlar. Bu nedenle resmi çizgi açısından kısa ve orta vadede belli sonuçlar getirebilecek bir askeri operasyona hazırlık yapıyorlar. Bu operasyon,

Güneyi ortadan kaldırmaya dönük uzun vadeli bir planın önemli bir ayağı olma özelliğine sahiptir. İlk planda sınırda 30-50 km genişliğinde bir tampon bölge oluşturmayı düşünüyorlar. Bu öteden beri sesli olarak dile getirilen ve son dönemde yeniden açıkça tartışılan bir konudur. Tampon bölge uygulaması, PKK'ye dönük gözükse de bu, daha sınırlı bir hedeftir. Esas hedef kısa vadede Güney üzerinde baskı ve oradaki gelişmeleri sınırlandırma, Kerkük referandumunu geciktirme ve uzun vadede ise dengelerin değişmesine ve beklenmedik gelişmelere bağlı olarak Güneyi ortadan kaldırmayı gerçekleştirme hedefidir. Bununla birlikte ve anılan bu hedef çerçevesinde Irak iç dengelerinin yeniden kurulmasında etkin bir taraf olmak istedikleri çok açıktır. Yani Güney'in aleyhinde merkezi yönetimi güçlendiren, merkezi yönetimde Kürtler'in etkisini sınırlandıran bir konum elde etmek istiyorlar. Kısacası TC, 1 Mart tezkeresiyle yitirdiği Irak ve Güney üzerinde söz söyleme ve karar süreçlerinde etkin olma konumunu yeni tezkere ve ona dayandırılacak askeri ve diplomatik girişimlerle elde etmek istiyor...

Bu kapsamlı planlarında ne kadar başarılı olabilirler? Bu yanıtı net olmayan ve birçok karmaşık boyutu olan bir sorudur. Ancak şurası açık ki, TC, Kürdistan için kapsamlı bir seferberlik geliştirmektedir.

Kuşkusuz bu seferberlik Güney ve Kuzey Kürtleri'nin savunma ve direniş reflekslerini tetiklemiştir. Bu, bir anlamda uluslaşma süreçlerinin daha da gelişmesi ve derinleşmesi anlamına gelmektedir. Güneyde TC ve olası işgal hareketine karşı kitlesel tepkiler eylemsel olarak gelişmektedir. Güney yönetimi de işgale karşı net bir tutum aldığını defalarca açıklamıştır. Bu duruş da kitle eylemlerinde tetikleyici bir rol oynamaktadır. Kuzey'de de benzer bir ruhsal duruşun geliştiğini söylemek zor olmasa gerektir. Gerçi bu ruhsal duruş kendisini henüz eylemli olarak ifade etmiyor, ama öyle de olsa bu gelişmenin derinden derine yaşandığını söylemek bir abartı olmayacaktır. Güney ve Kuzey Kürtleri arasında TC'nin işgal ve saldırı politikalarına karşı bu ortak ulusal ve ruhsal duruş, bunun giderek daha güçlü bir kurumlaşmaya dönüşmesi önemlidir; bu, TC'nin inkâr ve imha çizgisi karşısında çok önemli bir engelin büyümesi anlamına gelmektedir...

Açık ki, bu süreçte Kürtler'in de handikapları, paradoksları ve aşmak durumunda oldukları sorunları var. PKK, 30 yıla yaklaşan mücadelesi ve birikimiyle Kuzey'deki potansiyel ve dinamiklerin toplandığı ve denetlendiği merkez... Ama bu merkez, bugün, Kürtler'in temel çıkarlarını ve istemlerini savunmaktan ve temsil etmekten çok, kendisini bazı kırıntılar ve af karşılığında düzene kabul ettirmenin peşindedir. Bir çatışma sürecinin varlığı, hatta kimi başarılı askeri eylemlerin gerçekleştirilmesi aldatıcı olmamalıdır. Halkın desteği de öyle... Burada çizgiye, ortaya konulan program ve stratejiye bakmak gerekir. İlan edilen ve savunulan hedef, "bütün kültürlerinin varlığının kabulü ve kendini ifade etmesi" ile yasal siyaset yapma olanağıdır! Bunun dışında devletin temel çizgilerine, sınırların dokunulmazlığına, üniter yapıya, Cumhuriyetin temel niteliklerine herhangi bir itirazları yoktur. Bunu sayısız kez yazılı ve sözlü olarak ifade etmişlerdir...

Özel savaş medyası, "Öcalan devlete hizmet edeceği vaadinde bulunmuştu, bunu niye

değerlendirmedik" sorusunu sormakta ve tartışmaktadır. Özel aygıt bu konuda inkârcı resmi çizgi bağlamında Öcalan'dan yararlanması gerektiği kadar yararlandı, yararlanıyor... Bunun ötesinde bir adım atması mümkün mü? Çok güç... İki temel nedenden dolayı:

Bir: İnkâr ve imha çizgisi o kadar katı kurumlaştırılmış ve uygulanmıştır ki, devletin kuruluş ve var oluş çizgisi olan bu çizgi, aynı zamanda devleti ve bütün kadrolarını teslim almış bir çizgidir! Oluşturulan politik kültür ve kadro tipolojisi bu tutsaklığın bekçisi ve yeniden üreticisidir. Dolayısıyla resmi çizgiye bağlılık sürdüğü sürece bir esnemenin olması neredeyse mümkün görünmemektedir.

İki: Bu birinci noktaya bağlı olarak PKK sorununun bir af ve diğer düzenlemelerle çözülmesiyle Kürt sorununun çözülmeyeceğini, tersine doğacak yeni ortamda farklı dinamiklerin, devrimci öğelerin harekete geçme olanağını bulacağını düşünüyorlar. Yine yapılacak yasal düzenlemelerle mevcut güç ve birikimi sindirmeye hazır olmadıklarını da hesaplamışlardır. Bu nedenlerden dolayı İmralı üzerinden ve İmralı aracılığıyla devrimci potansiyelin kontrol altında tutulması, en geri ve teslimiyetçi bir ideolojik ve ruhsal duruşta tutulması, bunun bir yaşam çizgisi haline getirilmesi daha akılcı görülmüştür. Ama bir de hayatın kendi diyalektiği, karmaşık boyutları ve çelişkileri var; o da kendi hükmünü icra edecekti... Sorunun devrimci dinamizmi, bunu tetikleyen katı inkârcı resmi çizgi ve bunun şiddet olarak günlük uygulanması, Irak ve Güney'deki gelişmeler, yılların birikimi gibi temel etkenler Kuzey'deki gelişmelerin tam kontrol altında tutulmasını olanaksızlaştırmıştır.

Gelinen noktada TC'nin Güney işgal hareketi kaçınılmaz görünüyor, hatta kimileri bunun başladığını, son asker kayıplarının bu hareketin ilk adımlarının bir sonucu olduğunu belirtiyor. Bu değerlendirmeye büyük ölçüde katılıyoruz. İşgal hareketinin Güney Kürdistan ve genelde KUKM'ni bastırma, birikimlerini dağıtma ve yok etme hedefine sahip olduğu çok açık... İşgalin "içte" de yansımaları olacaktır. Bugünden basına sansür gündemleştirilmiş ve RTÜK eliyle uygulamaya konulmuştur. Kürtlere ve kurumlarına, işyerlerine sadırılar ise yaygınlaşarak devam ediyor. Bunun nerede duracağı, daha doğrusu kitlesel bir boğazlama hareketine dönüşüp dönüşmeyeceği kesin değildir, ancak böyle bir eğilim, tehlike ve yönelimin işaretleri çok sayıda var. Demokratik hak ve olanaklara, işçi ve emekçilerin grev gibi hak arama mücadelelerine yönelik yasaklamaların olması da şaşırtıcı olmayacaktır.

Bütün bu genel gelişmeler değerlendirildiğinde dayatılanın özel savaşın yeni bir aşaması olduğu çok açık, dayatılan topyekûn özel savaştır... Dolayısıyla bu özel savaşa, Güneyi işgal hareketine, Kürt halkına dönük yıldırma ve linç kampanyalarına karşı durmak, bu duruşu birleşik bir mücadele cephesi olarak algılamak kaçınılmazdır, bu devrimci yurtseverliğin kaçınılmaz bir gereğidir. Kürt halkının mücadele enerjisi, kararlılığı ve birikimi herşeye rağmen vardır. Önemli olan bu enerji ve birikimi doğru bir mücadele çizgisine kanalize etmektir. Kazandıran budur; yoksa doğru hedefe akmayan enerji ve birikim, sadece umutsuz bir direniş olarak kalır! Emekçi Kürt halkının salt direnmeye değil, direnişi kazanmaya götürme çizgisine ihtiyacı vardır!

23 Ekim 2007

Süreci kazanmak için!

Küresel sermayenin saldırıları devam ederken, böylesi bir süreçte Telekom grevi sürüyor. Grevin güçlenmesi ve kararlılıkla devam etmesi işçi sınıfının dayanışmasına bağlı. Yanısıra sendikanın da daha net ve kararlı bir tutum sergilemesi gerekiyor. Türk-İş Başkanı Salih Kılıç elinde bir kilo baklavayla grev meydanına geliyor ve “biz sizin yanınızdayız” havası yaratmaya çalışıyor. Mücadeleye sahip çıkmak, bir kilo baklavayla kısa bir süreliğine ziyaret etmekle olmuyor. Önemli olan grev alanında işçilerle omuz omuza mücadele etmek, haklarını kazanabilmeleri için elinden geleni yapmaktır. Tüm üyeleri harekete geçirmek, grevin sesini tüm fabrika ve işletmelere yaymaktır.

Sürecin kazanılması sınıfla bütünleşmekle mümkündür. Böyle olduğu sürece kazanımla çıkabiliriz. Sürecin başarısızlıkla sonuçlanmaması için uyanık olmak zorundayız. Önümüzde yakın dönemde tekstil işçisi arkadaşların Teksif Sendikası’nın ihaneti yüzünden yaşadıkları olumsuz bir süreç duruyor. Süreci kazanmak için birlikteliği örelim.

Bir Telekom işçisi/İstanbul

Çiğli İKE Kadın Komisyonu çalışmalarından...

İşçi Kültür Sanat Evi bünyesinde oluşturulan kadın komisyonu geçen sene başladığı çalışmalarına yaz döneminde ara vermişti. Yeni dönem çalışmaları ise Ekim ayında başladı. Yeni dönemin ilk toplantısını geçtiğimiz hafta yapan komisyon, önüne bir çalışma takvimi koydu. Çalışma takvimi şöyle:

- * Komisyonun her hafta toplanması,
- * Emekçi kadınların yaşadıkları sorunlarla ilgili söyleşiler gerçekleştirilmesi,
- * Çiğli’de emekçi kadınların mücadele talepleriyle ilgili kampanyalar düzenlenmesi,
- * Çiğli’de emekçi kadın kurultayı düzenlemesi
- * Emekçi kadınların tarihsel mücadele günleriyle (25 Kasım, 8 Mart vb.) ilgili çalışmaların yapılması.

Bu hafta yapılan toplantıda, geçen toplantıda belirlenen konular çerçevesinde “Kadın ve şiddet” üzerine bir söyleşi gerçekleştirildi. Ayrıca 25 Kasım Uluslararası Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Günü ile ilgili ne gibi eylem ve etkinlikler yapılabileceği önerileri üzerine tartışıldı.

Kızıl Bayrak/Çiğli

Devrimcilere yönelik psikolojik savaş her alanda sürüyor!

Ölüm orucu sonrasında korsakof nedeniyle bastonla yürümek zorunda olmasaydım, bu yazıyı muhtemelen cezaevinde yazıyor olurdum. Hem de adi bir hırsızlık suçundan dolayı. Bir ölüm orucu gazisinin böyle bir suçtan içeri girmesi ve bunun medya aracılığıyla işlenmesi, yalnız bana değil, devrimcilere leke atılması anlamına gelirdi. Bu olay benim şahsımda devrimcilere yönelik psikolojik savaşın bir parçası. Bu yüzden yaşadıklarımı yazma ihtiyacı duyuyorum.

Telekom grevini ziyaret etmiş, ardından Taksim’de yapılacak tezkere karşıtı eyleme gidiyorduk. Eylem zamanının gelmesi için Gezi Parkı’nda oturuyorduk. Bu sırada yapılan kimlik kontrolü sonucu, aramam olduğu söylenerek, gözaltına alındım. Bir gün sonra mahkemeye çıkarıldım. Adını dahi bilmediğim bir yerde yapılan hırsızlıktan dolayı aramam çıktığını orada öğrendim. Hırsızlığı yapan kişi yakalanmasa, suça suçlu uydurmak gibi, tipik bir polis tavrı denebilirdi. Ama suçlu yakalanmış ve evde parmak izleri de tespit edilmiş. Ayrıca hırsız, benim çocukluk arkadaşımın sahte kimliğiyle

yakalanan, ama hiç tanımadığım birisi. Bu durumda benim adımla uydurması imkansız. Öyleyse adımla kim uydurdu? Polis. Peki neden? Suçun failinin yakalanmasına ve evde sadece onun parmak izinin çıkmasına rağmen ikinci bir isim uydurmaya niye ihtiyaç duydular? Yanıt basit, benim şahsımda devrimcileri lekelemek, işçi ve emekçilerin devrimcilere güvenini bu tür yöntemlerle sarsmak için. Ölüm orucu gazisi olmam açısından, iyi düşünülmüş bir isim, ama bastona ihtiyaç duyan birinin böyle bir olayı gerçekleştirmesinin imkansız olduğunu düşünememişler!

Görüldüğü gibi, sermayenin psikolojik savaşı her alanda sürüyor. Bastona ihtiyaç duymayan birisi olsaydım, şu an cezaevinde olmam bir yana, ceza bile alabilirdim. Beni tanıyanlar açısından, beni lekelemeyi yine de başaramazlardı. Ama tanımayanlar açısından, kirli amaçlarına ulaşabilirlerdi. Sınıf devrimcileri olarak devrimcileri karalama saldırıları karşısında hazırlıklı olmalıyız.

ÖO gazisi M. Kursun

“Türküler halkların kardeşliği için”

Halk Kültür Merkezleri 19 Ekim günü Fırat Kültür Merkezi’nde “Halkların Türküleri, Halkların Kardeşliği İçin Halk Kültür Şenliği” adı altında bir etkinlik gerçekleştirdi.

Etkinliğin açılış konuşması yapıldıktan sonra saygı duruşuna geçildi. Etkinliğin başından itibaren sinevizyondan halkların direnişini ve kararlılığını yansıtan karelerin gösterimi gerçekleştirildi.

Saygı duruşundan sonra yapılan konuşmada dünya ölçüsünde kısıktırılan şovenizmin halklara önce katliam ardından ise yoksulluk ve sefalet olarak yansıdığı vurgulandı.

HKM adına yapılan konuşmadan sonra farklı kültürlerden, farklı dillerden ezgiler seslendirildi.

Muammer Ketencioğlu ve Rahmi Göçmen Ege, Balkan ve Yunan ezgilerini akardiyon ile

seslendirdi. Ardından Ahırkapı Roman Orkestrası söylediği şarkılarla etkinliğe renk kattı. Hrant Dink ile ilgili bir sinevizyon gösteriminin ardından Ermeni sanatçı Barte, kendi deyimiyle “ötekileştirilmiş” Ermenice türküler söyledi. Ermeni türküler eşliğinde halaylar çekildi. Kafkas Dans Topluluğu’nun dans gösteriminden sonra HKM bünyesinde çalışma yürüten Grup Diyar sahnede yerini aldı. Grup Diyar’ın Arapça ve Türkçe söylediği türküler ve marşlarla etkinlik devam etti.

Etkinlik boyunca “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Susma haykır halklar kardeştir”, “Yaşasın devrimci kurtuluş mücadelemiz” sloganları atıldı. Etkinliğe 300’ü aşkın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“10 saatlik sohbet hakkı uygulansın!”

19 Ekim günü DHP, ESP, HÖC, Odak, ÖMP ve Partizan 10 saatlik sohbet hakkının uygulanması talebiyle bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Sultanahmet Adliyesi yakınlarında bulunan parkta toplanan eylemciler tutuklu ve hükümlülerin kazanılmış ve Adalet Bakanlığı tarafından yayımlanan genelgeyle yasal güvence altına alınmış 10 saatlik sohbet hakkının derhal uygulanmaya başlamasını talep ettiler. “Tecrite son!” sloganı ile başlayan basın açıklamasında F tipleri ile insan onurunu ayaklar altına alan uygulamaların hız kazandığına dikkat çekildi. Adalet Bakanlığı’nın 45/1 sayılı genelgesinde tanınan 10 saatlik sohbet hakkının tecriti ortadan kaldırmaya yetmese bile devlet cephesinden tecrit gerçeğinin kabulü olarak yorumlanması ve bu açıdan da bir adım olarak kavranılması gerektiği söylendi. Genelgenin ilgili maddesinin 9 aydır uygulamadığı belirtildi.

Basın açıklamasının ardından Adalet Bakanlığı hakkında suç duyurusunda bulunmak üzere bir heyet Sultanahmet (İstanbul) Adliyesi’ne gitti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	30.000 000 TL	Yurt dışı	100 Euro
1 Yıllık	Yurt içi	60.000 000 TL	Yurt dışı	200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ekte.

CMYK

Faşizme, şovenizme, gericiliğe karşı

İşçilerin birliği halkların kardeşliği